

SUN KU - Светлината на истината

Прости разсъждения, направени от добро разположение, много независимост, дълбоко, интересно, както можем да видим взаимодействието, от които много добри идеи доведе Аз ще разкажа една история с морал или морал на историята...Тази история разказва за две магарета, които били на пътешествие из стара Япония, по времето на откритията, сивото магаре било натоварено със сол, много тежък товар; Черното магаре водело кервана към целта, защото имало много лек товар, то носело гъба, хвалеща се с късмета си, пътят бил много неравен. Сивото магаре не издържало повече и било на път да умре от усилие, когато се спънало и паднало в голяма локва вода, стопявайки половината товар. Водено от завист, то се хвърля във водата, надявайки се на същата съдба.

Гъбата се напоила с вода, така че за чернокожия било почти невъзможно да се изправи и логично той се поддаде на изтощение и умрял.

Истории за дядо

Любовта е като дъгата - не винаги присъства, но винаги се появява! Утопичната теория на хаоса, формулирана като $1=1+1=2:2=1$ утопичната спирала на многофакторната дъга на любовта завършва с излъчването на максималната енергийна същност, разцъфтява в слънце - земята издишва, слънцето вдъхновява същите цветове, за да нарисува света - аз издишвам, ти вдъхновяваш същия въздух на любящото същество, което аз съм всички цветове, за да нарисуваш твоя свят! Всичко започва от начина, по който усещаме нещата, и има неща, които обединяват, други разделят, но истината не крие факти. Първият ми спомен, който просто имам, са само реминисценции, в които се събуждам погълнат от светлия ден и се подготвям със силата на светлината да изляза от мрака и да раздам сила и енергия на цялата съзвездна общност. Замислям се дали някой ден не съм бил мълния? Ако един ден бях мълния, дали щеше да е разрушителна, плашеща, шумна, неумолима, или щеше да е светла, красива, сияйна и енергична. Всеки лъч има различни характеристики като човешките същества, различни начини на действие, различна светлина, т.е. всеки лъч/същество е уникален и изключителен. Е, ако някой ден то е лъч, поне ще е оригинално. Всеки лъч има форма на действие, точно както при хората, във всеки един момент това действие се появява за части от мига. Имаме действие върху лъча/съществото, бихме могли да променим посоката и предназначението му. Във връзка със съдбите и за първи път ще спомена името на Бога, един ден имах разговор за убежденията и вярата с един последовател на Корана, който ми разказа следната история, която ще опиша: подаваш в

ръцете си игрално зарче и яростно молиш Бога да получиш максимален резултат, а ти да получиш минимален резултат. Историята може да се обобщи, но кой в крайна сметка е хвърлил заровете? Но освен тази история искам да ви кажа, че

имаме действие и имаме мълния/същество, което действа със средата, всеки хвърля зара със собствената си енергия/форма/поведение. Знаех, че ще има трансформатор и че нещата ще имат баланс на сияещи сили, които ще трансформират реалността. Една съживена енергия и че тези, които живеят недоволство от удовлетворението, щяха да се превърнат във всички цветове, за да нарисуват своя свят. Събудих се в реалност, различна от обичайната, и изследването на полетата на писането чрез тази книга щеше да разшири моето същество. Размишлявам върху начина, по който се предава мисълта, и я оприличавам на светлина и нейната сила. Всички ние мислим от различни гледни точки, има течение, което трябва да се следва, и душата има моменти на смущения, начинът, по който гледаме на тях, не винаги е наивен и енергията се разширява. Умовете, смутени от неправомерни действия, се увековечават и гласът в унисон звучи по-силно от много гласове, думите са изкуство на изразяването, от този момент ще има вдъхновение. Сърцебиенето има свой собствен ритъм, който се разширява по вените. Репресиите се извършват тихо, защото всичко си има своето q. Всички мислим за злото и понякога ни карат да мълчим, "но всички мислим", спомените не винаги са налице и казвам, не практикувайте омразата, защото е лоша. Всички имаме свободата на изразяване, но не всички я имаме в подходящия момент, нищо и по-честно от истината, имаме различни форми на изразяване и да си добре, означава да имаш баланс. Балансът е цикъл от рутинни действия, да си нервен е дисбаланс. Хората обичат да коментират. Всеки има чистота универсалната любов поражда състрадание. Слънцето е източник на енергия, ненормалното е, че нищо не се случва, всеки забравя, когато иска, и винаги има няколко гледни точки, много идеи, малко убеждения... Има неща, които са

непоправими, защото всеки е подвластен на несправедливостта. Любовта е източник на удоволствие и винаги е сама и защитена: има

хора, които не обичат да мислят, но съзнанието е фенер, който ни просветлява.

Има пороци, които всички имаме, понякога имаме страхове, всички казваме и правим глупости. Не пиша за никого, всички имаме нещо, за което не искаме да си спомняме, но е добре да знаем кога сме тъжни и винаги да си го признаваме, а не да крием нещо, защото всички имаме уязвими места, всички изпитваме удоволствие от нещо и когато възможността ни дебне, отваряме вратата към него. Винаги има чувство към другия, но "никой не принадлежи на никого" и затова всеки има право да блести. Приятелството винаги е добро начало за приятел на другото аз. Следвайте инстинкта си за това, което виждате положително. Всички можем да бъдем обичани, а любовта е генератор на светлина, когато сме обичани, трябва да уважаваме това чувство, да се обичаме и да увеличаваме раждаемостта, винаги с думите на кръстопътни игри, без съмнение антагонистична фраза, но със своята логика, за да избегнем страданието. "това, което старите хора притежават, не е мъдрост, а благоразумие", така че слушайте! Всеки ли знае какво е добро и зло? Държим в ръцете си това решение да бъдем добри или зли, лудостта е някакъв разум, наистина знанието е важно!!!? Ако е възможно, да се завърши училището на живота... Ще се преобразя заради теб, заради мен и заради тези, които ме харесват. Промяна за еволюция. Кабел, по който минава жив ток на тревога, електрически, протичащ през телата, подхранващ надеждата и нещо ново и изумително, което ни оставя статични на движение, но с ускорено и тревожно мислене. Парализирани от движение, се надига напрежение, което ни рамкира в реалността и с

контролирани и премерени движения се спускаме по стълбите на мисълта, където се свързваме един с друг. По тази стълбица на мисълта ние категоризираме поведението, лицата и движенията

рамкирани в спускането и изкачването на моментите от живота, светлините захранват ескалатора, който без спиране ви отвежда до лудостта на тази реалност на XXI век, енергии, магии, фантазии, всичко с привидни хармонии, но внимавайте със стъпалата, не всички се изкачват по ескалатора на живота, има същества, които се изкачват по стъпалата, които се издигат и преди всичко някой ги движи и подкрепя, достатъчно ли е това или е въпрос на баланс? Балансът на силите е основополагащ за равновесието на движенията, възходите и паденията на нивото на всяко същество, но не всички заслужават да слизаме надолу или да бъдем подкрепяни при изкачването, усилията и постоянството са основополагащи, издигнете се тогава до духа на саможертвата, без наранявания и спираня, и това ще ви отведе до светлината на мислещото същество. Без балансиране на външните сили, които могат да отстъпят, стъпалата са солидни и подхранвани от кабелите на надеждата, ще достигнете до най-важния електрически кабел цикъла на живота, тази енергия, която подхранва земята. Моето електрическо табло беше това, което щеше да командва позициите и съдбите на универсалния ток. То беше слънчева светлина, която щеше да освети неясните недра на земната природа. Това, което се случи, беше, че на разсъмване почувствах нежна тъга, която идваше с падането на нощта, аз живях, оживях и се преродих Аз съм той мощното слънце (sun)* лъчист източник, където те падат като капки на земята, в този източник на живот и сияние. Моят фар, който търси непрестанно, по въртящ се начин движението на ненормалността. Започвам да усещам първите токови удари и шумните нерви мигат от сърдечни токови удари. Електромагнитни вълни, които вървят напред и назад, мислите се вълнуват около кръга от вълни. Електрическият ток преминава през тялото ми токът,

който ме отвежда в кръга на вълните. Електрическият импулс е паднал и аз съм разтърсен от импулсите, които циркулират електрически, винаги съм знаел

тази истина, когато е открита по импулс, засиява ярко, появява се затъмнение и гласовете, измъчвани от светлото усещане за съществуване, замлъкват, свещта запалва натрупаната болка от разтопен восък. Електрическите врати се отварят с мек звън, но се затварят, без да имат време да се отворят. Електрическата резачка реже с живи тъмни корени омразата. Електрифицирани в светъл дим, който заличава паметта, електромагнитни турбуленции кипят в умовете, турбулентен безкраен електромагнетизъм. Те се простират като наелектризиращи лъчи, които парализират ума, притежаващ светлина, наелектризиращо черно на проблясъци, прекъснати светлини измъчват преминаването ми на непрекъснат ток. Непрозрачните светлини осветяват чудодейни същества в тъмната светлина. Електрически проводници преминават през вибриращото ми тяло, пълно с енергия. Изкачвам се и напредвам към 10-тата електрическа верига и има прекъсване на захранването", неподправено дори в тъмното има електрически сблъсък и той падна електрически на думите на екстаза и усещанията. Режещи светлинни резки и светлинни ехота, светеща светлина грабва пречупващия се глас, проблясващата тъмнина, където проблясъци затъмняват ориентираните в очите ходещи същества. Има флуоресценция и те цъфтят и падат като гръмотевици във всички посоки и направления. "Заслепяването" и тези пронизващи светкавици размиват удоволствието на другите от усещанията и погледите. Нажежаването и кръстосаните дъги дълбоко в душата ти, които държат на атомите, динамични и нажежаващи се сътресения. Като отенък, който забива в мен несъответствието на чувствата, които изискват силна и решителна светлина, в моето сумрачно отсъствие, в което леко се свивам, в острите светлини на моето същество, и нежно се

наслаждавам като мълния. Има заплашителна светлина,
те заплашват тези светлини

оздравяващи, които ни измъчват и ни позволяват да предусещаме опасността? Съществува светлина на присъствието, онази светлина, която ви съпътства в буколическите моменти и която, ако не можете да се изправите срещу нея, ви плаши с потайност. Съществува интензивна червена светлина, която блокира ускоряващите се нерви. Разпространяват се остри и замърсяващи сътресения на умове без импулси, придружаваща светлина, осветяваща онова, което не се дава, нито се усеща от придружаващата светлина. Гръмотевици скърцат и разбиват шумове, жадни за удоволствие. Мощни светлини обричат чужди животи на наставления чрез гласове. Като мощни и разкъсващи лъчи, които прерязват връзки, невъзможни за завързване на слабата светлина, в която засенчват съзнанието, в което проникват обемни лъчи. Интензивно осветяват мъглите на черната светлина в светлия космос, проникновен и дълбок космос, който успокоява забравата на душата. Светлината се нагрива и потъмнява и става неподвижна и безмълвна, но скърца и шумът, когато се случи, е задъхан и смазващ, който заразява яростта на живота и присъствието сред други светлини и осветления или дори просто преминаващ, но поразяващ мрак на въздишките и който нарушава най-наелектризиращата тишина. Онази мълния, която гаси съзнанието ти, белязано от излъчването на красноречиви стонове, и която ускорява пренебрегнатото действие на усещането за възможност да бъдеш неподвижен в момента, в който на този свят падне поредната мълния. Спомням си по снимката, направена с брат ми (днес виси в стаята ми), и съм на мястото, където изядох адските вафли, за които споменавам по-късно. Тогава пепелта на светлината, онази пепел, която те белязва с горещината на свирепи и силни железа само от един удар, е замърсена от пепелта на светлината на миналото и

вездесъщото бъдеще, което не забравяш. Импулсът на мига те отрязва и се разпространява бавно, разкъсващо и изпепеляващо, като ти казва

те контролира и те хвърля в кладенеца на светлината, който потъва в спомена за неспокойните думи и излива жаждата си за светлина. Пламват горящите пепелища на магнетичното тяло, което съска и мига в сърцето ти, изгарящо от желание за нещо, мъжествено и мъжествено или пък женствено и чувствено, това оскъряние на двойствената личност, която не отстъпва нито на едната, нито на другата страна. Тези пепелища от светлина сгряват мрачните и лекомислените и имат в топлината си защитата на дъждовете, погълнати и, които разпръснати из континентите и безвремието нахлуват в нас и ни даряват с луксозни прозрения и ни доставят безбройни и депресиращи удоволствия. Безпокойството от уседналото удоволствие химия, но не корава, а отпечатана върху наивните лица. Чужда на емоцията на чувствата и битието, тя се чувства чудодейна и бляскава и облекчава контракциите, усещани от излишъците, излишъците, които ни пренасочват към друго измерение, тя се развива, храни се с пороци не отстъпва не се колебае или сблъсква в лудите коси на отрицанието. Хипнотичната светлина и опипванията, които се усещат на лицето, изпитват чувства, които ни позволяват да предвидим поддаването на желанието, кара ни да се динамизираме и да вярваме, че то съществува, от него сме взети без кредити без дебити, застояли като хипнотичния живот на трансцендентни същества, които се оплитат в сухи извори, блуждаещи вежди, натоварени с безсрамие и празнословие. Това ни води към нови предизвикателства, еднакви по мисъл, различни по реакция, реакции, които понякога са неизмерими, когато се изправяме пред тях с чистото желание да имаме, да можем, да се храним от тях, а не да се движим като разхлабени глинени парчета, които се събират при нагряване.

Вторият ми спомен е именно снимка, облечена в гащеризон, на която съм облечена със същите дрехи като на първата снимка, която е в стаята ми днес, аз съм в

Спомням си, че паднах на стълбите на баба ми, където имаше панделки, използвани на входа за мухите. Спомням си, че наричах земята на баба ми земята на мухите имаше много вълнение магаретата или конете винаги минаваха. Баща ми, който притежаваше синя кола, където се роди вторият ми спомен, беше дацун. Моят "старец" разказваше една история, история според него между баба ми и едно магаре, което не му се подчинявало, старецът му ухапал ухото. Днес, разказвайки от историята, която ще прочетете, не са паднали никакви зъби. Видях гърдите на баба си само веднъж и то в огледалото под леглото на родителите ми. Това беше най-хубавата детска шега, която имах до най-лошия кошмар, кошмарите, които сънувах, бяха ужасни, Мисля, че това може да е най-лошото нещо, което можеш да сънуваш като дете, което в крайна сметка е смъртта, смъртта и само като преди умирање или безсмъртие тази светлина, която е разделена между телата, отчуждени от движението, и се колебае между два пътя, лесни за осветяване, но без никакъв живот, оцелява в горчивината и ужаса на системната хипноза, която ни храни и развива. Съзнателно тя е толкова интензивна, че угасва и дори съществува изтрита. Психеделичните цикли се преплитат в шума на смелите гръмотевици, които поддържат и потенцират аномалията, идваща от факта, че сме обхванати от целия този психеделичен гръм. Е, тук всичко остава кохерентно, без потенци и мащаби, поддаването би било само претекст за ненормалността, за черния гръм, затворен в клетка и излъчващ най-странните и дълбоки хрумвания на поглъщането на разума, защото той се гаси, скърца и се размества без минимална секретност, очевидно в свят на психеделични светлини, които поразяват всеки, който иска да изгуби поглед или да се наслади на скалъпени удоволствия.

предразсъдъци, оцветени от застояли коси цветове, нежелание за създаване или просто снизхождение. Проникнати от духа на фрагментите на мисълта, фрагментарни наистина са всички онези, които си представят друг свят, отдалечен от смущенията, които ни дразнят, както когато се почесваме по окото или просто мигаме. Това отчуждено движение от друго движение разпалва и разпрашава умовете, които са отдалечени и забравят за простия факт какво е да бъдеш раздвижен или развълнуван. Гръмът е психеделичен и плаши духовете, без те да се проявяват и защото не съществуват, той е паралелна реалност на слухове и непримиримот като страшилището и тук никой не се храни с причудливи личности и познава предсъществуването, въпреки че то всъщност не съществува. Следователно всичко, което е нереално, има безвремева история, но има, нещо, има страх, страх, който ни депортира в един петизмерен хоризонт, многоъгълен и линеен, но неподатлив и дори неподатлив на каквато и да е следа, следа, която представлява полукълбата на трансцендентната и апотеотичната мисъл. Идеите не разцъфтяват и не растат в нишките на абстрактния разум, а са импулси на вече видени и украсени символи, движения на подражание и приспособяване към момента, но всичко това съзнателно и минимално изчислено. Без изчисление то е реално и непредсказуемо, следователно е с такава неподправена спонтанност, че е абсурдно да се мисли за каквото и да било. Главите на миналото се точат и точат, вече избледнели в пожълтели страници и изядени от библиофили, които без никакво постоянство плашат остарялото от паметта и от направеното и изработеното по мярка. Заобиколени от измервателни уреди, абексините с етикети се поздравяват, а гръмотевиците на Абисиния се смеят. Онези, които живеят в светлината на

миналото, са увещавани, онези, които умират отвъд,
нахлуват

небесните тела в забележителния факт на случване, на непосредствената. Но това са все технически въпроси, повече или по-малко интензивни, но те са енергийни излъчвания, които не са съвместими с миналото, дори с предишния момент. Спомени, които следователно излъчват вредни излъчвания, които обаче не затъмняват всяка мисъл, която човек иска да разпали във всеки един момент, импулс или миг. Тъй като миналото се пресича с настоящето, мига, импулса, секундата или частицата, но не му влияе, ние следователно винаги сме във времето, защото мощната светлина е чист ток на екстаза, който секва като вятър в лицето, нещо дотогава лишено от намерения и движение около удоволствието да правиш или да бъдеш, защото това, което съществува и се брои в нашето битие, е кликването ,което чрез простия поглед предава светлината на своето минало, светлина повече или по-малко интензивна, потта на минали животи, но която не ръководи принципа, отприщен от движението на останалите импулси, без маска, изживян до секундата, в мига, не като онези, които просто пълзят около светлините на миналото и не се придържат към нищо. Е, това е синоним на замърсяване, радиация, не, благодаря! Следователно няма нищо по-силно от това да се запалиш в момента и да бъдеш по всяко време с всички сили, но никой не е по-добър от другите, това наистина е въпрос на борба, и не ми давай тази вродена светлина, защото всеки има, жаден за воля и въображение и чиста енергия на развитие и съзидание, вълшебни цветове, отразени в нюансите на жълтото слънце. Всъщност няма много светлина, има само огнища на останалото съществуване и балансиран начин на обективизиране, на това, което не може да се види. Така че то не съществува, не е реално, то е плод на нещо, което ни помага да се осъзнаем. Но какво, по дяволите, е съзнанието? Какво всъщност е съзнание или

несъзнание? Ето една бариера, която не се материализира от

Какъвто и смисъл да има и както и да се разбира, всички ние вървим към момента. Това нещо, че поставяме предварителни бариери и ги обявяваме за непреодолими течения, когато всъщност в действителност няма никакви бариери! Следователно всичко е въображаемо, всички ние живеем в същото това течение на илюзии, на жаждата за други духове, които не ни засягат в действителност, защото няма или всъщност няма преграда между желанието на несъзнаваното, което винаги присъства в съзнанието и което запазваме само за нас, само празнотата, има да въображаеми на небесни същества, които живеят, както се казва, в светлината на миналото, от мнозинството, което е обмисляло, че човек трябва да има тежест или мярка, но отново, кои са те, за да се намесват. Човек наблюдава и се взира в деня, докато не избледнее, няма нищо по-естествено от тази прозрачна светлина, в която с удоволствие се съобразяваме. Съображения, несгоди, конфликти, обикновени индулгенции, които служат като акумулатор на нагласи и съзнателна проблематика, но не са толкова дълбоки, защото са естествени. Между естественото и трансцендентното няма и най-малък сблъсък, така че нормалното ни приобщава и ни кара да се чувстваме спокойни и умиротворени, всичко е естествено: въздухът, радостта, която ни приобщава, това, което бие и бяга, и най-вече докосванията, нежното докосване за тези, които ценят полъха на лекотата. Енергията, управлявана в ядрото, мощен източник, ни облъчва, преобразява ни, психологически мутации, нека тогава да помислим за себе си, засегнати от тази ядрена сила. Тази жива светлина расте в очакващото същество, което в действителност не страда, а като паун прониква в импулсите, които улавяме и които ни водят до акта на действие или

бездействие, импулс, тази динамична и прозрачна експлозия. Следователно ние се възползваме от максималния експонент в неговата сила, те ще бъдат обикновени агенти, които коригират, рушат стълбове, невъзможни за дебалансиране, защото това е силата на трансформацията. А нищо не е по-силно от това да бъдеш

трансформира, превръща в нещо, което ни издига и предпазва от замърсяване. Спомням си, че първия ден плаках и не исках да ходя на детска градина, но след това се радвах най-вече на приятелствата, на игрите с моите приятели. Като дете беше нормално високите температури да предизвикват обичайния кошмар, онзи, в който ме хващат с вериги и ме спускат в горящ казан, но с делириума си мислех, че отивам в ада, но изведнъж се събудих и бях спасен в последното отброяване, което се извършваше. Знам, че веднъж се научих и да различавам горещото от студеното, като се подчинявах на брат ми, който слагаше ръка на отоплителния уред според него на най-студената част, а той на най-горещата, резултат: оказах се изгорен на дясната китка, която ми напомня за ббб или белега на звяра от любопитство последният ми телефон завършваше на ббб. - Нещо ще ни накара да спрем, ако не искаме да продължим, но защо да спираме, ако това е действие, което се разгръща и поражда емоции, усещания и стимули, когато някой реагира и реагира на нас, действие, приятели мои, търпение и интелигентност, за да разберем другото противостоящо същество. Защо да позволяваме на негативните енергии да ни парализират, сякаш сме деца без отговор, смелост, приятели мои, думата е редът, който ще бъде съден, а кой ще бъде съдникът на разума, кой ще бъде нормален или ненормален, никой! Всички имаме вяра и аз имам фесада, от която остава съмнението за желанието и за всевиждащото и настоящо желание, но като арфа, която загатва и мами, предава сиренни звуци с халюцинаторно ехо. Нищо повече от това да се отпуснеш, за да чуеш говоренето, което чуваме два пъти повече, отколкото говорим, а мълчанието е действие, а не наивност или липса на контрол, малцина могат да устоят на

мълчанието и човек трябва да го опита. То може да бъде дори мъчително, но ще даде отговор на много субективни и обективни въпроси, обществената тишина е безмълвна, но може да подейства като перфектното оръжие за неконтролируемите,

импулсивност и жажда, тези, които не могат да се контролират. Успокойте се и се вслушайте, вслушайте се в тишината вътре във вас.

Веднъж хванах една птица, вързах я на дъската за гладене и ѝ дадох хляб, вода... И в този ден моята жива играчка умря. Първата ми игра на ловене завърши зле, когато брат ми беше зад мен и ме накара да се втурна към онзи "ъгъл", където си пукнах главата, дори се виждаше белезникавата тъкан. Ходех около 4 км нагоре по хълма, за да пуша кентъки по 12,50 долара, на тези срещи един мой приятел ядеше крушки, очила, каквото му попадне, наскоро през селото беше минал цирк. Първото ми упражнение по велоексхибиционизъм беше с брат ми, и двамата, не успях да мина някакви тухли и накрая той ме закара в болница. Почти по същото време бях ритан от една бременна кучка, а след това участвах в кражба на топчета с брат ми, отмъщавайки на малкия крадец, който по-късно ми стана приятел и който имаше най-лудия брат в селото. Този приятел не беше поканен на рождения ми ден, но се погрижи да ми подари първото и единствено лего в живота. Дни преди първото причастие отидох с един приятел в социалния център и откраднах вафлата с греха. Това беше само началото. След това започнах да играя на криеница и така скрих най-добрия си приятел от майка ми, като го оставих сам в къщата, знаейки после, че е ужасен, и викайки ни, отворихме вратата. С приятелите си играехме с велосипеди, коли, топчета и обичахме приключенията... Един ден отидохме да пеем *janeiras* (традиционни португалски народни песни) на празника на светеца, получихме малко пари и ги похарчихме веднага, спомням си, че предлагаха *chouriças* (пушени свински наденички) и други пушени храни.

Замених го, училищната площадка беше в процес на изграждане с много пясък и дупки, но аз се осмелих да изляза, когато стигнах до класа и за първи път щях да бъда "ударен" за такава дързост, осмелих се да махна ръката си, преди учителят да ме удари, втория път пред учениците той ми прости и се престори. Още в четвърти клас продавах на съучениците си корици от татковите сборници, като онези приложения, които в днешно време има във вестниците. Спомням си първата вещица, на която майка ми заведе мен, баща ми и брат ми, видях как вещицата докосва гениталиите им, а той не смееше и аз го намразих. Една Коледа съм с братовчед ми и брат ми и той получава от първия един LP на pink floyd - стената, велик братовчед. За да си спомня за първото причастие през май 1986 г. в църквата на Фрейшо де Еспада à Синта, беше интензивно ходене с тесни обувки. Дойде време да замина за Естарея, оставяйки след себе си приятели и познати, успях да скрия заминаването си от всички с предимството, че напуснах малко преди началото на учебната година в 4-ти клас, като бях компенсирал с по-късно писмо от учителката, която беше изненадана от моето мълчание. Когато пристигнах в община Естарея, отидох да живея в Пардилхо, където останах няколко месеца, тук започнах ежедневието си, знам, че по онова време, което днес наричат тормоз, аз бях жертва и се страхувах от него, страхувах се дори когато пътувах от дома до училище с автобус, имаше един, който имаше вкуса да "мокри супата"! Първата работа, която си спомням, беше да мия колата на баща ми и да пиша сметката на пишещата машина, а той ми плащаше. Влязох в пети клас със специално разрешение, т.е. срок на отговорност, подписан от настойника ми, за да вляза в пети клас в училище със Avansa, тъй като нямах минималната възраст. Дори се скатах

Използвах само тоалетна хартия и пушех - дори исках целият свят да спре, за да се насладя на банков обир и т.н. Но през тази година получих първата си диплома, в която се споменаваше, че ученикът е участвал в училищния крос 1988/89 г., като се е класирал на 15^о, което не беше зле за човек, който още не беше пораснал, също така се чувствах достатъчно пораснал, за да прескоча мрежата и да отида да си купя цигари. Ходех без спиращки на велосипеда и харчех подметките на обувките си, когато започнах да пуша сериозно, дължах гигантска сга на съседа си, най-добрата кръчма на Естарея, така че рано сутрин предпочитах бюфета и не се хранех в столовата. Спомням си, че първият погребален ритуал, на който присъствах, беше този на бедния ми папагал, чиито крила бяха отрязани... Играех си на двора и се катерех по едно трънливо дърво, когато скочих на земята и смазах папагалчето! Тук започват моите продължения; заспах, плачейки, че съм загубил това животно, накрая събрах няколко мозайки и го погребях там. Всичко беше много добре, но на следващия ден дойде една котка да го вземе! Резултатът от тази история завършва с едно куче, което беше поискало коледен подарък, но беше намерено като бездомно пред вратата на къщата ми, ние посрещнахме това "теке" и в крайна сметка то получи инструкции да нападне набелязаната котка, моето теке в крайна сметка уби котката. Дори от любопитство ударих камък върху запалка и тя се пръсна.

През първите ми работни дни се забавлявах в пекарната, където работех, каква шега... Вземах вестника в банята, за да го прочета и да изпуша една-две цигари, но тогава, за да не ме хванат брат ми и снаха ми, толкова се страхувах, че хвърлях пакета през прозореца на колата. Имах преживяване със сенчестия вълк: бях се изгубил, но се намерих. Защитена, но само по свой

избор. Храни сърчността си с химически твърди вещества и с незаменимата вода.

В чистотата на собствената си "сянка" той се гмурка за приключения и има кацане, карикатурен. Като вълк той е бил защитен, но само по отношение на себе си, потънал в привидна самота. Днес аз пиша като карикатурен вълк, изправям се пред неговия свят и го интерпретирам. Независимият приятел не живее без своята дива, но милосърдна природа на истински новак в живота, ембрион в карикатура, където съм завършил има кръв на млади лоялен, честен преди всичко безстрашна природа, свиреп в същността си, но лоялен и приятел и уважаващ своя спътник и приятел. Следователно верен спътник и съучастие винаги тълкува с обич и мълчание. Живях с него достатъчно дълго, за да опозная сенките на карикатурните "улици" и компанията. Но видях смелост във вълка и той установи връзката на мълчалив приятел-довереник и статут, що се отнася до свободата му. Ако имаше нещо, което вълкът притежаваше, това беше свободата, той беше, сам, сам! И свободен! Вълкът сянка, който блести с извънчовешка енергия в начина си на съществуване. С наложения си лай в дивата си независимост от природата на гените. Реших да споделя съответната духовна треска, сам вечерното хранене с лобода, или по-добре вълк в сянка карикатурен че в същото време свързани с една чиния свободни в унисон братски споделят и съответната напитка. Дали сме сами по свой избор? Разбира се! Свободни сме да мислим така, както природата ни оформя. Това беше подарък за мен тази Коледа, карикатурният вълк, но той див от вродената генетична среда е изтеглен от хромозомите си в усещането за свободно състояние на чистота на собствената си природа. Енигматичен по отношение на начина на живот, но подхранван от жаждата да живее и да се наслаждава на самотната си страна, но свободен от всякакви ограничения или налагане. Аз и сянката на вълка сме приятели, нехарактерно е в своя нестандартен

начин на действие в принуда на другите, ние сме

свободни от ръцете на майката природа и така ние растем и предизвикваме това, което те проникват в нас. Клуб "Хавана" е в същността на лудостта на същата тази жажда за революция, за поемане на отговорност за нашето съществуване, тук е свободен, но самотен договор със сътрудничеството на животинския инстинкт.

Когато бях по-млад, аз се обадох на баба ми Surucucu, един ден играе топка teko, че бях скочил, което му се струваше като 30 см, защото той е нисък и падна от 2 метра височина, аз тичах да се обадя на родителите ми, когато стигнах там малкият е оцелял, че Коледа баба ми и дядо ми бяха у дома, имах дискусия с родителите ми и дори каза на баба ми, преди да умре, че кучето. Пристигнах там, където съм, в градчето, днес град естарея, и започнах да ходя в шести клас в училището на донасиано, тук срещнах голямата си тийнейджърска страст, която щеше да ме бележи през цялата ми младост. Повече от 10 минути се взирах в любовницата на баща ми и си мислех, мислех си, че ако тя издаде и най-малкия шум, ще имам някакви проблеми.

Винаги съм харесвал брат си, но веднъж той ме удари с юмрук и нарани самоличността на баща ми, когато избягах по пижама по улицата в Пардилхо, община Естарея, и се озовах в задната част на къщата, близо до храсталаците. Дори се наложи да се гримирам на обичайното си неделно излизане заради следите по лицето ми. Карах без спирачки и изтървах обувките за спиране, продадох колелото, на което карах без гуми, само с джантата, която ми даде дядо, и го продадох на килограм, където спечелих 300 долара за него. В това училище завърших с две отрицателни оценки, едната по математика, а другата по занаяти, никога не бях осъзнавал, че съм толкова лош в занаятите. Естествено въввлечен от обществото и неговите обичаи, през 1989 г.

започвам да играя

Като футболист започнах като нападател, вкарах един от трите гола в дългата си кариера, но това беше в тренировъчен мач срещу Оваренсе. След това, когато пораснах, се върнах на позицията централен нападател, после на ляво крило, после на десен полузащитник, после на централен полузащитник, докато стигнах до защитата на позициите централен защитник и либеро. В края на кариерата си бях известен като спортист с прословутата антифеърплей, все още трябва да регистрирам 2-рия гол, отбелязан в деня, в който помолих треньора да бъда капитан на отбора и да играя като централен полузащитник, на този мач вкарах гол, направих разликата и изминах разстоянието от полузащитата до противниковата врата, правейки "чорапогашник" на вратаря. Мислех да вземам щипки на футболните мачове, за да печеля движенията на терена.

През 1990/91 г. учих в 7-и клас в гимназията в Естарейя, бях зле интегриран в това училище, защото бях бунтар и разказах, че един ден съм мастурбирал в класната стая, а учителят по история ме нарече носител на патриотичната ракета - това беше по време на войната в Ирак, когато фатално изгубих 4 точки. Тази, която ми струваше най-много, беше по португалски език, тъй като беше първата и единствена в училищната ми кариера. Реших да се върна в училището в Аванка, където бях изкарал пети клас. След края на учебната 1991/92 г. сред съучениците ми започнаха да ме наричат "СПИН", дори си спечелих славата на зле възпитан човек, но успехите ми в училище ми позволиха да изкарам годината. По това време, когато ме попитаха за причината, поради която съм дошъл от Естарейя в Аванка, казах, че съм бил изключен от училището в Естарейя. Случвало ми се е да правя дупки в дискети с ниска плътност, за да удвоя

капацитета им

Случвало се е да ходя на уроци от Естарея до Аванка с моето "колело", а след това нарочно отивах в Овар, за да крада дъвки и бонбони от супермаркета. Най-хубавият мач, който изиграх през цялата си кариера, беше след директен и беше срещу Бейра-Мар клубният микробус дори дойде да ме вземе от вкъщи. Сложих муха в сандвича с масло на един приятел, който се казваше "минет", първите порнофилми, които видях, ме изумиха, една жена имаше penis и цици едновременно нещо, което ме накара да се замисля, друг беше на змии и змиорки, сцени от баща ми ... Между пътуванията от Естарея и Аванка имах пропуск за тях, но тъй като пристрастяването към тютюна започна да се засилва, вместо да си купя пропуск... Вече бях във фазата да пътувам само на автостоп, за да имам дребни за тютюн, и отивах в хлебозавода да изяждам по половин ръжен и да пия по литър бира заедно с колегите си. В къщата на дядо ми изстрелях един куршум от пистолет под налягане и оловото рикошира и едва не ме удари. Веднъж отидох на рожден ден, изгорих някаква дъвка и тя стана черна, което накара хората да повярват, че е хашиш. Преди да отида на тренировка, се обаждах на приятелите си вкъщи и крадах бутилки шампанско от баща ми, пиехме преди тренировката и няколко пъти ни изхвърляха. Един ден един от тези приятели се напи толкова много, че се наложи да бъде хоспитализиран. Баща му дори се обади на моя баща и се оплака. Във футболния клуб имахме специална тренировка, т.е. нашият противник беше отборът на националния отбор на Авейро в търсене на нови таланти. Имах страхотна подготовка и тогава ме включиха в тренировките в селекцията на Авейро и наистина получих място. Играех като нападател, в лявата част на терена, и бях заместник на играч, който беше по-

По-късно беше за FCPorto. На 11- 07-1992 г. селекцията под 13 години щеше да има среща, в която се сблъскаше селекцията на Авейро със селекцията на Лейрия, която затваряше сезона 91-92 г., именно тук, в този мач, имах възможност и влязох във второто полувреме, както съобщава ежедневникът "Авейро", вторник, 14 юли 1992 г. - Авейро, 2 - Лейрия, 1 "мач на терена на спортния комплекс на с. Жасинто. "На връщане от съблекалните отборът на Авейро излезе на терена с друга решителност. За разлика от първото полувреме, в което лейриенци доминираха, Авейро пое контрола върху играта и използвайки по-добре защитата на противника, те дадоха "волтаж" на резултата. Те стигнаха до изравнително попадение чрез Филипе Моура, който стреля с дъга в долната част на вратата". Дори не знаех какво правя в този мач, спомням си, че тичах много, докато не можех да улавям топките, бях или прекалено бавен, или прекалено бърз, но в крайна сметка вкарах това, което щеше да бъде 3-ият гол във футболната ми кариера, през тази година нямаше турнир между националните отбори по финансови причини, можех ли да се развихря повече? Никога не се знае. Доиде учебната 1992/93 г., когато учех в 8-и клас в училище с+s Аванса, и вече пушех всяка почивка, вече бях бунтар с девиантно поведение. Разказвах на един приятел, че ходя във военното училище, влязох в час по френски език за подкрепа с тоалетна чиния на главата, като казах, че съм господин тоалетна чиния, нямаш смелост да се изправя пред очите на баща ми до първото интерниране, дъвчех билки, преди да вляза в къщи след футболни тренировки, първият и последен път, когато ме пребиха, играх в началото на тренировката, "взех един" и го ударих и му казах да ме чака навън, че ще взема още, и той чакаше... Дори главата ми се изправи срещу

Получава прозвището "Pardilhó". Аз имам първата си дискотека на тавана и я наричах ку*. Изкачих се през покривния прозорец до върха на сградата и дори имах одеяла на покрива, наред с други неща, с приятелите ми пушихме вълна няколко пъти, с нуно един мой приятел стигнах до ръба на пределите близо до един комин, излезе един бухал, който ме разбалансира и ме отведе почти да падна от покрива. Разяреният син лъч нахлува в моето същество, респектиран от енергията, която покълва в мръсните пори на предразсъдъците и нетърпимостта, до които този син лъч ще достигне. Светлината, произвеждана от всички същества, се скатава в безсрамни изкуствености, които е трудно да не бъдат далеч от безобидните изкуствености. Тази лазерна светлина е проникваща и невидимо прониква дори в невидимото и незабележимото. Тя е виждаща и владееща светлина в предположения и кръстопътища, чужди на самия виждащ. Незабележима и безобидна, тя провокира чрез своя лъч изсмукване на мисли и предубеждения, отровни за собствената си отрова и противоотрова. Светлината на тавана, този дим, който пронизва светлината на ума, забулен в парцали от спомени, недовършени в глави без посока и действие, действие, този двигател, който охлажда ешелона на бясната мисъл на бавния и масовизиращ се некоординиран ум. Прониквайки в безделието на момента, той се възбужда и се разпределя сред мозъчните и вълнуващи светлини в блуждаещи електрически стимули. Тя се усилва в хипнотизиращата и парализираща телесна маса, подобно на спусъка на римите в думите без връзка. Тези възвишени светлини навлизат във всеки инженерен връх на главата. "Някои хора имат малки маймунки, а други само тавански помещения ! " Други светлини, които засенчват главния вход, искам да проникна в таваните със спомени, мисли,

животи, изживени без големи причини, но с много

спомени. Спомени, които осветяват съзнанието, завинаги отворени или затворени в сандъци... Получавах VHS касети и като нямах пари да плащам, наемът се разпростираше във времето, а дългът се увеличаваше, рядко спях с мисълта за това, което дължа. Касетите ми се трупаха с месеци. През 1993 г. започнах да искам да имам собствени пари и след една покана реших да отида да работя в една игрална зала. По това време бях на 15 години и вече имах голям авторитет, защото поддържах реда в заведението и забранявах на лица под 16 години да влизат. Тогава за пръв път се сблъсках с хашиша, който впоследствие трябваше да употребявам през следващите 17 години. В тази среда влязох в контакт и с други реалности, но отричах и винаги съм отказвал употребата на хероин и кокаин, като давах да се разбере, че ако съм го правил през живота си, то не е било с намерение или нарочно, или може да са ме "подкокоросали", но никога не съм ги употребявал. Имах неподходящи нагласи за консумация и вече бях известен "артист", като водещ на партито в края на учебната година за финалистите от 9. клас през 1993/1994 г.

Генератор, генератор на любов или генератор на любов какво подхранва това неvirtуално плътско желание и тази прозрачна и жадна за целувки емоционална заплетеност на нещо жизненоважно за развитието на енергиите на емоционалните и електрическите връзки. Този генератор подхранва егото и личностите със скрити лица в ежедневно представяне, както при вземането на закуската или вечерята, или водата, която подхранва енергията на ежедневието. Без маски и сълзливи мисли ние се вписваме в реалността на енергията на любовта или в любовта на наелектризиращата и режеща енергия на проникващите и представителни погледи на любовта

и самотата, която човек живее, захранвана от кабел,
който никога не се прекъсва, неподкупна, но истинска
енергия, винаги! Винаги наелектризиращи погледи,
жадни за желание и

някакво търпение, измислено от монотонността на дните и косите лица, които не представляват нищо в тази електрическа среда, те са разхлабени нишки. Впуснете се във въображението на вродения и необуздан двигател на реалностите, но със задухата на мигновения контакт. Незаменим контакт с моторния живот, моторния, този на реалността на консенсуса на битието и небитието, присъстващ, но отчужден от другите реалности, почти незабележим за желанието на съзнанието, но той е там! Тя е там, винаги присъстваща в смисъла на възможността на непосредственото, следователно средствата не могат да бъдат воднисти, ако не са хлъзгави в мислите на пораждащата любов на средствата и наличните ресурси; тъй като за пораждащата любов тя винаги е свързана и нащрек за всякакви други средства, които не са виртуални и контролирани със самото това същество на снизходителя, тя не може тогава да се отчужди от удоволствието, което поражда, и се размножава в онези вечно присъстващи лица на буцата душа, която винаги сте искали да задушите. Защото не можеш да отчуждиш нито едно парче, защото енергията е единна и мултикултурна в чувството си за удовлетворение, удовлетворение, което развива различни реалности, защото ние сме виртуални и въображаеми, само в присъствието на други хора или в самото огледало крием новата регулираща енергия в духа на неутроните, които са тези истински зверове на светлината. Светещите дракони могат да светят и този ток, който преминава през нас и ни съживява ежедневно, ни дава сила и мимикрия на светещи и ходещи същества, да! Андантес, защото в него може да бъде силата на светлината или на болното и конвекционално потисничество, което се изправя срещу дуалистичната и потискаща реалност. Не се поддавайте на това течение на негативните полюси, които проникват в подсъзнанието и намаляват

дълбоките болки на негативистката критична личност, а се хранете с позитивността и трансцендентната реалност на химическите и антихимическите вериги, които подхранват духа на

иновации и постижения, постижения, които са лични и непрехвърляеми като подхранващи трескави надпревари към никакво удоволствие, но които увличат ума във вълните на мисълта и нейното предаване. Предаването на мислите е реално и развива вериги, които никой не може да отрече, и тези вериги имат ток, който се разпространява в безвремието на потиснатите усещания и удоволствия, защото всички ние сме бета-блокери на външните дразнители, но които потенцират жаждата ни за живот. Ето защо тези импулси влияят на разсъжденията ни и понякога се случват или развиват конфликти в мисълта, но те могат да донесат щастие, което с възбудата на протоните ще ни доведе до външната реалност. Синя светлина, отприщена от силни емоции синя светлина, която преминава през мостове и стълби и прониква в силата на чувствата, с които се храни, развивайки този духовен потенциал, където посреща с ултрачувствителните си лъчи красотата на прозрачността на красноречивото приятелство, което копнее за нещо "синьо", по-силно, по-интензивно и развива в нас съзвездия с дълбоки разклонения на чувствата и отчуждението в тази Херцова вълна. Тази сила въздейства на косите умове, лишени от усещане за живо, тюркоазено синьо, въздействащо на дълбокото и трайно приятелство, то носи в себе си магически лъчи на лудост и удоволствие на любителите на рядката и тонизираща красота. В нишките на сумрачната интензивност тя развива и предава гостоприемна и защитна енергия на злините и удоволствията с мъка и мълчание, не, тя не е маска, която ни заблуждава и загатва за абстрактна мисъл, тя е по-скоро силна и усилваща светлина на реални и въображаеми удоволствия, но която засяга и винаги засяга онези, които се носят в нея и остават без граници за вътрешно и трайно приятелство. Тя се влюбва и сякаш е лишена от

разум, но

Той служи като храна за емоциите, идва и носи наслада от удоволствие и похот, това удоволствие е калорично и нахлува във всичко в безумната възбуда на този първичен цвят, който лежи и навива на руло натрупването на енергии, които се изпразват с времето, но не изчезват в настоящето бъдеще, т.е. винаги присъстват, защитават ни, не ни позволяват да се развиваме на нивото на блестящото неконтролируемо удоволствие.

През 1994 г. започнах да чиракувам като електротехник и тогава получих прякора, както все още ме наричат някои, "фаиската", защото получих удар от разхлабена жица и накрая нямаше ток. Започнах да излизам нощем и при първото ми посещение на дискотека "Затъмнение" през 1994 г. станах "чашкаджия". Все още си спомням онзи ден, когато си направих кръвна проба за алкохол и резултатът беше над 2,0, преди да започна работа. Онази нощ беше фантастична, накрая стиснах всички бутилки в дискотеката и един от мениджърите ме отнесе вкъщи с увиснала глава, а там ме остави вкъщи, беше прекрасно, през онова лято на последната година на "Еклипс" стигам до края като барман, който прави шотове и замества бармани посред нощ, които не могат да издържат повече. Напуснах аванка и пристигнах в овар, през учебната 1994/95 г. постъпих в десети клас в спортната зона на училището "Жозе маседо фрагатеиро", винаги съм бил един от най-лошите по физическо възпитание и спорт, това се дължеше и на лошото ми поведение, дори имах медицинско свидетелство, в което по време на плуване се споменаваше за алергична реакция към хлор, но това, което не знаех, беше как да плувам! Имах футболен отбор, който се казваше "les bufons", или пръдльовците, и дори успях да събера

средства за него в търговската зона на естарейя. Преди глобалните тестове в гимназията правех стажове, на които се предлагаха "подводници", смес от бира и

тортите станаха за посмешище.

Когато бяхме на път за дипломирането си в Албуфейра, излязох от супермаркета с количка, пълна с бира, която закарахме в апартамента, където напълнихме дъската с празни бутилки. По време на рождения ден на приятелката ми във фурадуро се напих толкова много, че в крайна сметка заспах на масата, където току-що беше дошла супата, и когато ме събудиха, повърнах на масата. След това ме закараха до вкъщи, а аз исках да остана на парти, а не вкъщи. Когато бях на осемнайсет години, гледах филма "Транспортиране" и винаги ми се е струвало смешно, че мъжът влиза в тоалетната и се гмурка в море от изпражнения и много пъти, когато говорех с баба ми, обичах да говоря с това, което излизаше от мен, а именно изпражнения, или просто срамотии от хулиганите ми в гимназията, които тормозеха дори по-големите, бяха наистина страшни, на сватбеното тържество на брат ми с 3 бутилки ром и много шотове и залепени за щорите, които сутринта повръщаха. Станах шампион на отбора, наречен "чеченос", в турнира по футбол и продължих напредъка си. През 1995/96 г. вече бях в 11-и клас в училището "Жозе Маседо Фрагатеиро" и успях да получа прехода към 12-и клас, но с математиката и физикохимията зад гърба си така и не успях да наваксам. Изскочих от един клас през прозореца и влязох през вратата, като казах, че съм отишъл до тоалетната. Междувременно тичах и много се оплаквах от мускул, който по-късно ми се наложи да оперирам от херния през 1996/97 г. След като провалих една година, предстоеше ми да отбия военната си служба и при военната инспекция ме признаха за негоден, се оплаках, че не мога да тичам, защото ме болят краката.

крака. Заедно с приятелите си той прави три-турбо, т.е. 3 филтъра. Провокирах ситуации на хулиганство, които влияеха на "задната" група на училището, които бяха тези, които наричах Ета. Насърчавах срещи на 4 и 5 души в град Овар в обедните часове, истински атаки срещу свободата на изразяване на гостите, които се събираха, и с най-добрия ми съюзник нуно принуждавахме групите към своеобразна хайка. Ще транскрибирам следното изявление: "Работеше като наблюдател в програмата за занимания с деца от I-ви цикъл на основното образование "активни ваканции", през месеците юли, август и септември 1997 г. В Сантарем, след като бях казал, че отивам на изложба, отидох в къщите на някои приятели, като дори се изпърдих и изсрах, след като си хвърлих боксерките през прозореца. Чакането и той, той се разхождаше, желяйки, искайки, подскачайки, скачайки и пушейки, вървеше, без да отива към целта. Тревожността се променя с възрастта, въпреки че човек винаги живее много тревожно, чакайки нещо, ние винаги искаме нещо, всичко в нас неволно пречи на собствената ни воля. Същата година изготвих следното изборно предложение: С голяма решителност и чувство за отговорност се кандидатираме за избор на ученическа асоциация на гимназията "Жозе Маседо Фрагатеиро". Нашата цел е да насърчаваме културните и развлекателните дейности, за да придадем достойнство на това училище, което има толкова голяма нужда да се наложи вътрешно и външно. За да постигнем тази цел, предлагаме:-

Насърчаване на културни и спортни прояви за цялото студентско население, а именно седмица на младежта, турнири по футбол, баскетбол и волейбол (мъже/жени). Организиране на ежемесечни дебати, с цел обучение и информизиране на учениците за проблемите на обществото - насърчаване създаването на училищен вестник - обучение на членовете - придобиване на басейн за футбол на маса - организиране на младежка седмица, с различни дейности - установяване на контакт с "медииите" с цел популяризиране на дейностите на нашето училище, и по-специално на инициативите на ученическото сдружение. "По време на кампанията раздавах презервативи на учениците и поддържах контакти със здравния център за дебатите, които бяха планирани, но не се състояха, тъй като здравният център искаше учениците да бъдат лишени от часове, за да присъстват. Под лозунга на кампанията: "Даваме лицето си за вас!" "Следвайте стъпките ни" и дори "Пуснете музиката ни", с плакатите на социалистическата партия, която подкрепи тази кампания, като предостави щаб си, те искаха партньор, т.е. боец за партията, бяха раздадени бойните карти, но нито един боец не спечели тази политическа сила на нашето сдружение. Що се отнася до другите проекти, изпълнителният съвет закупи билиард за футбол на маса и задържа половината от 20-те ескудо, които струваше всяка игра. В деня на встъпването в длъжност, цитирам: след изборите, които се проведоха на 14 януари 1998 г. между 10 и 20 ч. Участваха две листи, а и б, чиито представители са включени в досието на кандидатите, и посоченият акт е извършен в рамките на нормалното. След затварянето на избирателните секции, където 740

студентите, гласовете бяха преброени. Резултатите бяха следните: десет празни гласа - петнадесет нулеви гласа - петстотин и седем гласа за списък а - двеста и осем гласа за списък б. Според гласовете списък а беше абсолютният победител в първия кръг на гласуването. След това представяне няма положителен баланс. Трябва да се спомене също така, че предишното сдружение е притежавало в наследството си бюро, метален шкаф, стол, табуретка и два комплекта за шах (непълни). Дни след кампанията в училището се разпространи анонимно обвинение, в което ме нарекоха крал лъв и ал капоне, защото понякога се преструвах на тези герои в клас, нещата се усложниха от моя страна, защото изпълнителният съвет ме разглеждаше и като консуматор на хашиш, а според психолога на училището аз съм бил организаторът. В края на 1998 г. Псп Овар започна разследване и имаше полицейска проверка. Току-що бях изпушил един джойнт, когато влязох в полицейския участък. Отричах, че съм пушил и че съм го пробвал и не ми е харесало. Същата година за абитуриентския бал има подозрения и обвинения за неплащане на тази вечеря, неморално нещо, защото тя беше платена през следващите дни с първата работа на най-добрия ми приятел по онова време, списъкът, който се водеше през г.

След се страхуваше, че не сме платили за вечерята, която е направена, слухове. През януари 98 г. съм поканен за седмицата на образованието, донесе спомени за неговата екза. Хорхе Сампайо президент на републиката, че предназначението снимка със следното посвещение "на групата на Авейро, в специално за А.Е. на училището Жозе Macedo fragateiro, с приятелска прегръдка" седмица на образованието 24 януари 1998 г. - председателството на републиката, имах обяд стои в музея на електричеството, където аз поздравих Senhor президента. Същата година получих възможност да работя в дискотека а pildrinha във furadouro, там като барман забавлявах клиентите с бутилки и жонглиращи трикове, които ми напомнят за филма "коктейл" имаше една нощ, в която се изсрах целият и имах чувството, че дискотеката е изгоряла, вярвайки в това, дори и след като се събудя, когато се видя целият изцапан, хвърлям гащите си през прозореца, те падат върху чадъра на едно кафене, няколко дни по-късно майката на моя приятелка връща чистите гащи с думите, че може би са паднали оттам. Често пиех по две бутилки златна стачка и абсент заедно с партньора си. Тогава на едно парти обслужвах клиент пред очите на шефа и започнах да пълня чашите, като разлях течността по целия плот, и веднага ме уволниха. Един от мениджърите беше с клиент и аз им сервирах два шота, като разлях всичко, а той просто ми каза: Изчезвай оттам! Бях на сватбата на най-добрия приятел на брат ми, пуших трева в банята и се напих толкова много, че сложих една обувка на масата и се държах като мобилен телефон. През нощта винаги придружен от чашите и хашиша, които консумирах, пишех формулата на Айнщайн в кориците на училището 1998-1999 г. монхо бар - барман тук бях някакъв

месеци чаши за сервиране. Изпълних последната партия на 2 период, както обикновено конкурент дискотека Fénix metia 900 хора, в първата партия на monho достигнах 700 души срещу почти 200 души, останали в конкурентната партия, това беше успех. След партито заведох всички елементи на асоциацията на вечеря навън, като платих на собственика на monho вечерята и не му дадох повече пари за партито. Същата година започнах отстъпките си като служител във филипс, работник във фабрика, където работих два месеца с почти две седмици отсъствия. По това време си намерих работа в Уницеф/Кимигал. Бях барман/аниматор с моите жонгльорски трикове в дискотека "дакаска" и именно тук консумирах първата си "дъвка" Разчупих я на две и я взех в различни дни половинките изглеждаха така, че нищо от това, което правех, не беше на скорост за тялото, като например да прелистиш цяло списание и да не прочетеш нищо или да се прибереш вкъщи и да си пуснеш музика и да не можеш да се справиш. Това беше първият и единствен опит с тези вещества. В дискотека "Дакаска" човекът за връзки с обществеността и охранителят, когато ме взеха за поредния работен ден, ми казаха, че предния ден с бутилките и жонглирането ми съм ударил една клиентка в главата и тя е отишла в болница. Заради закъснение от 3 часа, когато бях с приятелка, стигам там и ме заместват с ловеца на стъкла и ме уволняват на място. Отвори се нов бар в Естареха, където бях през 1998/99 г. като барман/баров герой, в една от тези нощи дадох назаем книга за "вратите" и "американецът" умря, той и книгата ми бяха ударени от влак. Дори направих депозит от 100 долара, за да мога да изтегля 1 000 долара... в продължение на 2 години като портиер и докато не изгоряха

вратата с бензин за мотоциклет, но никога не съм провокирал и не съм се заяждал с никого. Организирам réveillon 1998/1999 в героите на бара организация faiska & приятели Обаждам се на всичките си приятели за новогодишната нощ. Изпращам всички клиенти на бара да си тръгнат преди полунощ, като затварям бара и новогодишната нощ. Отивам в скалите на бар овар, където ме нападат за това, че рекламирам друго събитие вътре в заведението, подадох жалба в полицията и те отиват в бара, където им казват, че съм чупил пепелници вътре, чиста лъжа. Дори отидох при прокурора, но не последва процес поради липса на свидетели. В новогодишната нощ на 98/99 г. - герои на бара ав. Visconde de Salreu Estarreja съставих програма, в която: 12-те камбани в една нощ [и ден] ...d.j.'s on control resident sergius guest d.j. Витиньо и инкогнито. В средата на партито и за да се облека въщи за партито и приятелите ми да се появят, изхвърлих всички клиенти от бара, където бях портиер в тази нощ на края на годината. В мислите си поставям под съмнение реда на азбуката и мисля, че ab или abba са били много по-напред, мисля за създаване на система за сигурност между мъжете, като намигване или докосване и усещане на другия и всички се ускоряват, за да видят какво не е наред или страда и да помогнат. Гледам телевизия и си мисля, че бележките под линия съдържат послания към ума ми. Гледам канала f.t.v. и си мисля, че в този ден ще получа нобелова награда. Веднъж си помислих, че ям човешки органи, а онзи ден имаше магазин за хранителни стоки на килограм Мислех си, че счупените стъкла на улицата са диаманти, гледах филма "Грабване" / Porcos e diamantes в киното в Авейро, когато си помислих, че съм актьорът във филма, започнах да си събувам

обувките и да влизам и излизам от киното, това беше
моят филм. В Естарея избягах в акт на върховна
свобода в близост до реката и

Мисля си да се катеря по дърветата, пускам половин тяло в реката и си мисля, че съм гений и че г-н президентът на републиката ме наблюдава, контактувам с кравите, които пасат, и се опитвам да им предам мислите си. Мисля си, че те крадат идеите ми и че искат да ми навредят, започвам да изпитвам странни чувства, да се изолирам, правех неща като да въртя цялата стая, четях книги по психология, за да се опитам да разбера какво ми се случва, започнах да бълнувам, да имам преследвачески мании или че съм наблюдаван и контролиран или от телевизията, или от ежедневните вестници, Дори си мислех, че баща ми ще ми купи бар и че е най-големият на света, той правеше само странни неща, което караше родителите ми сериозно да се притесняват, в това всеобщо объркване някой се обади на ГНР и на пожарникарите, които все пак ме транспортираха до болницата, откъдето бягах унесена в продължение на часове, докато не ме намериха войниците от ГНР, които ми казаха: "Откараха ме в болницата в Авейро, а по-късно и в психиатричната клиника в Коимбра. Взети от пожарникарите, вързани на носилка, след разговор мисля, че ще ми поставят инжекция, и отивам при момичетата след разговор с началника на психиатрията, но ми поставят само инжекция... Когато се събуждам, съм в стая в психиатричното отделение! Избягах, взех такси и отидох от Коимбра до Естареха, където казах на таксиметровия шофьор да ме изчака и отидох да предупредя майка ми... На следващия ден ме накараха да изпия хапче, изпратено от психиатрите, без да знам, че това е нарочно, за да ме накарат да се чувствам зле, като ги помолих да ме откарат в болница, останах повече от 20 дни под режим на физическо ограничаване, т.е. вързан с колан за леглото! В Естарея посрещането на интермаршалите изглеждаше като покана да вляза в

съседната къща, дори влязох в градината, мислейки, че
съм

Те дори подадоха жалба, но тогава от ГНР казаха, че наистина ме търсят, и ме закараха в болница. Според бюлетина за хоспитализация - психиатрична служба - пациентът е приет в тази болница на 1999-01-03 и изписан на 1999-02-15 - нормално заболяване. В болницата в Коимбра е получил първия брой на *superinteressante*, в който е бил човекът, който обръща документите, и се е казвал Спаркс. Участвал в турнира по футбол, проведен в психиатричната служба - мъже хук 11 февруари 1999 г. в Коимбра към мен се приближи началникът на психиатрията, който пушеше с мен и слагаше пепел в пластмасова чашка и ме заблуждаваше, като казваше, че ще бъда успешен, ще имам жени и ще пътувам, когато накрая дойде медицинската сестра и си помислих, че ще ме заведете на някакво парти във *ftv* и ще бъде само секс, когато накрая беше инжекция, която щях да взема на следващия ден, когато се събудих, се намирах в стая от не знам къде, напуснах пределите на болницата, тръгвайки по посока на преминаващи коли и осветени къщи или там, където имаше движение, мислейки, че полицията взаимодейства с мен, в крайна сметка ме върна един господин, който минаваше покрай мен и ме видя по пижама, помолих ги да ме освободят и да ми дадат да подпиша срок на отговорност, факт, който беше игнориран от целия медицински персонал, въпреки че бях пълнолетен. Излизането оттам беше като земетресение в социалния ми живот, станах крехка през следващите няколко години, дори имах страхове като: да отида в кафенето, да се страхувам, че чашата ще падне и хората ще коментират името ми.

Като трети служител през 1999 г. разнасях пощата и препоръчаните писма, по това време си побелявах косата, разнасях пощата с кола, без да имам писмо, в периметъра на фабриката, в която бях

карайки с 30 км/ч, исках да усетя за първи път кола, която дори при инцидент е счупила бронята, и наистина трябваше да го оправдая.

Не спя, защото не искам да спя Искан да живея Тук има препятствие, което не ми позволява да спя Ще се изправя срещу него с безсъние.

Записах се в externato luís de camões, поисках еквивалентност на португалски език на 11 стойности и повторих курса в капитализирани единици от средното образование. Декларация irj, работих като информационен аниматор, като стипендиант, от 01 март 1999 г. до 05 февруари 2000 г. ходих в училищата, за да рекламирам здравословното поведение на младите хора. Започнах да гледам порнография онлайн и да контактувам с чат стаи. "при изпълнение на задълженията си се проявяваше като заинтересован и динамичен, изпълняваше коректно задачите си, а именно обслужване на потребителите, разпространяване на информация, представляваща интерес за младите хора, актуализиране на информационните средства и връзка с Португалския младежки институт", Aveiro, 09 март 2000 г. Отидох на Тенерифе сам през последните дни започвам да мисля за жената на живота си и пиша 3 пощенски картички с името на ракел Мамеде - Бомбарал Португалия и след няколко дни получавам телефонно обаждане от нея в албуфейра симулирам лошо настроение заедно с приятелка на времето отивам в апартамента, за да бъда с ракел и след няколко часа се озовавам при бившата. Намирам се в средата на един нощен клуб, в който една моя приятелка скача от един балкон на друг и ме предупреждава за бившата. След няколко мига тя също скочи и дойде да ме посрещне аз избягах в хола на апартамента и се скрих под чаршафите на най-добрата

ми приятелка по това време и тя попита къде е Филип и аз излязох от чаршафите и

Казах, че съм тук, тя избяга от апартамента, аз я преследвах по улиците и дори я спънах, за да я успокоя, а тя остана на пода. Получих повтаряща се диплома за средно образование 1999/2000 г. с окончателно класиране 16 от 20 - овар 11 декември 2000 г., взех изпита в интердисциплинарната зона и излязох по средата и приключих навън, след това го дадох на друг учител, два дни по-късно отидох в кабинета му, като се извиних за липсата на честност и учителят взе друг изпит и приписа оценка 20, максималната оценка, използвана от учителя, беше 16 от 20. Получих оценки 11 по португалски език, 15 по английски език, 15 по френски език, 17 по интердисциплинарната област, 18 по философия и 18 по информатика, измамих на изпитите, като по този начин получих одобрение в курса. Докато учех, работех в хотел "meia-lua", бях служител, с професионална категория "стажант рецепция 2-ри курс" от 8 февруари 2000 г. до 31 май 2000 г. "придобих знания в този хотел в секциите рецепция/приемна и бар. През целия този период той демонстрираше голяма способност за учене, необичайна отдаденост, както и чувство за отговорност. Високо оценяваме неговата готовност и отношенията му с всички нас. Овар 28/07/00. тук спях в хотелските стаи, организирах партита в бара и ходех на басейна в отсъствието на отговорните лица. Имах дисциплинарна процедура за това, че нападнах колега от бара, защото той ме накара да се чувствам непривилегирован, тъй като знаеше, че съм бил хоспитализиран в психиатрията. След това заминах за Лисабон и си намерих работа като сервитьор в кафене в търговския център imaviz. беше 2000 г. и ходех на дискотека в търговския център, където танцувах до късно, въобразявайки си, че съм най-добрият танцьор

по това време.

пред хотел "Шератон", тази бутилка беше вторият ми опит с химически вещества, но никога повече не го направих и не го потърсих в живота си. През 2001 г. участвах в карнавала на служителите в Естарейя - ентрудо или нищо! Ентрудо или нищо! Декларация на градския съвет на овар - отдел за култура, библиотека и историческо наследство. Декларирам, че съм упражнявал функциите на административен сътрудник, в режим на срочен договор, в периода от 06 август 2001 г. до 30 май 2002 г., в службите за обслужване на населението на общинската библиотека на овар и в музея жулио динис - оварска къща "което съм правил с голямо чувство за отговорност и постоянство", разполагал съм с документи на библиотеката и съм направил така, че да изчезне регистърът на "изгубените случаи" 2001 г. - GNR болница леирия между леирия и битката има донос по радиото за един камион, който е нарушавал движението, на мястото е извикано БТ, след като изтеглят колата, казват, че няма глоба, викат подкрепления и ме отвеждат в болницата в леирия с белезници. В caldas da rainha ми се стори, че виждам снайперисти и хора, които гледат от прозорците. 26.11. до 07.12.2000 г., в болницата infante d. Pedro 2001 г. - оставам без книжка от dgv Връщам се вкъщи с автомобила, но вече без книжка и никога повече няма да шофирам Получавам писмо от съда, с което ме наказват с глоба за много сериозно нарушение (без минимални суми) срок от 30 дни, вземам книжката в dgv, която я задържа и казва да вземат други заради този закон, че съм шофьор по-малко от 2 години. Дори си обърнах стаята с главата надолу и си помислих, че има камери, които ме снимат, и че ме наблюдават шпиони. В Лейрия мисля, че Интерпол ми сътрудничеса, веднъж сложих 5,01 цента. Веднъж сложих 5,01 цента бензин и платих 5 евро, като си мислех, че съм открил формулата за

печалба и съм станал милионер. В онези дни си мислех,
че имам руски шпиони под колата.

Мисля, че съм магьосник и че управлявам колата с ума и мозъка си, залепени за машината на колата при постоянно въртене, което ме кара да се впусна по средата на пътя по бельо с надуваема топка, която ме привлича, че топката е изстреляна в Калдас да Райня и се удари в земята пред съда и се изкачи до покрива му. Разпитват ме от бригадата на ГНР от командването на б5 смятат, че областите Коимбра и Авейро започвам да имам идеи за преследване и да слагам вестници в колата, която е изтеглена със заповед на бт в леирия. Декларация liscont - оператори на контейнери, работник с категория практикуващ в административната област. За миг легнах в тоалетната в лисконт, имах 2 месеца без да пуша хашиш и когато се върнах ме болеше главата и проблемите започнаха с ранно излизане лисконт дълбоката любов, изстраданата любов се усещаше и забравена дълбоко в себе си полузагубена съжалявах и живеех. Пътувах под облаците летях под небето бях на планетите на Марс и на Юпитер на Марс реших да те обичам и на Юпитер исках да те имам и това е моето същество, летях от перо на планета имаше сила, имаше енергия, радост имаше нещо което предаваше любовта под формата на цвете. Имаше силата на слънцето, движеше се като слънчоглед, имаше собствена воля в непрестанно търсене на нещо горещо, беше мечта, завоевание, цел, всичко със страст, без измерение, беше грандиозно, невероятно, накратко, много любящо. Погледнах през прозореца, забелязах хоризонта, прехвърлих очи през хълма, погледнах напред, видях твоята звезда, тя блестеше, блестеше, вдигнах очи, видях луната, тя беше моя и твоя, беше пейзаж, пътешествие, видях те да пътуваш по суша и под море, придружавах те, пътувахме, покорявахме се взаимно по суша и под море, беше само лунна

светлина. Липсваше ми, исках, желяех, обичах, мислех,
чувствах. Липсваш ми и искам да те имам.

Тук, желяейки да те срещна, обичайки те, винаги мислейки за теб и усещайки твоето присъствие, липсвайки ти и бидейки без теб, мислейки, искайки, чувствайки и обичайки те, без да те вижда, желяейки те с петте сетива: зрението, което те вижда, без да те има, миризмата, без да те усеща, слухът, без да шуми, вкусът, без да те вкухва, и докосването, без да те докосва. Споменът, че заради теб страдах, чувствах, обичах, живях, никога не обичах друг, целувах, в теб, виждах, влизах, са любовта, която винаги ще помня. 30 май 2003 г. брак любов mar filipe moura 02 юни. Лисабон - Мадрид хавана Мадрид 09 юни. Лисабон 10 юни 2003 г. Отивам в Куба и в Хавана си купувам 100 долара марихуана, която всъщност е гадно нещо. Преди да се присъединя, 4 месеца не пуших джойнт, после пуших и ме заболя главата, това беше началото на интригите с шефа и в крайна сметка си взех болничен и отидох да си търся работа. Във Факултета по изкуствата спях в класните стаи и си пуших джойнт. Câmara Municipal de Lisboa biblioteca orlando ribeiro ужасен от контакта с по-младите, създадох си фобия да правя дейности с тях. След като исках да изясня някои съмнения с висшия техник, казвам, че си подавам оставката и вземам болничен - изпратих писмо до президента на Изел с описание на фактите, а именно, че не ми е позволено да влизам в тоалетните и да оставям сирене в тостера, напуснах... Написах недоволството си от удовлетвореността на пощенска картичка от ctt и я изпратих до себе си, за да я получа. Изпратих писмо до президента на републиката, в което давам отчет за последните 8 години. Безработица, свързвам се със социалното осигуряване в магазина за граждани в лисабон, което ми казва, че нямам право на обезщетение за безработица, а всъщност съм го имал, споря със съпругата и

свекървата и отивам с влака до фаро с идеята да хвана самолета за люксембург.

да разговарям с Дурао Барозу в Европейския съюз, за да ми даде работа. Кулминация просто още един миг, миг, идващ от тази твоя мисъл, вероятно всички ние съществуваме не само като виртуален образ, а като функция на външния вид или състояние умът не умира в момента, в който цялото физическо съществуване се прекратява и изведнъж всичко угасва, или може да е кулминация.

Чух гласове от командването, които ми казваха да се самоубия, малко преди това бях казал на жена си, че съм "хакер", че имам професия, написах документ, в който пишеше, че винаги съм ги обичал Отидох до мини-маркета, за да купя две бутилки горчив бадем и го изпих заедно с няколко хапчета. Когато съпругата ми влезе и видя, че съм прегърнат от тази ситуация, се обади на инема и пожарникарите пристигнаха малко след това и ми дадоха зехтин и когато се събудих, бях в болница с пеленаче. Дни по-късно разказах на съседите си, че това е било взаимодействие с наркотици и те дори ми казаха, че в близкото кафене ако не е било едно от кафетата, които пиех 02/2007 г. 1-ви опит за самоубийство.

Ако в мен се изпари душата ми, няма да остане нищо друго освен тайни отломки, чужди на фантазията. От възникналата субверсия изплува безделието на още един, конкретен момент. Отсъствието, ако се докосна и видя твоя свят, би било мръсно, без нямо докосване на чувствителност, на поне вяра в някого, превъзхожда моята реалност. Простата ми тъга е като всяко щастие, постижимо като непостижимо. По магия, без ирония на в един ден ти казвам, докосни и почувствай ме, като ме гледаш, и ще видиш кой не съм и какво не съм чувствал никога толкова много страдание, нищо повече не искам, умирам за теб чрез мен за теб писах, за толкова много

страдах и никога не умрях и

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Никога не съм те отнемал, освен това в теб ще кажа, че страдаш, защото никога не съм те изоставял и знай, че те обичах и винаги ще те обичам. Той се лекува в болницата "Кури и Кабрал", където е бил в "кома", и се появява в будно състояние и се вижда облечен само в пелена, не помня разговора с психиатъра, който обаче ми дава заповед за освобождаването му след подписване на формуляра за съгласие. - Мислех да хвърлям животни от прозорците на етажите и имах идеи да унищожавам или убивам хора невероятни смущения усещах порезни рани по тялото и разкъсвания много тревожни състояния на ума и емоционално възбудено желание, моля те да ми дадеш целувка като тези, които знаеш? Дай ми скрита целувка, като тези, които си откраднахме един от друг, когато желанието нарасна дай ми целувка, мека, като тази, знаеш ли. Нежна, мила за теб. Ще ти дам целувка от мен. С цялото си уважение, позволи на теб и на мен! Какво мислиш ти за мен и аз за теб? Благодарен съм ви, че ме прочетохте, може би ме разбрахте! Преминавайки частта на разсъжденията, ако вече сте ме прочели, те вече са ви отнели елаците най-малко красноречив подарък, разопакован в законния час вече масата на петела или играта на петела тук страшният въпрос!? Размисълът за комуникативния екстаз разбираем за минималното и простото ехо на мълчанието, което ни отдалечава действията са думи на болка дори в простата страст на отхвърлянето. Физически непреодолимо препятствие, но не и от хормоналната и духовната химия на светлото същество. Небесните тела нахлуват в нас за разцвета на съвършената любов. В търсене на детелината на любовта, защото

богатството се състои в разбирането на многолики същества и винаги с нещо, което може да се добави към тази гледна точка. Още едно допълнение, още едно увеличение, това желание за състрадание и нежност, което ни изтласква към самочувствието

представител в социалните кръгове. Погледнато от перспективата на единния и неделим Аз, никоя воля не е отчуждена, независимо колко много воли се появяват в кръга. Този златен кръг, съюзът на добронамереността, както и на верността и уважението, преди всичко на дълга към, не съществува. По начина, по който действваме, ние сме чисти и диви, и нищо не е по-егоистично от Аз-а, който само с това, че е такъв, винаги нахлува в другия със своята гледна точка. Когато умът се разпалва от обикновена конфронтация на идеи, трябва да се обърнем към здравия разум. Кога трябва да отстъпим или да намесим егото на другия. Няма нищо по-банално от това да отхвърлим това, което не искаме, това е лесно. Да обичам и да обичам означава да чувствам другия, а не себе си. Конструктивно отношение на връзката между нас битието. Запечатани в инстинктивното поведение, ние мислим само за себе си, после за мен и между другото отново за мен. Конфликти, защото човекът е аз, превърнат в "аз", и никога не е съвсем сигурен колко "аз" трябва да изтърпи, преди да се отдаде на другия. Това е един вид идване към нас, което винаги се отваря. Наблюдавайте "аз"-ите, с които се маскирате, и какво е нивото на егоизъм. Е, бронята на "аз"-а един ден ще бъде така разбита от "ти", които съществуват и които са "аз" плюс "аз", че ще счупят бронята. Любов: любовта побеждава всичко. Развод през август 2007 г. Ефервесцентна светлина - тя пада и се разлива, разрежда се и се разширява в разклоненията на едно непобедимо желание, защото е илюзия като всички привидности, които след това се сричат, когато се сблъскат с външната реалност. Надарена със злоба и фалшификат спорадични епизоди на лудост на ефервесцентно желание като любовта, която се

разширява и замърсява, окупира всички мисли и се оставя да бъде доминирана и подчинена, това е обменът на съживяваща енергия, светлинното съдържание е налице. Едно осветено небе, нищо не е по-силно от желанието да се постигне съвършеното равновесие на осветеното небе, защото то е от звездите, които му дават живот и движат мислите

идеи или факти, от желанието до конкретното, няма нищо по-красиво от небето, осветено от съзвездни енергии, които изискват постоянно взаимодействие между звездите, а силата на звездите е уникална. Плаши ме как енергиите се превръщат в беспламенни димове, това не е желание да се тълкува космическата реалност. Разочарован съм, когато жизнеността се потиска от приспособяването, а кристализирането на чувствата несъмнено е маска на политическата коректност. О, душо, превърни се във вълшебство и полети над умовете, които нямат импулсивно течение за истинността на фактите и постоянната мутация на нещата, промяната са етапи и цикли, през които всички преминават и се развиват, но никога по пътя на страха и страданието на чувствата. Освободете се и се разширете и преди всичко страдайте от мутацията на живота, от тази промяна, която ни движи. Светлината на живота, потопете страстите на лудостта. Защо? Инстинктивно обичаме и искаме да бъдем обичани, страстите и разочарованията проправят пътя към различни илюзии. Заблуден и влюбен, аз се съсредоточавам и концентрирам върху цялата методика на истинското обичане, това пронизва всяка фалшивост. Голи в полето на действие да бъдем обичани се сблъскваме с истинската идентичност на битието, следователно да бъдем обичани изисква от нас дълбоко осъзнаване на това защо сме обичани и все пак е налице необходимата дихотомия на доброволно отдаване и също така обичане, тази диалектика се приема, че $1+1=1$, когато логически никой не може да се наслаждава на нищо. Така че логически $1+1=2$, правилно, но поведението няма да е продуктивно, ако резултатът не е техническото обвързване на нагласите и ценностите и поведението като цяло, следователно тогава има една позиция в средата на любовния живот. Разбрана и ще тази истина е

единственият източник на удоволствие, или индивидуалистичното същество иска друго действие, действието се разбира като истинска свобода. Е, аз не съм преживял

Не искам да съм абсолютно сигурен, затова от време на време си представям, че съм магаре, а в днешно време е трудно да има магарета, но има изкуствени магарета, които мамят онези, които наистина се поставят в тази роля, направете си изводите. Аз не съм тук за това, в интерес на истината се страхувам от лудости и от нагласи, които не извършвам, тъй като лудият човек е луд само при определени обстоятелства и когато го оценяват другите, което често зависи от "местообитанието". Отклонявайки се малко от тези разсъждения, искам да кажа, че съм луд, приемам, че съм харесал няколко души и оттам, че никога не сме удовлетворени, искаме още любов и още, и още любов, защо толкова много любовни амбиции, както поставям въпроса. Взимам го обратно, като казвам следното, всички сме свободни да извършваме безумни неща в любовта, уязвими сме и често сме манипулирани. Искаме да вярваме, че е вярно, че обичаме, защо, защото сме били обичани, това чувство, което събужда обичта и задейства мъдростта на живота

11/2007 2-ри опит за самоубийство с хапчета, ескалация в болницата "Curry" и "Cabral" Веднага след като влязох в болницата, към мен се приближиха медицинските сестри: "Така че се опитвате да се самоубиете в този час с бензодиазепини?!". След анализа съм интравенозен, изваждам иглата и от нея блика кръв.

Да живееш, да умираш, да живееш или да умираш? О, съжалявам, това пасва ли? Разбира се, кой никога не се е самоубивал? Всички ние вече сме спрели да живеем за миг, всички без изключение си мислим, че ще умрем, а после ще живеем, това е противоречието на нелепото. След рождения си ден се опитвам да отида "отвъд", събуждам се 20 часа по-късно напълно обезобразен и упоен, оцелях, но

веднъж. Участвах в публично състезание и бях оценяван за позиция като административен техник от екип от трима лекари и получих оценка 17,41, като се класирах на второ място в състезанието, като предишната вечер не бях спал и бях изпушил повече от 10 джойнта, а интервюто беше рано сутринта. Това беше в Медицинския факултет на Порто. Дни по-късно дори отидох там, защото имах мисли за самоубийство и където дори не ме видяха, чаках, но ми омръзна да чакам. Светлината ме водеше към течението на екстаза на ежедневието, осветяваше ми нездравото и неразумно бъдеще за тогава да, гръмотевиците се разбиха в мен и избухнаха като динамит, лишен от погребално удоволствие. Тогава да излекуван излязох от калоричните недра на строгостта и възискателността. Но не знам дали ще просветне миналото ми, защото се опасявам, че то няма енергия. Следователно има два полюса, две крайности и аз бях поразен от положителната и лечебната, а не от черната и натрапчивата. Тази светлина идва от яснотата на емоциите и рационалността на здрача на непосредственото и импулсивното, без преход и непрозрачност на чувствата, а не от чувствата, вкопчени или приковани в емоциите, от удоволствието да живееш и да се наслаждаваш с пълна сила на това, което ни движи на земята и ни дава сила не, грабвай таланта, който имаш, и сила като син лъч, режеща и вентилираща от неизживени задушници и злонамерени и проникновени мисли, които ни превръщат в жертви като сенки, всичко има движение, но то присъства и сякаш се разкрива, прониква в сетивата на зрението и ни показва яснотата на мисълта през мълчанието на времето и сякаш мълчи, втвърдява мнението и се наслаждава на безславните неспособности, които другите предават чрез отрицателни или положителни енергии. Със скоростта на

мисълта, на непосредственото, на секундата, на частта,
на мига, а мигът е мигновен, следователно няма да има

съкращения в картината, нито в най-нелепото поведение, защото всеки има права, независимо дали те имат положителен или отрицателен ефект. Вече разкъсващото въздействие на черната фаика се случва в неутралния полюс на чувствителността и се носи в лудостта на живата енергия, жадна за удоволствия и светила, затова ви съветвам да използвате собствената си енергия, за да бъдете ударени от светлината, и тя ще размаже изгаряща усмивка като пепел, лишена от топлина, но бясна при възбуда. В другия квадрант имаме синия лъч с необезпокояваната мисъл за светлините на коледната елха и стреса, който ни докарва до разсеяност. Именно в този преход се сблъсква с прагматичните енергии, които не са избликващи, а пречещи, които ни пречат да преживеем мигновеното, гръмотевицата се раздвижва и видимо засяга звуковата вълна, която произвежда свръхзвукови скорости, но не толкова мощни. Това, което е реално и изглежда нереално. Животът, във вечната хватка той се поставя там и след това няма начин да се изправиш пред него, да го заобиколиш или да го манипулираш, е ужасът на дисидента, който изсвирва и кулминира в една точка парализа на ума на създанието, въображението или просто нарисувай цветуща чертичка от зелен оттенък и улови живота в този тон на живия разцвет, ето го маркерът, който винаги си искал да посочиш, живеи интензивно.

01/2008 Правя си татуировка с буквите

Тъмна мълния и искра на лопатката и каза силата на светлината'08 След тази татуировка никога повече не се опитам да се противопоставя на живота

2007-11/2008-01 - Търговски бърз телефон Аз съм най-добрият клиент на шефа купува 5 мобилни телефона на

компанията, спира да се появява на работа. В Естарея в библиотеката на мястото, запазено за паркиране на инвалиди, седнах и легнах на мястото, намеквайки за протеста си

за това как да бъдеш различен предполага да не бъдеш различен, т.е. завърши с оплакване от размера на самата книга, започнала и завършила, и беше изцяло плагиатствана от книгата за "да бъдеш различен", която беше на витрината на входа, която след един ден беше пълна с правила за добро възпитание и етикет с повече от 20 тома на щанда. В библиотеката на Естарея 02/2008 г. ходя със синята каска на работите и като работник на обществените работи пиша на вратата на стаята следното: В мен цари мълчание за страданието. Заплашвам брат си със смърт и под това обвинение съм отведен от властите за психиатрична експертиза. Отивам по собствена инициатива в болницата visconde de Salreu, където ме приемат като пациент, поражда се дискусия къде и за това, че съм болен или не, е, че компютърната система ме е приела само като болен?! Предлагам да отида в психиатричната болница в Коимбра, като пристигам с военния от gnr, който ме закара до дома, на следващия ден. Обявих словесна стачка и останах безмълвен в продължение на повече от 10 часа. Купих си светлинна и звукова техника със 100-ватови усилватели и през прозореца на спалнята ми беше пуснат на максимална сила дискът с манифеста срещу Дантас, за Жозе де Алмада-негрейрос, футуристичния поет на Орфей и всичко останало. Н.У.С. - бюлетин на болниците на университета в Коимбра - мъже на психиатрична служба - пациент, приет в тази болница на 2008-02-02 и изписан на 2008-02-18 - нормално заболяване, сменя пелените на съседа си, с друг споря с него и после си тръгвам по средата на лечението. Воден от властите в болницата, съм окован с белезници и дори не съм видян от психиатъра, като съм принуден да се придържам към лечението против волята си, завързан съм за носилка и ми е поставена инжекция. Взех книгите, които бях взел назаем, и

Хвърлих ги в езерото на кметството и свалих ризата си в този ден, показах татуировката си с рисунката на силата на светлината пред масата навън, дори оставих 15 евро в шествието. Съветникът по културата на Естарея ме призова, че ако не предам книгите, взети от библиотеката, ще бъде образувана наказателна процедура, а най-лошото е, че дискът беше надраскан и в деня на шествието книгите бяха хвърлени във фонтана на кметството.

Когато онемях поради болест, замислих план, за да запазя тайна за няколко милиона долара. Мислех си, че няма да говоря, защото не искам, ще остана ням, а синът ми ще има най-голямото съкровище на света с написана от мен арабска книга.

В отделението в Коимбра ми поставиха диагноза шизофренна психоза - може би сега само си мисля, че съм шизофреник... Слушах разговорите на сестринското събрание, най-умната помощничка забеляза, че слушам, и каза на колежките, че е мой ред... Бях написала във формуляра "опасност от бягство" "пази пижама" и си помислих, че е смешно, нима някога бих избягала по пижама! За да се измъкна от това принудително интерниране, съм длъжен да подпиша съдебен документ, в който се посочва как ще спазвам режима. По време на интервюто в болницата в Авейро казах, че искам да се лекувам с псевдонима си "господарят на светлината", че ям само плодове, паднали от дърветата, и не обичам масло и сладко от ягоди. Какво имаше в обичайните ястия. Мислех за начини за самоубийство, като например да се хвърля от стандарта "Дискавъри" и т.н.

Живея, Чувствам страдание, което ми пречи да виждам, Бих искал да бъда истински с поведение винаги

лоялен, но като тъжен клоун съм фалшив усмивката,
радостта на интериора,

не се подчинява на външния свят. Чувствам колебание, което ме кара да напусна обичайното място, да пътувам и да остана в точка, където човек е далеч от собствения си поглед. Чувствам пропадна крачка, неестествено явление, но като диво животно усещам свирепостта и с бързина изтръгвам, задушавам и убивам, сякаш вродена сила ме е предопределила да се проваля в момента. На екскурзия, без следа остава образът на непокорния, омразния и истински грешния, ето я клетвата в небето при температурата на времето, този насилствен порив цъфти и расте, това не е нищо друго освен лош момент, цялата свирепост кулминира и се усъвършенства, обличам се като клоун и с итна шапка - да информирам Португалия в кафене "Венецуела". Отивам в пощата, за да взема писмо от съда, казвам на служителката, че поради болестта си не мога да се подпиша, правя си пръстов отпечатък, тоест оставам без писмо. В Коимбра, в болницата, както и в един хотел, намерих парче картон, което да сложа на дръжките на вратите, на което пишеше: "Не безпокойте! Не безпокойте!" Носех го със себе си в периметъра на болницата на китката си и се оказа, че събирам листа от едно дърво, а от листата и прашеца си направих цигари от савани, които бях взел назаем от Томас, когото наричаха "парашутиста".

Излязох от болницата след една седмица, когато ме отведоха в болницата отново с историята на психиатричната оценка под командването на GNR на овар - в Коимбра направих изложба на стол за задържане с конституцията, предложена от събранието на републиката и открита в отбранителната част в отсъствието на властите. Включвам и изключвам светлината, казвайки силата на светлината, като

изключвам превключвателите на болницата в Коимбра, купувам супер интересното и там идва голяма тема, адресирана към произхода на дявола "хашашин/вулто". Тъй като психиатричното отделение е смесено, дори правих орален секс с един пациент в мъжката стая и в спалнята. Аз бях

в болницата в Авейро и дишах през отворен прозорец с ширина 5 см. И просто исках да дишам въздуха, който духаше, и виждах градината и хората, които тичаха и се забавляваха, и просто исках да дишам... Почувствайте свободата

Продължаваме да бъдем: начин

на живот Истински истории за

Nelson brás pereira

Това, което е провъзгласено, за което е предназначено. Начин на живот, т.е. това е всичко, което наследяваме от предците си, след което имаме мисията, да се размножаваме, когато достигнем зряла възраст, това, което е провъзгласено от законите на обществото, където живеем в демокрация.

Това е всичко, което можем да придобием, знанието, т.е. всичко, което търсим, когато знаем какво сме изградили.

Защо?

Защото, когато се занимаваме с обществото, в което сме вкарани със силата на разума, винаги трябва да живеем така, че да бъдем приемливо същество, така че самото общество да ни възприема като джентълмени, не можем да бъдем подли, а само по-достойни, отколкото можем да бъдем; за това живеем, знаем също, че има между помощ.

Защо?

Защото ние сме същества, които трябва да си служат един на друг, ето защо съществува придобитият проблем, да се говори истината, когато злините са по-големи за мен.

Защо?

Защото можем да бъдем социално същество, но можем да живеем и като диво същество.

Когато не сме победени от равни същества.

Но съществува и винаги ще съществува съмнението, недоверието, което винаги ни преследва, чрез което ни учат, чрез което ни учат и това е пътят, по който вървим, докато сме сигурни, че наистина се доверяваме, тогава си служим добре, защото правим добро.

Искаме да зарадваме всички читатели, които могат да четат книги, тези мои книги, които можете да намерите във всяка книжарница, където можете да бъдете очаровани от темите, които искате да слушате и четете преди лягане.

Това ще бъде добра компания, те никога няма да прочетат и видят такива истински разкази.

Като тези, които смятат, че давам от истинския опит на човек, който вече е сгрешил, но е знаел как да се излекува от всички злини, които са ме преследвали.

Каква ще бъде темата на това издание?

Репортажи за летене, може би това е тема, която няма да е твърде шокираща, не искаме да шокираме читателите, но репортажите са истински и са разказани по начин, който е преживян по готин начин.

Защото имах опит в рамките на закона, вярвайки, ние си представяме хиляди и едно нещо, усещаме в кожата истинското усещане на животинския инстинкт.

Искаме да спечелим със сила и смятаме, че трябва да го направим.

Извън закона, това същество, което всички сме научили, може да ни намери и тежестта на това идва по начина,

по който сме свикнали да живеем заедно, защото
въпреки цялото зло, което

можем да направим, то никога не може да се счита за зло.

Мисля, че всяко същество ще се прероди.

Амбицията да искаме да живеем, това, което искаме, е да живеем по начин, който намираме за лесен, но който не е лесен и става труден, когато попаднем в решетките на закона, а когато нямаме пари да платим на добри адвокати, плащаме по-висока цена.

Защо?

Ако не се влюбваме в смешното, не можем и да бъдем смешни.

Това е моята история, историята на един млад мъж, син на португалски баща, но роден в Африка, израснал в Понтия, след раздялата между баща ми и майка ми.

Оттогава започна моят истински живот, в който исках да живея лесно, а както споменах по-горе, лесното може да стане трудно.

Защо?

Защото винаги съм вярвал, че законът е благосклонен към нас, когато проявяваме покаяние.

Но когато фактите са доказани 100%, дали закона, който се управлява от съдилищата, където престъплението може да се докаже само наистина, че наистина се е случило, че освен различни фактори, които вероятно ще обърка читателя.

Защо?

Защото те трудно биха предали на читателя истинското усещане за болката от това да не ти бъде простено и да имаш възможността да вкусиш от извършването на

престъпление и да почувстваш

злото, което вършим.

Когато сме изоставени от обществото и сме онзи облик на квартала, който всички обичат да гледат.

Защо?

Имате око за търсене, което идва от индивидуалните ви способности. Защото ние винаги се раждаме с наследство, за да напредваме в живота, за да можем и да преподаваме и да предаваме горчив житейски опит, а аз все още плащам за това!

Роден съм в Африка, имам три сестри: Елвира, Кандида и Сао. Ето ви едно добро начало, на една история, която би могла да бъде блестяща, но се оказа, че е по-малко добра история на живота.

Не изпитвах особена злоба от мъжете, които изпълняват тази функция, така наречените надзиратели, винаги ги смятах за врагове, защото не трябваше да искам да приема, че наистина можех да се измъкна от този процес.

Извърших няколко престъпления по пътя си, докато вървах през живота.

Той използва този термин, който беше на жаргон, с когото се занимавахме, това беше форма на жаргон, или можем също да терминът "ориентиран".

Това бяха местата, които търсехме, и поради начина на живот, който водехме, те винаги бяха пристанът, където нямаше насилие или насилието не се срещаше по изкустителен или провокативен начин, защото наистина се чувстваме добре в това, което правим. Това не се възприема добре в очите на обществото, защото никое общество не приема, че други могат да живеят от

престъпления, ако не се възприемат като необходимост да се консумират вещества, които

може да изглеждат ужасно лоши, но съществуват.

И като такива всички имаме своите пороци, но като такива винаги го приемаме зле, когато не харесваме нещо, което винаги е било незабележимо за нас, като лошо, но това има страхотна визия за местата, където всички сме израснали, те са нашите средства и съжителството прави нашето формиране на желанието и амбицията да живеем добре и да бъдем по-добри от другите.

Щеше да има много придирчивост като децата, с които израснах, но сред тези деца имаше едно момиче, винаги съм я харесвал, откакто я срещнах, рожденият ѝ ден беше в същия ден като моя.

Винаги съм я харесвал, от деня, в който я срещнах, винаги съм я харесвал, тя живя много с мен и много със сестрите ми, имахме връзка, която беше много нейна, не беше любов от пръв поглед, вярвам и бих повярвал, че никога няма да има жена, каквато обичах тази, първия път, когато я целунах, се почувствах като истински лъв, всички обичаме да се виждаме в саваната.

Който има право на живот, равен на този на всички мъже, да има жена и да създаде семейство.

Въпреки че тя приема начина на живот, който съм водил, и тази любов се случва само веднъж в живота, не се чувствам като мъдрец, нито пък някога съм се смятал за такъв, но срещнах всички, те бяха интегрирани по един или друг начин, всички трябва да се свържем, платих голяма сметка, но всичко това беше, защото исках да имам добър живот.

Бях добър в това, което правех, започнах да правя обири, започнах с най-обикновени обири, направих няколко въоръжени обири. Но след това деградирах с

прекомерната употреба на кокаин, чувствах се добре
от пушенето и не

искаше да напусне.

Докарваше ме до делириум, но никога не нападах никого при обирите си, ако нямаше реакция, нямаше да има нужда да използвам насилие, винаги трябваше да смекчавам в решетките на съда.

Знам, че който ходи под дъжда, се мокри, просто е искал да вземе парите или ценностите, които са донесли.

Това варираше от място на място, тъй като съм израснал в Понтиня, Лисабон винаги ми е бил забавен, гледах на този град, както съм чел исторически книги, град с историческа и културна стойност.

Можех да видя прогреса на добрия живот, на възможността да живея пълноценно, като такъв, с други думи, просто исках парите, знаех, че се справям добре, просто исках парите и се чувствах зле в тези действия, просто исках да задоволя пристрастяването си и да се чувствам социален, в социалната среда, да се чувствам добре с хората и да се чувствам нормален, нормален в социалната среда, в отношенията с хората.

Чувствах се доминиращ, мислех, че съм лъвът с гривата, който завладява територията си и доминира над живота. Така се сблъсках с живота, когато имах жена! Е... Изправях се пред този начин на живот по положителен начин по отношение на вредата, която можеше да причини на хората, никога не съм наранявал никого по начин, който да съсипе другите по брутален начин и да ги остави без нищо.

Възползвах се само от обстоятелствата на момента и го направих само за пари, за бързото получаване на кокаин, но винаги съм удължавал това, което беше неизбежно, а именно това, което не се ражда с човек, или дори може би можем да наследим, че причината, която изучава, тъй

като е

човекът, който пие алкохол и пуши наркотици, реагира на създаването на гени в наследствеността, останала вследствие на оплождането.

Аз не съм "експерт" по този въпрос, за да мога да разшифровам всичко това и да предам на читателя тази притча, от типа да говоря за нея, защото трябваше да говоря за нея, те са начин на живот. Понякога те се виждат в добра светлина, понякога в лоша.

Защо?

Тъй като начинът на живот, който сме усвоили, както споменах по-горе, не винаги е възможно да се действа със злонамереност, трябва да се прощава, да се признава добре!

Защо?

Тъй като живеем от това, от стандартите, живеем от чувствата и чувствата повеляват живота, това е форма на амбиция да имаме добър живот.

Връзката започна, бях на 22 години, бях в армията, но не исках да отида, но законът го казваше. И тогава имах истинската връзка, страстта, която никога няма да имам като Кристина, и тук започна връзката, към която всички се стремим, всички искаме да намерим истинската си по-добра половина.

Живеех интензивно, усещах, че ако тя е далеч от мен, не се чувствам добре, и тогава вероятно се е възползвала от това, че има малко повече власт над мен.

Обичах момичето, ревнувах го, но това не беше болна ревност, а здрава ревност и в тази ревност нямаше истинска болна злоба, която да ме накара да принудя някого да остане с мен по мое внушение.

Защо?

Мислех, че съм сам и че ако я загубя, ще загубя жената на живота си, но това се случи. Аз исках да отида в горния квартал, а тя искаше да отиде на дискотека в Кампо пекено, скарахме се и тогава скъсахме, може би не беше по нейна воля, по-големият ѝ брат никога не прие добре връзката. Аз се скарах с него, но това беше преди да започна да обичам Тина, но мина, беше момент на обстоятелство, но аз го харесвах, но той не приемаше моя начин на живот, никога не ми го каза, но и никога не показа, че е на моя страна, знаейки, че съм от добрите.

Не ме болеше много, но той не приемаше връзката ми със сестра му. Живееше с мен само поради обстоятелствата на контекста, живеехме в един и същи квартал, така че имахме тази връзка, тази на нашето възпитание.

Майка ѝ беше от Нелас, доня Консейсао, а баща ѝ не знам, но беше добър човек, Раул.

Научи се да живее само за сметка на жена си, в един момент в квартала го провъзгласихме за квартален инспектор, беше дете, но вече имаше чувство за време, вече учеше.

И тогава бързо разбрах, че въпреки младата си възраст трябва да се боря за живота си и за това, което имам: баща, майка, къща, никога не ми е липсвала храна и никога не ми е липсвала. Защото въпреки ниската заплата, която майка ми получаваше, тя плащаше 11 хил. ескудо за наем, а баща ми плащаше само наема, но никога не е имало липса на храна.

Така че това беше началото на края, т.е. отчуждението може да доведе до забравя, мисля, че това беше този,

КОЙТО

останах в чифлика, при загубата на баща ми трябваше да реагирам по същия начин като него.

Гледах на него като на герой, боец, син на скромни хора, бабата, Елвира, беше тази, с която живях, докато станах на 6 години, докато тръгнах на училище, което се случи свикнах с баба си, завършвах училище, независим от прякото придружаване на баща ми, но тогава очите ми още не бяха широко отворени, но имах усещане за време.

Имах усещане за момента.

Те са сред най-чистите сметки, които могат да съществуват в света. Защо?

В днешно време всеки може да се изкаже за своя начин на живот, независимо от положението си или социалната си йерархия.

Ето защо се тръгва оттам - от схващането, че никой не може да бъде обвинен в нищо без конкретни доказателства, т.е. по конкретен начин.

Защо?

Така се управляват законите и всички имаме достъп до тях, не трябва да убиваме, крадем и изнасилваме.

Но можем да се върнем назад до зората на човечеството и подобни събития са следвали едно след друго, защото историята се основава на това.

Ние сме приемствеността, тази приемственост, която винаги ще бъде приемствена, тази, която е предопределена.

И това е абсолютната увереност, че живеем заради някаква причина, че не сме продължение на това да останем и да съществуваме на земята.

Не знам, това може да разнообрази темата, но може да попречи на читателя да чете, да отклони вниманието от истинската история, която се е случила.

Но това са притчи, които в цялата книга винаги ще съществуват, защото ще уточняваме по-добре и ще правим разбираеми ситуациите, които сме преживели.

Защо?

Така че можем да видим, че всичко това е било в рамките на едно общество, в което винаги е имало здравословен живот и разбиране, част от обществото, защото в очите на другите може да сме дори Юда, но има едно много важно нещо в живота - това, което сеем, е плодът, който ще пожънем.

Но за да вървиш напред, трябва да се отнасят добре с теб, да бъдеш пример за подражание, баща ми винаги е виждал в мен и е искал да ме вижда като крал, но аз съм кралят, воинът, който не винаги може да побеждава, а започнах много млад.

Когато споменах, че лесното не е лесно, а трудно, точно тук нарекох лова.

След като я ударих с шамар по лицето, почувствах, че съм я загубил, усещах го в очите си, по-късно тя се опита да се събере отново с мен, но аз не приех и тогава започна истинската история на престъплението, но аз вече имах минало, вече бях разделен, когато излежах шест месеца във военния затвор в Сантарем, това беше военният затвор.

По онова време Арналдо е осъден, т.е. историята на този човек се вписва в моя път в затворническата среда, в продължението на книгата читателят ще разбере истинската социална среда, в този случай

В затвора, шест месеца по-късно е помилван от папата.

Всичко беше инвестирано, за да мога да водя добър живот, вече се бях отделил от тина. И какво направих? Опитах късмета си.

Дори ми се наложи да работя в метрото в Понтия като помощник на дърводелеца. Чернокожите се страхуваха от мен, работех с чернокожи от Кабо Верде, добри хора, които искаха по-добър живот, какъвто нямаха в страната си на произход.

Те са търсили Португалия, за да живеят по-добре, което не са могли да постигнат в собствената си страна, затова търсенето ги е накарало да имигрират от собствената си страна.

Беше по-лесно да търсим Португалия заради близостта ѝ.

Започнах да усещам близостта на кабовердинците, да живея с тях, кабовердинците бяха наричани лоши хора, защото трябваше да се борят с неравенството и когато пристигнаха тук, в Португалия, бяха хора, които не бяха добре приети, защото войната в чужбина беше отминала, а по това време аз бях още дете, бях малко момче, събуждах се и започнах това, което никой не иска от един син, започнах да скитам, никога не съм бил скитник, бях скитник.

Вече владеех опита, който имах от миналото, видях раздялата на родителите си, когато бях на 8 години, вече учех и като такъв вече знаех, че това няма да ми се отрази добре, почувствах отчуждението на човека, който имах за герой.

Като видях тази загуба, още от малък осъзнах, че ще трябва да помагам на майка си, но истински обичах баща си.

Всяко лято прекарвах с него, докато не навърших 17 години.

Продължих по-късно, когато бях в армията, но след това започна оттеглянето, което е естествено.

По онова време той беше във Фигейра да Фос в училището за транспортни услуги, където прекарвах ваканциите си с него.

Баща ми беше труден човек, имаше тежко детство, загуби баща си на 14-годишна възраст.

Баща ми съобщи, че сбогуването му е било любовно, то му е харесало, защото е било прибързано сбогуване, тъй като след сбогуването никога повече няма да види баща си, но е израснал трудно, помагайки на майка си, той е бил синът, който е живял най-дълго в дома на майка си.

Живях с баба ми 6 години, но тя беше много силна, беше дошла от дъното, беше израснала трудно, не оставяше децата си да гладуват.

По това време той е миньор. Търсил е сделки с руда, но не е успял там, бил е и велосипедист, по това време се е присъединил към армията и е продължил кариерата си там.

Той се превърна в нормален човек, влязъл там по силата на житейската необходимост, тъй като си осигури това, което всички трябва да си осигурим - самодостатъчност.

Това се случи, тъй като той беше твърд човек, приятел на приятеля си, приятел на децата си, но не беше многословен, но беше уважителен и честен.

Това е, което той винаги е искал да ми остави, но това беше, ето ти го, това беше раздялата, аз се отдалечих малко, не продължих наблюдението на начина на съществуване и начина на живот, на трудностите, които трябва да се преодолеят, и на препятствията в живота,

осигурени на поста на

работим, за да осигурим бъдещето, за да можем да се размножаваме, всички те са добри деца, ние сме достойни да бъдем негови деца, но също така в него липсваше разбиране и лоялност от моя страна, аз се превърнах в мошеник, както казах.

Психологическият камшик на това усещане само ме влошаваше, защото никога повече не можех да видя, че доброто трябва да се практикува, но тъй като получавах само злото чрез раздяла, в мислите ми имаше само зло.

И ето как се разви всичко до акта на осъждане. Откъде започна то?

Вече бях преминала раздялата, тогава започнах да навлизам в самотата, но това беше моят начин на живот, който вече имах от миналото, и там се чувствах в безопасност от тревогите на разочарованието, което бях изпитала, но там се заклех, че ме напускаш, никога повече няма да се предам.

Продължих да живея така, че да консумирам и да крада, и тогава все още я търсех, търсих я няколко пъти и тогава тя отново пожела да ме приеме, не знам, накарахте ме да страдам, не искам да имам това чувство отново, беше болезнено, но винаги трябваше да живея и все още я имам.

Все още мисля за нея, затова живях толкова години в затвора, винаги с мисълта за нея, винаги присъстваше в моето същество, затова толкова много уважавам тази страст, не съм преживял друга като нея.

Linhó, след три месеца на превантивна влязох в затвора Linhó на осъдените, моята история там започва от храбростта на едно същество, ограничено от храброст, от това, в което трябва да се справим със света на другите, това, което се случва, е следното, тъй като знаех, че пътят

може да бъде много дълъг в манастира, обърнах се към джунглата, за да се справя, това беше начинът

по-лесно е да се справиш с тези, които извършват престъпления и са в затвора, това е свят, в който властва законът на глупостта, а когато имаш работа с глупави хора, трябва да знаеш как да се справиш с тях, но ако си прекалено умен, можеш да паднеш, затова животът там не трябва да се води нито към земята, нито към морето, това беше моето спасение, това беше методът, който избрах и който ме накара да спечеля, но моето начало ще бъде дълго и беше смутно начало, защото се виждах без жена, без свобода, виждах се в капан, изгубен, а бях млад, мислех за всичко, което можеше да се случи през годините, които можех да прекарам там. И така, какво направих? Започнах тогава с това да печеля уважение, не е лесно, макар че не искам да влизам в жестоки конфликти, те се случват, защото преминават през една рутина, която по-късно осъзнах, рутина, която след като я видях, се отвратих да живея, никога не съм мислил, че човешките същества могат да си причинят толкова много вреда един на друг поради факта, че някои продават наркотици, други са потребители, защото животът в затвора, който се върти около монопола, е наркотици, защото така започнах да пуша хероин, Тъй като вече бях влязъл в затвора заради прекомерна употреба на кокаин, реших да започна да пуша хероин, но на шега, вижте, ще пуша хероин, но когато забелязах, че вече съм пристрастен, не можех да направя нищо, но се научих как да го правя, но за това ще разкажа по-късно, така че началото беше това, да имам живот в затвора въпреки реалността, която бяга от удоволствията, примирих се с употребата на хероин само защото знаех, че така ще се отдалеча от идеята за секс, хранех се с химикал, който не ми позволяваше да мисля за това. Имах платонични любови, както е законно, и получих страхотни, но това е нещо, което е гарантирано, но не е достатъчно само да експериментираш, не е достатъчно само да искаш да

пушиш, винаги има аспект на желанието да бъдеш лидер, да виждаш другите от

Реших да не съжалявам никого, защото и аз бях там, плащах дълг на правосъдието, но пътят ми беше много лош, ако бях научил този урок по-рано, щях да спечеля, а не да загубя, защото щях да напусна по средата на присъдата, но образът ми беше изгорен, бях доста рефериран, има разказ за преминаването ми през тези години в затвора, това беше началото на края, едно трудно начало, за което не мога да съжалявам за годините, в които пуших наркотика, той ми помогна да освободя една голяма нужда, която всички изпитваме, логично е да изпитваме удоволствие, да имаме свободата да можем да се разхождаме и да ѝ се наслаждаваме, през всичките тези години имах и любви, които изграждах в себе си, но това ще оставя за по-нататък, сега ще говоря за пътя, който е дълъг, не знам как всеки започва от входа, когато е осъден, а именно да търси благополучие, дори и вътре в манастирския живот, но всичко това е субективно, защото в нашето благополучие може да не се хареса на тези, които ни гледат, може да не се хареса в различни моменти, първо може да бъдем откраднати, второ може да станем роби, да работим, трето може да станем бавачки или домакини през ден, в затвора има толкова голямо разнообразие от хора, че невинаги може да се знае какво влиза в душата или какво харесва всеки, мнозина избират доброто, за да не бъдат оцетени, но освен всичко това има и още по-важен момент, никога, никога не можеш да си купиш приятелство, дори и да е платено в затвора, конфронтацията в затвора е много тежка, има такива, които нямат нищо, конфронтацията в затвора е слаба, слаба от една страна и силна от друга, бих дал хиляда милиона или каквото трябва да дам, за да се върна, да се измъкна, но исках да извървя този път, исках да извървя трудния път, това беше пътят, който винаги съм поемал

разбирам, че моята страна винаги е била по-скоро психологическа.

От този момент нататък никога повече не намерих пътя на доброто в затвора, не вярвах в доброто, виждах само злото. Защо беше така? Защото се чувствах отвратен от себе си, защото в очите на другите не бях нищо повече от пираня, пираня е жаргонен термин, който използвахме, той означава мързеливец, човек, който не иска да се посвети на никаква кауза, освен на това, което му се иска да прави, той винаги следва пътя на този, който винаги се отдава на божественото, силата идва от това, от убеждението за надежда и вяра, и аз винаги я носех със себе си, виждах убийства там.

Но на мен не ми пукаше и те ме оставиха да живея, никога не се опитаха да ми навредят, истината е, че точно така започна всичко, бях много нестабилна, непредсказуема и директорката на училището ме насърчи да продължа да уча, но това го заключих, само че не всеки, който учи, има семейна подкрепа, гарантирана подкрепа.

Това винаги съществува, когато е гарантирано със законен начин на живот и възможност да се претендира за каквото и да е, затова се нарича гарантирана подкрепа, в рамките на закона те са тези, които ни дават право, когато сме притиснати и победени от системата, защото, като нямаме пари, сме притиснати в система, в която, ако има пари, всичко върви много добре, правосъдието работи, защото ако няма, то вече е изчезнало.

Колкото и да ви вярват, те не могат да направят нищо, за да се променят, защото са длъжностни лица и просто трябва да съобщят, че не могат да действат, без да са изпълнени изискванията, предвидени от правосъдието,

да има донос за започване на разследване, но ако започнат

Винаги съм бил в безопасност, защото знаех как да се движа в затвора, познавах корумпираните надзиратели, тези, които пренасяха наркотици в затвора, някои се измъкнаха, други се озоваха в затвора.

Някои от тези ченгета, които бяха арестувани, вече познавах, откроявах се и имах епизод с един от тях, алфредо, той беше човекът на нощта, кралят на нощта, оператор на нощен клуб, това е истинският крал на мафията, той заслужава по-добър живот, беше бивше ченге, но последва пътя на престъпността. Много съм щастлив да го спомена в книгата си, защото научих няколко неща от него, въпреки че беше ченге и имах не толкова положителен епизод в живота си с него, опитаха се да ме убият в затвора в Линьо, само че по онова време вече бях ветеран, бях излежал пет години там. Познавах целия персонал и всички те ме познаваха, а този епизод беше лош за целия затвор, по отношение на затворниците, защото аз бях стимул за всички тях, бях примерът, който виждаха в мен, за осигуряване на приемственост в клозета, защото трябваше да сме там, И когато по-горе споменах, че кабовердинците ще бъдат моят съюз, не сгреших, те бяха, всъщност искаха да се отплатят за този епизод, опитаха се да ме убият, поканиха ме да бъда човекът начело, но аз не исках да използвам съюза на никого, просто го накарах да види, че ако го искам, ще бъде мъртъв.

Но по ирония на съдбата нищо от това не се случи, само го пребиха, не го убиха, той изкупи вината си и се опита да затвърди приятелството ми с него, но вътрешно знаеше, че никога няма да забрави този епизод, аз му простих само за това, че имаше смирението и се подведе по това, което казваха за мен, не от затворниците, а от службата на надзирателите, и

посока, защото знаеше, че не може да ме победи, щеше да плати ранната цена на смъртта, така че така и стана, оставих го да си ходи и когато разбрах, че е смирен, се научих да го уважавам и приемам, защото нямаше да е жив, ако не го исках, но той не си струваше, просто цената беше висока, критикувах ме обикновените затворници, които мразеха полицаите, презираха ме.

- Нелсън как приемате този човек?

Приех го, защото освен всичко друго той беше професионалист, спечели силни врагове в средата, в която живееше, като полицай, имаше много знания, познаваше най-добрите хора и познаваше влиятелни хора, които можеха да помогнат, той ме заплаши да спра да говоря с този човек, защото в противен случай те вече няма да имат нашето уважение и те нашето, но аз го оставих да живее, той беше един от нашите, капевердите, за които споменах, бяха нелсън и карлос, те живееха точно в района, в който израснах, те бяха моето рамо, на което можех да се опра, а нещата, които излязоха наяве, дойдоха по-късно, и те искаха да видят това лице избито, но аз го оставих да си ходи, не искам нищо от това лице, въпреки всичко нямам нищо против него, а историята на тези братя карлос, беше застрелян от агент на псп, той беше посочен, беше много пребит, играеше шах с мен, беше "експерт" по въпроса, умееше да играе само за пари, аз винаги му казвах, че не си струва, играем от любов към ризата, но по това време той вече беше добре, мен ме спонсорираха мануел, ромао и бадона, занимавахме се като братя, имаше взаимопомощ, имаше всичко между нас, в средата, където престъпността дебне във всяка секунда до хилядната от секундата, има много неща и понякога можеш да попаднеш в средата и след като направихме това, реших да продължа по пътя си, направих много

ескoрти вѣтре в

затвор, т.е. осигурих благосъстоянието на някои, а за да спечеля своето, т.е. едната ръка мие другата.

Това беше девизът, девизът на взаимопомощта, но винаги имаше риск да попаднем в ситуация, ако ни повикат, имаше убийство в Линьо, никога не съм го поставял под въпрос, това бяха хубави дни и дни на удоволствие, защото дори бях решил да го направя, не можех да го направя, винаги мислех за себе си, никога не мислех за другите.

Всичко вървеше много бързо до преместването ми в долината на евреите след осем години в линхо, те никога не ме искаха и не ме приеха добре, искаха да ми навредят, но ме уважаваха, винаги чакаха моето безгрижие, което аз никога не им давах. Имаше една жена, която беше служителка в правния отдел, тя ме харесваше и аз ѝ прощавах, но ѝ прощавах с удоволствие, денят, в който ми заложиха капана, беше точно времето, когато бях по-силен от всякога, никога не съм им говорил много с полицаите, това беше опасност, бях готов на всичко.

Независимо от злото, от злото, което можеше да ми се случи поради факта, че взех образование, основано на бъдещето, и с него можех да живея, това е силен фактор да бъдеш такъв, да свикнеш с него и да приемеш учението, че животът е такъв, че живеем, за да умрем, просто го приемаме, но когато ме преместиха във Вале де юс, но всичко това беше оставено зад гърба ми, започна нов цикъл, това беше моят начин на живот и начин на мислене, да не допускам никакви злоупотреби, имах си характер, врял и кипял в малко вода, а когато пристигнах във вале дьо юдес, реших да поема нов курс, исках да се отърва от кошмарите на миналото, макар че ги имах, от миналото, наистина ги нямаше, това беше

прост начин да се каже, какво става там, но не е съвсем
така, каквото става там, става там;

просто се отпусни, остави се да те залъгва фантазията, че наистина си доминиращо същество и ставаш собственик на цялата галактика, т.е. всичко е нефункционално и всичко е подготвено за това, защото те са работодатели и не контролират служителите на своите приключения да крадат и да могат да кажат, че това е узаконено, това е начин да мамят, един от моментите, в които най-много се прославих в лино, беше моето завоевание, защото освен че си осигурих името на площада. Имах още нещо, това беше моментът на всичко или на нищо, без възможност за бягство от победата или от смъртта, това беше мотото, което носех в себе си, силата да живея и да се наслаждавам на това, което нямах, докато бях в затвора, никога не използвах безпричинно насилие спрямо другарите си, почти се разплаках, Никога не съм използвал безпричинно насилие спрямо моите другари, почти плаках със сълзи заради злото, което виждах да се упражнява от други другари, които бяха доминирани от насилието и може би бяха принудени да правят каквото искат трафикантите, но аз не последвах по-трудния път, въпреки че се вкопчих в хероина, заклех се пред себе си, че за да живея в затвора, ще съм готов да убивам и да живея по достоен начин, така че накрая да не ме притесняват, В края на краищата всички несгоди на момента са тези, с които трябва да се справяме, въпреки че не ми беше по сърце да си създавам врагове там, където не съществуват, и да ходя зле със себе си, имаше такива, които се опитваха да ми навредят, ръководството не ме харесваше, затова тогава го направиха, изпратиха свои информатори, които да присъстват през цялото време, когато бях на открито, те имаха гузна съвест, но едно нещо привлече вниманието ми и ме накара да се променя, аз много

държах на учителите, които имах, към някои изпитвах
платонична любов и това беше, когато всичко вървеше
добре, но лодката

след това се обърна, хванаха ме и ме вкараха в долината на евреите, беше трудно след осем години затвор в линхо, оставих огромна история на ниво затвор, защото познавах всички тях и те познаваха мен и затова никога не искаха да ме накажат на сто процента, често ме наказваха с дисциплинарни наказания, някои за агресия, други за вербална агресия към надзирателите и така разбрах, че наистина си имам работа с мафия, която е по-силна от мен, но всъщност те не са повече от мен, имаха само книжките и дипломата, които правеха един различен от мен, защото тогава вече бяха, играех много на тура, за мое забавление, всъщност играех всичко, което имаше за игра, играех най-високия коз, който някога можеш да играеш, асото на пиките, някои хора ми казваха, че може да имам лош късмет с тази карта, времената се променят и тогава започнах да осъзнавам, че животът не е в затвора, а извън него, но никога не съм искал да го интернализирам, но знаех, че това е моята силна страна; Започна една драматична история, която завърши с убийство, имаше трима братя и всички те употребяваха хероин, а хероинът за тях беше нуждата на момента, те бяха зависими от него, бяха наркомани.

Но дълбоко в себе си те бяха скромни хора, имаха добри сърца, защото имаха нужда да им се помогне, защото животът, който водеха, а и аз също, беше труден.

Но всичко това е резултат от начина на живот, този, който движи каузата, защото аз дори направих поезия във връзка с опита и контекста на ситуацията, всички те

Искаха от мен стихотворение, било то да пиша на приятелката си, каквото и да е, винаги искаха от мен стихотворение, но аз изгубих пътя си и именно по време на консумацията приех този начин на живот, знам това, което знам, и не желая да уча никого, защото имах опит за това в миналото, това ме направи герой на човек, който е попаднал в боклука и е успял да се изправи.

Всичко се свеждаше до това, до начина на преживяване, до начина на живот, до начина, по който трябваше да си набавяме дрогата, за да пушим, защото ако ми я предлагаша и ми я даваха, нямаше да я купя, станах сводник на дилърите, за да продавам, те трябваше да ми осигурят ежедневен махмурлук, с прах за пушене, именно тогава станах сутеньор на дилърите, за това ми лепнаха прякор, всички искаха да ми помогнат, даваха ми наркотици за продан и аз ги използвах, имах най-голямото свободно време, което може да има всеки наркоман, да съм пристрастен и да пуша наркотици.

Но аз бях известен със спортния си дух, с тренировките си, защото тренирах всеки ден и това объркваше хората, които ме виждаха и гледаха към мен.

Винаги се предвижда неочакваното, честно казано, свикнах с този начин на живот и ми беше трудно да се интегрирам след затвора в социалната среда, защото това е среда, която познаваме, това е много малко пространство, където ежедневното съжителство ни кара да се познаваме, но физически.

Всички искаме да сме отговорни, защото се чувстваме в правото си.

да искаме да завладеем пространство, в което да сме сигурни в себе си, да се вмъкнем в среда, в която винаги се сблъскваме със страх, но това не е страх, а просто увереност, че можем да преодолеем ситуацията, като знаем как да бъдем, как да говорим, как да бъдем в най-тъмния бизнес, за който човек може да се сети - света на наркотиците, е много обширен, Той е необятен и с огромни мащаби всичко, за което можете да се сетите, когато говорите за престъпност, така че всичко, за което можете да се сетите, което не служи за извличане на печалба, по начин, за който се казва, че е правилен или че е приемлив за обществото и за очите на закона, тогава започва спорът, всички искаме да спечелим, дори ако за целта трябва да измислим, в този случай кражба, трафик, накратко, трудни обвинения, Експлоатация е и когато има хронична зависимост, при която самите зависими знаят, че нямат изход, те са много страхливи от фактора зависимост, командват ги, подчиняват ги, изнудват пари от семействата, които изпитват болка от това, че виждат син, пристрастен към хероина, и приемат, че всичко, което може да се загуби от човешкото достойнство, с други думи, да изгубим всички ценности на образованието, което сме получили, да бъдем някой от живота, да живеем така, както са ни учили да живеем, защото това са ценностите, с които сме свикнали да се съобразяваме със социалния ред и етичните ценности, които са ни оставили нашите родители и които ще прокламираме, независимо колко деца ще родим, това е образованието, което ще преподаваме, винаги е удължаване на живота.

В Библията е написано, че сме родени, за да се размножаваме, но в нея можем да прочетем също, че Каин е убил брат си Авел, но е бил благословен и му е било простено, а той е бил въведен в заблуда. Понякога

в живота се случва да сме

въведени в грешка, фатална, това, което е написано правилно, защото е написано от опита и формата на законите, в които е живял и израснал.

Защо?

Силата на разума винаги побеждава и всички преценки, които човек може да направи за живота, понякога не са най-правилните, а всички са обременени от един фактор: клеветата, да не си смешен и да не изпаднеш в благодат, да си този, когото всички искат да презрат, да унижат; Те се чувстват добре по този начин и когато липсва икономическа мощ, винаги сме ограничени да играем, защото се приема също, че това е игра, т.е. има хора, които казват, че трябва да знаеш как да играеш, благополучие, да бъдеш добре със себе си, да можеш да помагаш, защото и на това са ни учили, ние споделяме общ живот с нашите родители, с нашите братя, сестри, баби и дядовци, защото това е нашето поколение, защото ние сме продължението на продължението на тях, виждайки, че сме породени от техните потомци, т.е. те знаят, че ние имаме способността да познаваме себе си, да знаем, че те са наши и те са нашите, които винаги са на наша страна, но никога не обичат да гледат, да имат член в семейството, който не може да им угоди, те имат образ, който да запази живота е създаден по този начин на прогресия, на обединение, на благополучие, никой не обича да има или да вижда някого, който е от нашето семейство или някой близък, защото в крайна сметка всички сме хора, трябва да се справяме един с друг и семейната среда понякога иска да ни посрещне твърде много, те се чувстват собственици на това, което са създали, и го превръщат в начин на живот, който е вписан във всички

богословски четива, които могат да бъдат прочетени, т.е. изучаване на религиите.

Всички получаваме морални уроци, редно е тези, които изпитват такава вярна близост, които правят всичко около това да виждат доброто ни, нашите близки, да ги виждат добре, независимо от всичко, и никога да не искат да им навредят, с оглед на образа, който пазят, и този, на който са научени, ценностите, от които са се ръководили, да не им позволяват да погледнат добре на една ситуация, която може би би могла да бъде решена, ако понякога не беше разбрана погрешно. Това е, всичко това е много красиво и медиите също го предават по този начин, точно както фасадата, нека покажем красив образ, те също са подложени на натиск от страна на властта, която всички ние приемаме за управляваща, много трудна тема, но това е свързано с всичко това, което ще бъде отразено, то съществува, ние съществуваме, ще продължим да съществуваме, образованието се дава и на тези, които твърдят, че са притежатели на разума и понякога предават и искат разединение, всички те имат едно общо нещо, което трябва да поддържат благосъстояние, благосъстояние, което може да им даде майсторство във всичко, към което могат да се стремят и искат благосъстояние за обществото, но всички те са живели и са били отгледани с баща и майка, били са им предоставени подходящи условия, за да могат да се развиват в кариерата, към която се стремят, но и те не успяват, но винаги забравят и се ръководят от образа; държах на тази реч, защото животът ми е огромен, научих много, развих това, което трябваше да развия, въпреки че бях в затвора, никога не съм мислил за края, винаги съм искал да имам пряк контакт с персонала на заведенията, в които бях, кариерата си в затвора мога да нарека така, по-добре ще

бъде да се тълкува по отношение на думата така, но
трябва да бъде, трябва да се тълкува по най-честния и

искрен, какъвто има в живота. Тя е свързана с двустранните отношения, те са отношения, които се регулират от всички нации, те са въпроси от общностен интерес за опазване на богатата, за да можем да дадем благоденствие, което е установено в света, свободата е най-трудната тема, за която може да се говори, можем да дадем цялата си свобода, най-красивото нещо на света, това е най-голямото удоволствие, което можем да имаме в живота, това е да бъдем свободни, трябва да знаем как да преодолеем всички препятствия, които имаме в живота и можем да срещнем. Има огромно разнообразие от тях, бих могъл да започна с основното: социалното благо, всички имаме едно общо нещо, харесваме се, можем да сме грозни, красиви, няма значение, свикваме да живеем заедно, външният вид не е всичко; понякога зад хубавата външност мога да открия по-малко добра страна, но това е страната на аполон, страната на красотата, описана от ницше, която следвах в автобиографията му, няма основна причина, страната на красотата е тази, която ни кара да мечтаем, която ни кара да обожаваме, тя носи всичко хубаво, но ето, че доброто върви редом със злото, както ницше описва, има дионисиева страна, т.е. доброто и злото са въплътени в инстинкта на човешкото същество, когато говорим за всички същества, които съществуват по върховете на земята, които и да са те, независимо дали са политици, съдии, кметове или председатели на асоциации, всеки може да бъде, дори телевизионните водещи могат да бъдат харизматични и да имат чувство за благодарност, но също така никой не може да бъде простен, правилно казано, прошка, всички имаме причина и когато се задават въпроси, трябва да приемем, че всичко, което правим, е в името на законите, които управляват едно общество, и че думата закон може да бъде справедлива. Именно тогава те

получиха правото да не бъдат наказвани и да бъдат определяни от закона, защото

всичко това се вписва, злоупотребата съществува, съществувала е и ще съществува е прологът.

И прологът идва от трансцендентността, от изучаването на отвъдното, което всички ние живеем, защото знаем, че трансцендентността е нещо повече от отвъдното, тя е битие, способност да бъдеш, да учиш и да имаш всичко, но има ключова дума, която обозначава всичко това: философия, начин на живот, удоволствие от живота това е, което съставлява един от факторите на трансцендентността, ние продължаваме да бъдем и продължаваме да живеем по същия начин, в еволюцията на битието породеното, изоставеното битие не прави никого зъл, благословен доброто, което можем да практикуваме, е божественото, това, което научаваме, това е нашата съдба ние се учим всичко ни е оставено наследство от велики ценности, така че те се възхваляват в думите, които пишат, но всичко това е прослава, за да запазят властта и да бъдат в екзалтация, защото всичко това би могло да бъде красиво, ако наистина всичко е било изпълнено и е написано, че е било много добро.

Защо?

Ще навлезем в най-широкия път на човешката гнилоч, ние сме роби на легализираната демокрация, на експлоатацията на ситуацията на затвореност и подчиненост на по-строги правила; понякога не реагираме по същия начин, както е нормално, по успокояващ начин, се нарича трансцендиране на битието, трансформация към най-жестоката страна на битието, това е, което почувствах, от опит научих, че гневът е средство за препитание, за да живееш, да живееш и да оцелееш, се вижда и така се доказва от ценностите на науката, която доминира като безопасен начин на живот, когато трябва да е така, не можем да

избягаме от въпроса, нашите характеристики, които ни изграждат, са разнообразни, но всички произлизат от едно и също, мистификацията, няма по-съвършени същества

от всеки друг, всеки знае как да живее, за това се нуждае от гарантирана и надеждна подкрепа за цялото същество, работим в сътрудничество, правим отстъпки, за да могат другите да имат по-добър живот, безработица, справедлива кауза, това е опит, който всички вие ще споделите с мен, нарекох тази история за продължението на битието, тя ще бъде продължението на това издание.

Всичко започна, след като родителите ми се разделиха, бях приета в един монашески колеж в Сао Мигел, така се казваше колежът, прекарвах ваканциите с баща ми, беше близо дотам, но след раздялата нямах добри отношения с баща ми и оттам започна всичко, майка ми беше отишла да живее в Понтиня след раздялата, бях на около 10 години, когато пристигнах и се запознах с Понтиня, избягах от колежа, не приемах този начин на живот, но ме хванаха, бях невинен, знаех, че съществува силата на закона, баща ми беше военен, осмелих се по пътя чрез историите, които ми разказваше баща ми, за това, че е бил мъж, че е бил интегриран във военната служба, служил е на нацията, твърд човек, както вече споменах, но се е оставил да бъде увлечен от страстта си да обича друга жена, добър човек, физически силен, интелектуално също, възползвах се от това, като наследих гените му, имах го за герой, това беше всичко, което научих, което по-късно се трансформира.

Защо?

Доминирането знаех, че мога да го направя, от момента на раздялата, тъй като останах с майка си, станах независима, майка ми си намери любовник, работещ мъж, той работи в пощата и работи, той е стойностен човек, това също започна оттам, трябваше да помогна на майка си и станах доминант на каузата, всичко беше

добре обработено, съжалявах за това, плаках, но

Спечелих, мисля, че това е най-подходящата тема, обичах ги като никой друг, за щастие те са добре, имат свой собствен живот, нормално беше да имаме спорове, но те винаги бяха прави, аз бях този, който заспиваше от трансцедентното желание за повече, исках да имам, без да правя нищо, мислех, че е лесно.

Започнах да работя, за да помагам на майка си, но скоро разбрах, че няма да се оставя да ме доминират, затова започнах работа като casqueiro (помощник на тапицер), който изработва конструкцията за формоване и тапициране.

Там работеше един човек, който беше кофражистът, човекът от структурата, който тапицираше дивана, той беше здрав на вид и аз не исках повече да се примирявам с него, с агресивния му начин на говорене, вече бях преживяла това с баща ми, затова реших да променя ситуацията, усещах, че имам капацитет за прогреса на живота, не ми тежеше, но можех да се опозоря този ден, заради това, че не исках да го нараня или да го нараня, но за да се предпазя, хвърлих камък с големината на ръка, но го хвърлих отклонен, исках да предупредя.

Те все още ме приеха там, продължих да работя там, след това напуснах по собствено желание, но също така собственикът почина, погълнат от болестта хив, това беше ситуация, която не ми харесваше, видях го да страда от болестта, но винаги съм го уважавал, загубих работата, започнах в активна, това е, в жаргона се използва като ръководство, и не се примирява с шефове, искаме независимост, Чувствах се като син на лъв, и действаше като такъв.

През март 1996 г. ме намериха в метрото на булевард "Авеню", в метрото вече имаше поредица от обири, имаше съобщения за престъпленията, които се извършваха там, и се случи така, че мина един полицаи и дойде да ни поиска документи за самоличност, и това беше всичко, вече имаше предишен случай, седмица преди това бях на гара "Бенфика", обвинен, че съм ограбил читател, но човекът, който ме придружаваше, рикардо, беше предпазлив, неопитен, беше дошъл от овар, не познаваше града, но се ориентираше, беше наркоман и по онова време, тъй като се занимавах с кокаин, си помислих, че е добра идея да имам предпазна патерица, тоест да се подсигурия добре за бъдещето, тоест да имам сила, съюз за напредък.

Но сега тук се появява структурата, един от основните фактори за способността на човека да бъде лоялен, започва блуждаенето, ето как открих това, което вече знаех, че не можеш да се довериш, ако не знаеш, но опитът ми беше огромен, беше огромен, бях сигурен в себе си, бях добър в това, което правех, вече бях извършил няколко въоръжени грабежа, избрах пътя да не причинявам вреда на никого, просто да получа парите.

За какво?

За да живея, влязох в този начин на живот и през март 1996 г., по-точно на 28-и, бях предупреден за заповед за арест, за която се предполагаше, че е докладвана, трябва само да добавя въвеждането на тази тема, седмица преди да бъда арестуван в суперстанцията на Бенфика, открих, че спя в една кола, собственикът беше подполковник от военновъздушните сили, човек, който вече е бил в чужбина, спях там, но все още имах къща в понтия, всъщност онази нощ бях с рикардо,

откраднахме един четец и заспахме в колата,

бяхме изненадани и събудени от агенти на psp, те принадлежаха на суперотряда на бенфика, но аз не се надувах и казах на рикардо да не се надува, че ще трябва да бъде силен и да каже "не" до края, нямаше доказателства за обратното, но той ме предупреди, че полицаите може да се появят, но аз го успокоих, казах му, че е добре, пих много уиски и ми се искаше да спя и не ми се искаше да се прибирам, а живеех наблизко. Това се случи, това беше най-лошото съмнение, което може да изпита един човек, когато учи и тренира ситуацията на момента, която може да се случи, този ден ми се размина. Успях да спазя правилото ми да не казвам нищо, но те не бяха убедени и отидоха да издирят всички паркиращи наблизко, за да разберат дали знаят за някакъв обир, син CD плейър, но преди това бяхме извършили няколко престъпления и всички бяха вкарани в обира и отвлечането, отидохме в следствието на авенюто на метрото, полицейският участък се намираше на маркеш де помбал, столичен полицейски участък в лисабон, разпитаха ни, аз не казах нищо, не знам разговора на рикардо, но тъй като вече имах история, че съм преживял предишната седмица идентична ситуация, се доверих.

В онзи ден си тръгнахме от полицейския участък, нямах какво да кажа, доверих се на показанията му, за да ми се размине, по това време си вадех шофьорска книжка, работех, но вече получавах обезщетение за безработица, продължих да си вадя книжката, отидох да направя кода, издържах, вече шофирах, Чувствах се добре, прекарвах си чудесно и точно тогава ми връчиха, получих заповед за арест от съдебната система, прибраха ме вкъщи, бях дошъл от фитнеса, бях тренирал повече от месец, когато влязох в съдебната система, разбрах, че когато ме разпитваха в

полицейския участък в Маркиз, когато ме разпитваха в

marquês de pomba! Нищо не казах, но Рикардо каза всичко, продължих да правя изявленията си, на етапа на установяване на фактите беше съдебното разследване, нямах какво да им кажа, нищо не беше доказано от флагрантния фактор. Така че не можех да приема това решение, все едно да се предам, може би щеше да е по-добре да имам друго отношение, да кажа истината, да съдействам, да се разкайвам, но аз прецених себе си според мъдростта си, исках да си играя и с правосъдието, съдията, който ме осъди, беше човек, който е имал проблеми в живота си, една от дъщерите му е починала от свръхдоза, а другите останали синове също са били пристрастени към наркотиците, бях предупреден от адвоката, или ще кажа истината, или ще бъда твърд орех, но аз се доверих на себе си.

Тя не ме защити, както трябваше да направи, не знаеше как да бъде оперативна в легитимността на задълженията, които трябва да изпълни, като представител на закона, по това време нямах личен адвокат и никога не ми беше предоставен такъв, трябваше да наема този адвокат след ареста, след като бях осъден, след като бях осъден, наех този адвокат, това беше цялата енергия, която исках да натрупам, знаех, че съм на кръстопът, имаше показания, които не исках да поема, платих висока цена, за липсата на сътрудничество и всичко се свеждаше до голямото ми убеждение, дори мислех да се самоубия.

Това беше тъжен ден за мен, заклех се, че ще оцелея във всяка неблагоприятна ситуация, която може да ми се случи, това беше началото на края за мен за всичко, загубих свободата си преди време, взех тежка верига и успях да оцелея.

Именно по време на победата усвоих изкуството да мога

да издигам собствената си защита чрез мен, всички ме уважаваха, включително и административната власт, която е тази, която изпълнява функциите на затворническото заведение, защото именно с нея

когато искаме да спечелим нещо, трябва да се справим, те са собственици на парче, т.е. те притежават територията, на която доминират, те мислят, че са така, те са заповядали да направят това, което трябва да се направи, да преследват пътя в лоялност, независимо, от начина, по който може да изглежда, може да бъде и че всеки може да има, но има подчинение, което е дисквалификация, когато заемат тази длъжност, те си мислят, че могат да бъдат господари на положението, не се примиряват с най-простото същество, което трябва да живее, това е прогнозата на това, което изучавах, и на катастрофите, които извършиха, не една, не две, не четири, те бяха разнообразни, много разнообразни, наричах ги разпъване на кръст на най-нещастните, но аз си вдигнах морала, защото той винаги е бил висок, всичко започна, когато пристигнах в Института.П. За Линьо беше трудно влизане, много трудно, бях изпълнен с ярост и воля за победа, дори мислех да избягам, ако имах възможност да го направя, успях да се задържа, всичко това, защото получих уважението на ветераните, които бяха в I.п, а те бяха истинските опори, за да се науча на живот в манастира, борех се, сражавах се, успях, ако не беше така, щях да съм в забвение, всички ме помнят, всички обичат да ме помнят, бях характерен образ, станах мрачен и студен лидер, който не умееше да обича и така завоювах славата вътре в затвора, това бяха студени действия на този, който трябваше да умее да живее и да остане на върха на земята, за да победи. Бързо демонстрирах на възпитателите, на помощниците, на надзирателите и на директорите, че ще ми помогнат да спечеля трудната битка, не чувствах подкрепа, просто гледах обстоятелствата на момента и помощта беше варварска, случи се това, което не можеше да се случи, превърнах се в демона в себе си, но не търсех проблеми, просто исках да живея и да оцелея, това беше моментът

на обстоятелствата.

Изабел беше името на директорката на училището, в което поддържах здраво и приятно уважение, тя винаги ме придружаваше, винаги ми помагаше, но по-късно се превърна в ярост в мен, но винаги я уважавах. И всичко това се дължеше на силния натиск, който оказваше административната система, чийто директор се казваше Жоао Ж. Човекът, който беше дошъл от чужбина, той се измъкна, когато се опитаха да го убият, историята му е добре известна, той отговаряше за администрацията на линхо в продължение на няколко години, до моето преместване, познавах го добре и дори беше човек, с когото можеш да говориш, беше комуникативен, интересуваше се от темата, Той ме изтълкува погрешно, може би заради депутатите, аз бях добре видян в професионалния цикъл, на ниво другарство всички ме уважаваха и този директор искаше върха на кариерата си, тоест аз съм тук, за да доминирам, аз съм тук, за да спечеля на всяка цена, ще бъда добре видян, това беше неговата цел, наред с другите неща той можеше да каже и повече. Една от каузите, които най-много защитаваше, беше трафикът на наркотици, той обичаше да помага на наркоманите, но в замяна искаше монета, играеше си със закона, имаше власт да влияе върху прилагането на несигурните и условните изходи и изходите с отворен режим, той не беше лош човек, само тези, които следват своите, не деградират, а аз избрах по-трудния път, пътя, който никой не обича да следва, но аз избрах да го следвам, да следвам пътя, който ми беше предопределен, когато говорим за съдба, понякога го разбираме правилно, няма да сме много далеч от реалността, имах много сънища, когато бях дете, и те бяха сънища, които се превърнаха в кошмар, един преход в пустинята, който вече бях предвидил, вече бях видял бъдещето си, но всичко това ми беше изобразено насън, придружаваха ме вещици, които се наричаха така,

те ми предадоха

мечти, защото те трябваше да преминат през, силата на жената е голяма, тя ми помогна, но любопитството, предизвикано след ареста ми, имах голям спор с брат ми и исках да бъда по-добър от него, здравословен спор той искаше да бъде и е равен на мен. По онова време ходехме на лов срещу водни змии, за да се прицелваме, играехме снукър, понякога се изправяхме срещу трудни противници, но винаги печелехме, знаех, че е добър; днес е лейтенант в армията. Баща ми успяваше да окаже най-пряката подкрепа, която можеше да ми даде, предаваше ги, помагаше му в обучението, всичко това, защото имаше раздяла. Намираме се в средата на влизането ми в Линьо, беше смело, още на входа надзирателите искаха да ме опознаят в дълбочина, беше нормално влизане, ако говорим за атмосферата там, беше търсеща среда, и надзирателите, и затворниците искаха да спечелят, там имаше добър директор, Мануел, но той беше корумпиран, но не вредише на никого, просто печелеше и си вършеше работата, а също така и помагаше, три години бях под ръководството на този директор, от 1996 до 1999 г., той беше отстранен от директорския пост, но стана председател на енорийския съвет, но така и не можа да се отърве от това, което го беше накарало да напусне линхо, той беше добър човек, искаше благополучието на всички и в същото време не вредеше на никого имаше нужда от работи, в крило б, считано за крилото на убийците, то беше наречено крилото на убийците, за всичко, за инфраструктурата отгоре и при приемане на свиждане в салона падаше вода, това беше резултат от липсата на измерение на инфраструктурата, трябваше да си държим чадърите отворени, защото живеехме в корупционна среда до такава степен, че директорът прие предложение,

основано на пари, които можеше да използва от главната дирекция на службите на затворите, той се измъкна лесно, предложението беше основано на

ремонт на тренировъчното игрище, т.е. на футболното игрище, беше кално, много тежка мръсотия, това беше неговият прякор, можеше да се нарече и небрежно, но той беше добър, знаеше и как да ходи, знаеше как да манипулира системата, ако имаше корупция, трябваше да се възползваме от момента, Бях на половината път от шестнайсетгодишна присъда, бях излежал осем години за доверието в тайната, но това нямаше да свърши по най-добрия начин, защото имаше хора, които бяха оцетени, защото така трябваше да бъде, това е част от системата, системата е създадена по този начин, трябва да има оправдание, и с това мина още една година, Това беше третата година, в която бях в Линьо, и настъпи истинската дилема на корупцията, продажбата на наркотици, разрешена от началника на дирекцията, те управляваха всичко, използвайки затворник, на когото имаха доверие, влиятелен наркодилър, който добре си изкарваше прехраната с продажба на наркотици, името му беше Луис Торес, той дори имаше дете в затвора, имаше оферта от фирма "скип" да прави и пълни торбичките и да им плаща кис, поканиха ме да работя там, не приех факта, че хората, които щяха да упражняват тази функция, оторизираха плащането в наркотици и задържаха парите, които след това се прехвърляха чрез компютър, тогава се създаде истинският проблем на Мануел т. директор дотогава; не можеше да се направи много, имаше съдебно разследване, имаше умишлени трансфери, с други думи, дайте да си изчистим имиджа, но не успяха да изчистят всичко, отидоха в съда, съдебното разследване имаше подсъдими и широк спектър от свидетелски показания, но аз не свидетелствах, дори не бях призован да го направя, нямаше намерение и да кажа много, просто щях да опазя собственото си благо, смятах, че е по-стойностно да се справя с каузата, можех да спечеля

нещо от нея, ако мълча, щом знаех, че ще

да плати тежката цена.

Охранителят Врабчо беше оставен извън затворническата служба, началникът Аморим трябваше да се пенсионира по-рано, Мануел Т. Той все пак успя да стигне до председател на една енория.

Имаше промяна в управлението, João g. Той е следващото име в управлението на р.е. Имаше амбиции, твърде големи дори за контекста, когато започнаха работите по крило б за преустройство на условията, половината крило беше затворено за работа, аз се озовах в килията с карлос той беше син на майката на университетски професор, беше секретар на директора на училището, но от време на време беше наркоман, крадеше чантата на учителя, за да има пари за употреба, беше хроничен наркоман, изпитвах съчувствие към него, защото го виждах, че винаги губи, не можеше да се развива, беше се примирил с консумацията, но беше интелигентен, беше проникателен човек, но в търговията с наркотици черните бяха шефовете, той имаше проблеми с тях, дори поиска защита, докато бях в килията с него, но смешното е, че никой никога не ми е говорил и не е искал пари, дългове, които е трябвало да плати, дори го защитавах, но той беше предаден и ми остави хероинов дълг към човека, който вече го беше пребил за дългове, приех и му бях длъжен, не се страхувах, защото хероинът ме превърна в диво същество, пълно господство, оттогава трябваше да водя труден живот, беше върхът на яростта ми да видя как някой страда, защото всички те ми даваха повод, имах няколко ръкопашни схватки, не можеха да ме победят, аз спечелих делото, всички те имаха нужда от моята подкрепа след това, за да функционират, да продават и да са добре със себе си, имах безплатния хероин, той ме удовлетворяваше, защото имаше зрелищни ценности,

беше спътник, беше приятел

и аз защитавах каузата, но много се ядосвах, че никой не ми противоречи, въпреки че бях на хероин. Всички се научиха да ме уважават, те бяха момчета от престъпния живот, всички се познаваха в средата, в която бяхме вкарани, уважаваха се, самите те ме мразеха, предлагаха ми хероин, за да отида да уча, това беше единственият начин според тях да имам здравословна професия и да уча, това беше продължение на цикъла на потребление, чувствах се добре, бях свикнал с него и той отнемаше желанието ми да ям и да правя секс, беше идеалният начин да прекарам времето си в манастира, без да се притеснявам от проблема със секса и яденето.

През 1998 г. бях преместен във Вале де Жудеос и отидох да запиша курс по дърводелство.

Влязох направо в ареста, това беше така нареченият режим 111, тежкият режим, при който чакаме разследване, което може да доведе до дисциплинарни санкции или последствия, аз платих, платих цената за това, че поисках правото, което имах, а именно да имам телевизор, радио, но те ми отнеха всичко това и всички ме познаваха по името, с което наричах телевизора си, Сузана, което ми беше дадено от майка ми, беше впечатляващо, защото винаги имах телевизор в килията си. Понякога си измислях, че ще го взема, ще го заложа, ще го взема под наем, за да мога да го консумирам в дните, когато се чувствах по-слаб, но изпитвах безкрайна любов към него, бях готов да го убия, ако някой ми го съсипе, направих го няколко пъти, когато не се чувствах добре.

Влязох в 111 и бях изслушан от началника на затвора, началникът на затвора, шеф Аморим, потомък на Мозамбик, но португалец, висок мъж, но слаб, не лош

човек, просто искаше да владее територията, искаше да
е тихо, беше

така че той ми каза да спра да говоря така, иначе ще се разстроим, аз казах да, мога да се разстроя, бях готов да го направя, именно тогава напуснах кабинета на шефа, т.е. бюрото му, работех там от много години, охранителят баптиста, пиеше много, но беше честен, не искаше да навреди на никого, той беше като шефа, искаше да е добре, бях изненадан от този охранител, той се опита да ме нападне, не можа, имаше и други охранители, които бяха там, в рѳх и видяха обѳркването, те ме обградиха и се опитаха да ме нападнат отново, не можаха, това продължи още няколко минути, но тяхната упоритост беше моята съпротива, тогава се появи един пазач на около 50 години, железният пазач, той ми заговори, каза ми да спра и че никой няма да ме напада, но аз вече бях нападнал пазача батиста и началника на затвора, шефа аморим, не им причиних много неприятности, знаех, че ще загубя, тогава той ми каза, ще отидеш с белезници в павилиона за охрана, сложиха ми белезници в присъствието на шефа, той беше този, който нареди, железният пазач нареди и аз отидох в павилиона за охрана, шефът ми нареди да сваля белезниците и ми каза да вляза в килията, тъй като ще бъда в охраната, докато приключи разследването.

Честно казано, аз спечелих уважение към човека, той е човек е шеф, той даде пример, като институциите, които представляват силите на репресия, трябва да бъдат добре командвани за тези на всички, така че всички се чувстват добре. За мен той беше най-човечният шеф, когото някога съм срещал, срещнах наказание, както би било логично, ще трябва да платя за самото деяние, но също така спечелих тяхното уважение, те престанаха да се месят в прекия живот, този на необходимостта да оцеляваш, дори вътре в затвора човек живее, аз го нарекох негостоприемно

място, идентично на самото словосъчетание, на място,
където няма нищо, ние сме живи само за да живеем,
но трябва да

повярвайте ми, вече бях чувал за убийства, имаше няколко *mateaşbes*, това е жаргонна дума, която се използва в криминалния живот, т.е. означава убийство, така че вече бях извършил някои ситуации, които биха могли да се объркат в затворническата среда, Срегнах го, когато изтърпявах наказание в павилиона за сигурност, видях един млад мъж, който вече беше на няколко години от линхо, и влязох в контакт с него, даде ми цигара, но го оставих сам.

Беше невъзможно да се видим с него, защото бяхме много късно през деня.

това беше момент на обстоятелство, това беше момент, ами аз го бях виждал там, той беше там, в крило б, крилото, което се смяташе за убийствено, той беше в крило а, спокойно крило, в него се настаняваха затворници, които работеха и искаха да бъдат спокойни в затвора, но имаше и потребители, имаше наркодилъри и имаше един, който и до днес е в затвора, казва се Делфим, след малко ще обясня историята му, той ме потърси, бързо го видях при първата ми среща, беше съобразителен, добро момче, но имаше и диво детство, заради пътя, по който са поели родителите му, се върна в Кабо Верде, търсеше по-добър живот, за историческите връзки, които съществуват в знанието и се разглеждат като такива, те са имали твърдостта да живеят, не са водили много лесен живот, трябвало са да живеят в квартала на унгарците, квартал с хора предимно от Кабо Верде, строителството на къщите не е било много добро но предлагаша минимални условия - да не спят на улицата, да имат покрив над главата си, колкото и да бяха мизерни, те бяха образовани, къщите се поддържаха чисти и имаха реда на човек, който има истинско образование, но ето, че имаше социално неравенство, трябваше да работят здраво и тези хора са

добри хора, обичаха да глежат децата си, но нямаха време за тях, трябваше да работят, за да имат честен живот, живот в благополучие, това е тяхното и понякога отчуждението може да предизвика шок, децата започват да растат, прекарват много време далеч от родителите си, закономерното изискване, когато искаш да си пораснал, да имаш независимост, да си самостоятелен, да търсиш доброто, но той попадна в наркотиците, това беше контакт точно като този, който имах, когато излеждавах присъдата, Но после го оставих, тъй като загубих визуален контакт и тъй като нямах време да имам по-пряк контакт, не го запомних, но той дойде при мен, аз бях в крило Б и много спортувах, а той минава покрай мен и каза дали иска да поиграем карти, типичната за Кабо Верди игра биска, и аз се сприятелих с него там, но това продължи много по-дълго, продължава и до днес, но тогава той вече употребяваше хероин, и точно тогава си спомних, че съм го виждал в Интенденте, там се сключват тъмни сделки, черният пазар, където всичко е наред, стига никой да не вреди на никого, именно в дивото време разбрах от пръв поглед, че момчето е прозорливо, има душа, външният му вид представяше голям раста, див, но добре обработен, това беше образът от първия момент, когато го видях, и разбрах, че е момче, което в очите на обществото се възприема като такова, престъпник, човекът, който живее в периферията на обществото, но всички ние обичаме да имаме осигурено благополучие, за да можем да се уверим в себе си, да можем да се погрижим за нашето благополучие, за човешкото равенство, където си струва да кажем, че всички ние живеем с всичко това, което сме създали, но също така знаем, че доброто върви редом със злото, действията, които могат да произтекат от това, водят до най-трудния път на живот, той беше преместен от крило а в крило б,

Остана в килията

същата сутрин след нощта на трансфера Тикиньо се върна на крилото а, той е направил споразумение с посоката, да си сътрудничат, като постави другия в главата на бика, това е друг израз, използван и в жаргон, който означава да оставите другия висящ, Тази нощ разговаряхме през прозореца и успяхме да контактуваме по този начин, бяхме много близки, и чух много шум в килията, това привлече вниманието ми, в затвора трябва да имаме възприятие за опасност, това е, което ни кара да живеем и ни помага да побеждаваме, то ни носи душата, която искаме да бъдем, душата, която всички искаме да въплъщаваме, силна душа, пълна със смелост, ловкост и хитрост.

Същата вечер преди следващата сутрин говорихме през прозореца, като чух шум, попитах:

- кой е там?

Чух някакъв шум - каза ми той:

- Аз съм Хуго, тук съм плюс Тикиньо.

Това беше техният начин да го санкционира, за факта,, че те са извършили същия ден, че те са били прехвърлени в крило б, това е рутинна беше тогава, че той ми каза, когато те отворят вратите в този случай клетките идват с мен в крило а, но той ми каза да мълчи, но аз си помислих, че става въпрос за Хуго, той е звездата, той е човекът на момента, той е бил пристрастен към хероин, той изисква, че трафикантите го снабдяват с наркотици без пари,

Това беше задължение, той го изискваше, бунтарско момче в огромна степен, тогава се случи нападението, оставих вратите отворени и не излязох, но знаех, че ще го направи, знаех, че е имал някаква горещина в акрилото, жаргонна дума за горещина, която може да се разбира като в криминалния жаргон рутинно събитие на който ходи под дъжда, се мокри.

След това излязох от килията, направих нормалната си рутина - закусих, после отидох на тренировка, на училище, на занятия, тази сутрин на закуска ми беше странно, че не ги виждам, защото това беше моята рутина - да търся също, бях пристрастен, но все още не бях истински пристрастен, но вече бях извършил няколко обира и бях измъкнал някакви пари, през сутринта дойдоха да ми кажат, че момчетата, които също бяха употребяващи, се наричаха пирани, търсеха живота по по-честен начин, но винаги измамни, защото пристрастяването ги водеше и до това, хуго отиде в павилиона за сигурност с тикиньо, но се появи още един зе бола, той живееше в челас и никога не съм имал добри чувства с него, защото му дадох едни панталони от анцуг на емилио баиро алто и той искаше да ограби емилио. знаеше, че панталоните са мои и вече няколко пъти ме беше провокирал, но на мен никога не ми пукаше, никога не съм обръщал внимание, те се скараха гадно. emílio bairro alto е израснал точно там, в bairro alto, и той беше нагъл, ние бяхме от едно и също възпитание и той искаше да защити това, което е мое, искаше да защити честта да бъде баирист и да има връзка с детството: Zé bola беше здрав и тежеше около 90 кг., Емилио беше сухо, типично африканско момче, тъй като беше по-слаб, той защитаваше честта си и се изправи пред ситуацията.

дискусия, не беше лесно, но той знаеше, че има разум, за да живее, и трябваше да оцелее в този проблем. След като Зебола беше свалил спортните си панталони и ги държеше в ръка, те спореха; Знаех, че Емилио ще спечели, но никога не съм мислил, че ще се стигне дотам. Искаше да го изпрати от третия етаж, хвана го за краката, Емилио направи това, което беше научил, в краен случай аз съм този, който трябва да се спаси, хвана го за врата и го принуди да го счупи, тоест в момента, в който го хвана за врата, не го пусна, пред него имаше парапет или на входа на килията, то не предлагаше много сигурност, в този случай стана непредсказуемото, от първия момент си помислих, че ще паднат, предвидих очакването на действието, но после се сетих и все още имах няколко секунди, след като видях и предвидих, и си помислих, че няма да се случи, но се случи, Емилио го хвана за врата и не го пусна, а със силата, която Зебал направи, той съедини две монументални сили, те паднаха от третия етаж, дори си мислех, че щетите ще са по-големи, дори си мислех, че единият от тях може да умре в тази ситуация, но за щастие бяха спасени, силата на разума винаги побеждава, мисля, че това е животът, избягах от темата, за да мога да обясня целия курс, който беше взет, в този контекст, в който винаги срещаме хора, поддържаме контакт, защото те са тези, които ни помагат да говорим и да обсъждаме ситуации, всичко е приятно, ако се вижда и прави по този начин, може дори да имаме живот, свързан с наркотична зависимост, но се чувстваме добре, защото сме зависими от наркотиците, но сме хора, които обсъждат най-различни теми, от най-баналните, от най-простите като футбола до най-научните, четем много, за да можем след това

обсъждане, винаги е била нашата сила е да се чете, добре добре, тъй като аз оставих по-назад тук просто исках да покажа защо казвам, че никога не е имал добро "чувство" с Zé bola, Zé bola счупи ръката, за Емилио нищо не се случи с него, беше невредим, но е този ден спи в болницата, за превенция. Зарадвах се, че им се размина, простих му постъпката, но знам, че винаги е негодувал срещу мен, но разбрах ситуацията и го пуснах.

Беше онзи ден сутринта, може би около 11 часа сутринта, когато Зе Бола също беше отишъл в павилиона за охрана, знаех, че Хуго е с него, бях го виждал няколко пъти, те бяха в павилиона за охрана и изтърпяваха най-строгото наказание в затвора, нарича се куцане, това е изолация, не трябва да имаш нищо в килията си, освен най-необходимите неща, имаш кърпа, имаш няколко чаршафа, имаш книга за четене, не можеш да имаш запалки в килията си и си затворен по 23 часа на ден, винаги е трудно да се преодолее, но в крайна сметка свикваме с тези санкции, защото вече сме минали през това, да бъдем в ареста, да бъдем задържани и да живеем в тази ситуация, но не ни харесваше да живеем така, знаехме, че който ходи под дъжда, се мокри.

Цялото зло беше това и на онези, които бяха извършили наказанието, и нещата щяха да спрат дотук, но не, Хуго при грабежа намушка Делфим два пъти в корема, те се отнасяха зле с човека, за да го ограбят за дреболии, няколко грама хероин и около 30 контоса, това щеше да са около 10 грама, човек, който щеше да плати цената за прякора си Делфим, патинясите, патинясите, защото беше арестуван за обир на влак, те направиха мъртвец, това беше

Това беше най-големият обир, защото ставаше дума за много пари, за огромна сума, а по онова време влаковете превозваха парите от банките между Синтра и Лисабон. Грабежът се е случил точно там, на изхода на влака от Синтра-Лисабон, и е имало един мъртъв човек, но така и не са успели да докажат, че именно той е извършил убийството, така и не са успели да докажат, че той е истинският организатор на убийството, но е бил осъден и през целия си живот в затвора е бил подложен на няколко обиска, които са идвали и са вземали наркотиците от него, той не е давал наркотици на никого, тоест не ги е продавал, той е държал собствените си наркотици, имал е сейфове в килията, само с ремък са могли да стигнат дотам, но това е засега.

Имаше прякора Дъки, беше му даден този прякор, защото не се доверяваше на никого, не даваше на никого, знаеше, че едната ръка може да измие другата, т.е. можеше да дава, да помага, когато хората го помолеха за помощ, а Хуго беше бунтарско момче, беше прилепчив. След тези събития последва последователност, делфим беше преместен в коимбра, тикиньо вале де юс, междуременно и аз; беше 1998 г., по-точно 27 юни, вече се бях разделил с хуго, той беше в друга килия, имаше фактори, които доведоха до това, другите другари, които го търсеха, бяха пирани, защото всеки ден крадяха около 30-40 грама, за да пушат и консумират, привличаха тълпата с това, че винаги бяха ориентирани, това се нарича последица от наркоманията и точно по това време, когато той напусна куцо и сакато, решихме, че ще останем в една килия, но тези пирани винаги говореха лошо за мен, защото за тях аз бях още един камък на пътя, отнемах им пространството за маневриране, защото знаеха, че аз съм

Истинска курва, привличах приятели, защото знаех как да се разбирам с тях.

Знаех как да се отдам на конвивалентността на контекста на ситуацията и това беше, че тези хора, които съжителстваха с мен в обстоятелствата на момента, говореха лошо за мен, говореха лошо за мен, всичко с намерението да се възползват от това, което детето е организирано, те искаха внимание за тях и искаха да имат внимание за тях, за да могат да бъдат добре, с други думи, винаги да им се отнема махмурлукът, аз не се притеснявах от това, знаех, че животът е такъв, че всеки иска да бъде добре и да бъде благодарен за печалбата си за собствена полза, но те бяха тези, от които винаги съм имал нужда, те също имаха нужда от мен, станахме единна сила, тоест ако искаха да ги ограбят, щяха да получат нашата помощ, но за това трябваше и да си платят и това беше времето, когато ме прехвърлиха да изкарам курс във вале де юдеус, вече имах два или три месеца курс, когато хуго раста беше прехвърлен във вале де юдеус, когато хуго раста пристигна, го приех като брат, заради приятелството, което вече имах с него, във вале де юдес има четири крила - крила а, б, в и г. аз бях в крило г, бях в крилото с делфим, който вече беше преместен от коимбра във вале де юдес и там казах на хуго дали иска да остане в моята килия, той искаше, но имаше друг въпрос, от който се страхуваше, защото вече се беше опитал да убие делфим в линхо, искаше да изпрати човека от третия етаж, а братовчед му Бенто му попречи да го направи, но той не искаше да остане с мен в килията ми, не защото не искаше, а се страхуваше от отмъщение от Делфим, той вече беше направил няколко неща в затвора, имаше респект, беше човек, който лесно отмъщава, беше известен като такъв, но аз му казах да забрави, човекът

няма да отмъсти на

ti, никой няма да получи отмъщение, имах добри отношения с delfim му каза няколко пъти, че не ми харесва това, което те направиха с него и той ми каза, че вече е забравил.

Бях на курс и тези преводи бяха от побой, станал в Линьо, Хуго Раста и кадетът бяха обвинени в дело за убийство, станало в Линьо. Бяхме доста млади, идвайки от линхо, мога да спомена всичките им имена, но няма да споменавам само някои от тях, тикиньо, джонхсон, истинският футболист, той представляваше всички отбори от веригите, в които беше или беше, тони гайвота, той беше преместен, защото беше ограбил и дилъри на наркотици в Линьо, имаше и Зе То, с него бях живял много, той още не беше в затвора, живеех с него под един покрив, с някои приятели, аз си имах мой, а той свой.

Но любопитството на тази история беше обърнато за мен, аз се срещах с момиче, което употребяваше коне, а тя беше и проститутка, всъщност и двете бяха проститутки, не ми харесваше да живея зависим от жена, но я харесвах до такава степен, че живеех с нея. По онова време аз употребявах само кокаин, не приемах много добре, че тя употребява хероин и кокаин, но поддържах връзката, харесвах я. Зе То и Ана също бяха наркомани и любопитното в тази история е, че винаги съм казвал на Зе То да остави коня, винаги съм казвал, че няма да употребявам хероин, По-късно се прирастих в затвора и по времето, когато бях във Вале де Жуде, имаше раста, тикиньо, имаше хубави времена, имаше много материали на пазара, с други думи, имаше много наркотици, а Вале де Жуде е уважаван затвор, където минават много мъже, осъдени на максимални присъди и винаги

Имаше репутацията на опасен затвор, в него винаги са се случвали убийства, така че беше затвор с тежка репутация.

Тъй като на пазара имаше много материал, всеки искаше да продаде, за да се снабди с още материал, тогава започва спорът между делфим и пинокио, истинският беше в затвора за международен трафик на наркотици, той беше главатарят и тъй като човекът вече имаше досие в затворите от север до юг на португалия, и тогава започна отново това, което той не искаше да види или да знае. Пинокио плати на Хуго голямо количество наркотици, за да пребие делфим, той се впусна в това и нападна жестоко човека в съблекалнята, всичко това заради ревност; делфим продаваше по-големите пакети, а техните бяха по-слаби, затова Пинокио плати, за да пребие делфим.

Това беше събитие, което не беше много приятно, но дойде и моментът, в който, тъй като вече имах вътрешно досие и бях изтърпял различни наказания, започнах да имам проблеми, започна да ме преследва човек на име Марсио, който беше в затвора за убийството на брат си, И тъй като имах нужда да пуша всеки ден, започнах да правя колекции и точно при една от тези колекции се появи Марсио, той не искаше да ми позволи да взема парите, смяташе, че има право, тъй като е бил там повече години от мен, настрои ме, с други думи, искаше да избегне това да не взема парите от колекцията, защото и той имаше пари за получаване. Имахме размяна на думи, в която той показва физическа сила, но нищо не се случи, аз си тръгнах с парите си, но това беше началото на спечелването на врага, дори играх футболен мач, в който ставаше дума за обем тютюн за отбора, който спечели,

той играеше в противниковия отбор, аз играех с групата, която беше дошла от линхо, моята се състоеше от тони гайвота, Хорхе, зе то и луис и ние бяхме спортисти и знаехме как да играем, искахме да спечелим, дори ако за това трябваше да подценим противника и това се случи, загубихме, загубихме мача, защото аз бях начело на залога, бях заложил телевизора си в алчността да спечеля том, бях го заложил на рамона, циганина, той вече имаше дълъг рекорд, беше човек, победен по средата, тъй като не исках да загубя, казах, че няма да платя, те се разстроиха от мен и поискаха тома тютюн, но млъкнаха, тогава този човек маркао продължаваше да казва, че иска тома и аз приех, защото не бях прав, това беше комбинацията от играта, той беше спортист, винаги се бореше с разум и избягваше проблемите, когато трябваше да ги избегне. Продължих да се движа, но онова момче продължаваше да се опитва да ме провокира; Един ден щях да отида на дърводелски курс, затова бях отишъл там, в еврейската долина, в този ден се случи неизбежното, надзирателят отиде да ми отвори килията, рядко оставах в килията, но този ден бях разочарован, не бях изпушил достатъчно наркотици, щях да изляза през парапета, за да слеза на курса, и докато минавах, се появи големият маршал, той ме блъсна, защото както бях разочарован и както имаше предишни не се поколебах, нанесох му удар и той реагира, но нямаше шанс, вече го бях изучил, беше боец, но отчаяно се опитваше да провокира това, което се случи, беше сензационно, искам да кажа, че не изтърпях никакво наказание, защото онзи ден там беше шефът на крилото, Едуард, така се казваше, човек висок около два метра, физически силен, беше честен човек, беше прям човек и го остави така.

Продължих курса, винаги внимавайки за всяка атака от негова страна, тъй като разбрах, че е отделил известно време, за да ме провокира, и като такъв взех предпазни мерки, това, което всички ние имаме инстинкт, здравият разум е нарекъл жените шесто чувство, но мъжете също го имат. Шестото чувство е непредвидимото, то е да знаеш как да играеш и да знаеш как да бъдеш и да уважаваш, нищо не се случи след това, опитах се следващия път да провокирам, но не успях, защото сърцевината ми беше силна, в това ме увери Хуго Раста, един от най-уважаваните мъже по времето, когато живеях в манастира, само че не го смятах за първия, защото първият, това бях аз; всичко, което той научи, смелостта, която прояви, аз вече имах смелостта и вече я бях преминал, аз попивах, попивах смелостта от това, че знаех, че там има воин, верен човек, поет, човек, който обича поезията, но дори и в това бях по-добър от него. Харесваше ми да го слушам, съчиних няколко стиха, един от тях посветен на него, бях най-добрият, бях харизматичната фигура на времето, в което тичах, бях проникателен, бях силен, бях необуздан, успях да се измъкна дори сред, където живеях с останалите затворници, хванах много, но всички бяха мирни хора, хора, които работеха, но не и аз. Когато престанах да работя и изкарах курса, станах това, което не исках да стана, лъвът на мрака, върнах се в лайната, именно тогава всичко се разви в моя полза, защото се върнах в къщата, където вече бях бил и бях властвал, там беше потвърждението на моето съществуване, възраждането на властта, която вече имах в тази къща, защото бях запазил уважението, беше трудно да се сдъвче, тогава реших да потърся по-лесни начини за оцеляване на трудните, които вече бях намерил.

Това е централен затвор в Лисабон, в него се помещават всякакви, кучи синове, които съществуват в живота, някои се впускат в престъпления по стечение на обстоятелствата, други се впускат в престъпления заради

съзнание, винаги съществуваше добрият и благоприятен фактор, не се страхувах от нищо друго освен от себе си, защото вече бях направил всичко, от това да бъда добрият, приятелят, защитникът, помирителят, този, който разбираше всички ситуации, които бяха горчиви, които бяха казани от онези, които изливаха чувствата си върху мен, защото изпитвах голямо състрадание, бях приел чувството за единство и не исках да изпадам в разочарование. Вървах по пътя си към предсрочното освобождаване, но все още имаше време, преди да мога да се радвам на предсрочно освобождаване, взех решение, че няма да правя нищо, което ще ми навреди, а ще работя, за да получа свобода, всичко се усложни, защото се сблъсках с добре структурирана заповед от страна на ръководството, но можех да спечеля всичко с това ръководство. По онова време не приемах, че мотивът, който беше взет от това ръководство, е толкова твърд, че това е авторитарен режим, защото нямах намерение да приемам този режим, исках да изляза по-бързо от затвора, но стана още по-трудно, но ще оставя това за по-късно на читателите, за да могат да разберат цялото пътуване, което никога не се уморявам да повтарям, трудно се сдъвква, ами то беше по времето на прехода на мануел т.; директорът, когото бях намерил, беше заменен от Жоао Ж. Човекът, който беше дошъл от Макао, бивш инспектор от съдебната система, човек, който вече беше преживял нападението на мафията, която се беше установила в Макао, по прякор 24-каратовата мафия.

Претърпял покушението, избягал, но телохранителят бил убит, изкачил се нагоре, дошъл в администрацията на Лино, пряк човек, харесал ме, когато ме видял, пратил ми вест, че ми има доверие, но не се обадил

защото осъзнавах трансформацията на съществото, смятах се за краля на скорпионите, за онзи с отровата в кръвта, не го повиках и като не го повиках, загубих.

Започна се с минимално наказание в жилищната килия, това беше наказание, не беше сурово, смяташе се за нормално наказание в социалния ритъм в затвора, но за мен се превърна в кошмар, не приемах такова наказание. Режисьорът Жоао Ж. Дойде в килията ми, за да говори с мен, да ми помогне, не приех такава помощ, бях подозрителен към вярата, която имаше, беше прав, поиска в замяна пряко сътрудничество за всичко, което искаше да знае, не бях склонен на това, защото никога не е било от мен да сътруднича в тези служби, но това беше неговото доказателство колко добър човек е. От това наказание дойде най-лошото, бях взел две психотропни вещества, на прозореца ми бяха: ловецът, чибангата и пиранята, именно ловецът ми даде двете психотропни вещества, мина един възпитаник на службата, той беше човекът, който ме беше довел до наказателната килия, Сампайо се казваше. Тъй като ефектът от психотропните лекарства все още беше в мен, ме вбеси, когато видях Сампайо да минава пред килията ми, изпочупих цялата килия, запалих матрака, напуснах, когато надзирателите отидоха да ми помагат, избягах, отидох на двора, взех една пръчка и два камъка и бях написал на дясната си ръка, отмъщение, жестоко желание. Този ден бях готов да убия, надзирателите или който и да е се изпречи на пътя ми, но те бяха умни, както винаги, дойдоха да поговорят с мен, нямаха друг изход, защото знаеха, че съм разярен, и имаха цяло крило, което да ме защити, ако го обявя, но аз не останах сам, тъй като не знаех как да се боря, без да съм прав, след няколко часа

приех изкуплението, тоест това е периодът, когато приключваме преговорите, и за да не се съобразявам прекалено много, приех

че ми дадоха 20 дни дисциплинарна килия, която куца, защото тогава се запознах с Алфредо М, псп, бившия гое, той беше мошеник, възползва се от държавата, за да започне функциите си в мафията, беше твърд човек, защото беше шампион по бокс в средна тежка категория, познавах го добре и точно тогава, когато попаднах в дисциплинарната килия, имах епизод, който не исках да имам и който можеше да отнеме живота му, защото вече имаше предистория с чернокожите, които бяха отишли да изпълняват дисциплинарни наказания, Беше смел момент, вече знаех какво се случва за случилото се и вече бях казал на глас, че няма да получа такъв номер, че да бъда бит от него, защото ръководството беше съмнително, беше направило мафия на всички чернокожи, които попадаха в наказанието и бяха извършили или отнесли някакво наказание в резултат на неуважение към охраната или службите, служителите или ръководството, щеше да плати чрез Алфредо М., той беше бивш полицаи, бивш полицаи, познаваше много от тях и аз вече го познавах като такъв, но като се обявих на глас и говорих директно на морския пехотинец, той ми даде бастуна, аз изпаднах в наказание, знаех, че алфредо м. ще дойде при мен, но точно тогава сгреших. Опитаха се да ме убият, когато отивах в съблекалнята да се изкъпя, не успяха, при него имаше още две ченгета в защита, които не можеха да направят нищо срещу мен. Именно тогава показах причината да живея, тя ми беше внушена от въпроса да бъда байрактар, защото вече бях, живеях в квартала.

Рано загубих баща си, по-рано станах възрастен и това се отрази на живота, който по-късно водих. Така е, опитът е трансцендиране на бъдещето, върху него пада начинът

на живот на възпитанието и когато той е труден, сме длъжни да имаме по-тежко възпитание, то поражда в ранна възраст нещо, което вероятно никой не иска да желае.

Това беше по това време, че вече бях преминал фазата на марсão, това беше по това време, че започнах да искам повече причината, тя трябваше да има решение на нивото на спътник и на посоката, но знаех, че в средата, ако тя нахлува наблюдението, че е съставен от охрана и шефове, Получих, Успях да придобия и да се намеся в друго същество, но което не беше нищо повече от същество, равно на мен, понякога е въпрос на възможности, търсех, търся и ще търся да имам душата на лузитанеца, аз съм потомък на лузитанеца от дивата раса, тя вече е командвала света, очевидно е, че наследствеността съществува. Понякога си задаваме следния въпрос, защо съществуваме, кои сме ние, къде живеем, това са въпроси, които пораждат съмнението, че живеем, но знаем, че трябва да победим, всичко е програмирано да бъде така, продължих, моят затворнически път, по-късно след боя с Маркао последва появата на групата, която съставляваше службите за наблюдение, наречени затворнически пазачи, хващах добри момчета, хващах всичко, но честно казано, те също искаха само да живеят, никога не искаха да ми навредят, а аз исках да ги игнорирам, ето го, рано не научих, че невинаги можеш да победиш, бях на негостоприемно място, място, където животът не струваше нищо, нямах интерес да оценявам истинския смисъл на човека, който не е да служи.

Служих, служих на всичко, на което трябваше да служа, бях послушен, знаех, че в политическата власт, в социалната власт, в репресивната власт винаги има едно нещо - трябва да умееш да прощаваш. Можех да бъда герой, провъзгласен от тях, върнах се в еврейската долина, докато не ме изгониха от курса, върнах се в еврейската долина, в Линьо намерих същия шеф, защото те бяха това, което не исках да намеря, разбунтувах се

срещу всичко и всички за всичко, което бях преживял,
така се правеше, живеех с всичко, което можех

трябва да направиш, за да оцелееш във всичко, защото враговете бяха мощни, бяха всепоглъщащи машини, наричаха ги пирани, т.е. трябваше да оцелееш във всичко, имаше и дипломатическа част, установяване на отношения, т.е. имаме възпитател, имаме асистент, психолог, лекар и адвокат, какво ни струва това, ако наистина няма какво да си кажем. Просто живеем в момента на обстоятелствата на момента, те са прости хора, които се задоволяват в своето удоволствие, и аз съм имал любви, платонични любви, които пречат да бъдеш, в случая мъж, вече съм имал всички удоволствия на живота, обичах една жена, която все още остава в духа ми, в душата ми, в живота ми, това беше силна страст, от най-трайните връзки, които могат да съществуват, които са продължителни. Любовта, забавлението, любовта към съществото е необходимостта да обичаш съществото в нейното удоволствие, за да оцелееш. Историята стига направо до последното обстоятелство на битието, всички вече ме познаваха, искаха да ме подложат на изпитание, сблъсках се с всичко, с което трябваше да се сблъскам, от най-страшните кошмари, които научаваме преди лягане, те са истории, разказвани от бащата и майката, за да можем да живеем в хармония и благополучие, за да може благополучието да надделее и да запазим даровете на наследствеността на началата на битието, всичко, въпреки че е погълнато от размера, необятността е огромна, ако говорим за съюз, равенство на правата на битието. На всички нас е поверена мисия, тя продължава да съществува, ще продължи да се развива, аз ще продължа да я виждам да расте, със сила, прецизност на моментите на действие, за това ще трябва да бъде прецизен. Именно с прошка продължих живота, както трябваше да продължа, и улових честни, правдиви хора, всичко беше чудесно, улових хора, способни на всичко,

те бяха решени да

всичко, защото имах чувството да живея като тях, но те искаха да бъдат по-умни, аз ги надминавах във всичко, знаех как да съчетая тяхната хитрост с мен, с моята мъдрост, те бяха съобразителни, но винаги искаха да бъдат повече от мен, но аз съчетавах тяхната хитрост, знаех как да играя, играех и с техните знания с моите. Продължих да живея в уединение, затворен, беше трудно време, колкото и красота да виждах, колкото и състрадание да изпитвах, знаех, че пътят е един, да си тръгна. Никога не исках да навреда на никого, просто исках да ме оставят да живея, след това тръгнах към битката, която беше постоянна, защото всички те бяха силни, всички те бяха същества, но това не ме интересуваше, нито пък имах нещо общо с останалата част от историята, която вървеше напред. Бях строг към спътниците си, към всички тях, не избирах никого, просто исках да поддържам йерархията на затвора и го правех, всички ми се подчиняваха, ако исках, но и ги оставях да живеят, това беше моят начин, наркотиците за мен пушеха и те можеха да вървят добре, имаше и такива, които плачеха да спра, защото пътят беше смел, труден път, който трябва да се извърви вътре в затвора, няха друг избор, беше без изход, победа или смърт. Всичко това се правеше заради осъждането, което носех, успях въпреки всичко да намеря трудния път, знаех, че мога да изляза по средата на присъдата, можех да знам, че мога да изляза и в края на присъдата, обърнах всичко, тоест не се притеснявах, защото ми беше добре, имах затвора под себе си, това бяха всичките ми спътници, именно тогава се разгневих за смисъла на съществуването, знаех, че имам съюзници. Преследвах пътя на злото, тълкувах ме като такъв, мислех си, че съм лъв, но бях пристрастен към хероина, трудно нещо за правене, за консумиране. Влязох в борбата, в борбата, която няма

равна на себе си, изправих се срещу: съдии и учители
и асистенти, ръководител на

охрана, няколко пъти се възползвах от тях, но те не бяха много, но и не бяха достатъчни, за да кажа, че съм добре, защото проследяването ми донесе проблем, най-големият проблем от всички, който е: аз ли съм или не съм, искам ли или не искам, т.е. всичко, към което можем да се стремим, беше продължение на всичко, което бях научил, още по-добре, бях преживял ситуация след раздялата на баща ми и майка ми. Баща ми беше в армията, майка ми не работеше по онова време, после дойде на работа да чисти къра и кабрала, все още работи там. Харесвах майка си, не се научих да живея с баща си, тоест живеях, но винаги се съмнявах, защото той нямаше добър характер, тоест характерът му беше непостоянен, беше военен, изпълняваше функции в португалската държава, исках повече, тоест повече от това, което той изгради. Въпреки това, наследствеността се генерира, по-добре обяснявайки привикването, когато сме малки, винаги вземаме под внимание това, което ни дава, ще бъде това, което всички философи са казали, подходът към примера на родителите, защото примерът, който ни се дава, когато се раждаме, е този пример, който трябва да следваме, на този, който ни е пуснал в света, в този случай това ще бъде глобален случай, като баща и майка, това беше работата, заключението на моето израстване. Станах това, което съм, скромно, мирно същество, което знае как да живее, смятат ме за тип, този, който ходи и трябва да се храни, станах истински звяр, никога повече не се сблъсках със затвора по същия начин, станах съвършен убиец на всички ситуации, защото трябваше да живея, а те знаеха, че съм готов да убивам, за да живея, избрах както винаги истинския тип, този, който доминира във всички ситуации, заклех се пред себе си, че няма да ги нараня, ако те не наранят мен. Вървах, разярен, все така внимателен към всяко движение или реакция, било то на

Които и да бяха те, на глобалното ниво на другарите, посока на нивото на всичко, което обхваща цялото същество в света на правосъдието, за всичко това платих цена, която беше трудна за плащане, за всичко това всичко беше поставено в моето събитие, всички ме познаваха, а и аз ги познавах всички, това беше съвършенството на играта, това беше съюзът, съюзът на този, който живее и е в ежедневен контакт с населението, независимо от ситуацията; като тигър, какъвто бях, не знаех как да прощавам, те всъщност се страхуваха от мен, уважаваха ме, нямаше какво да правя, говорим за затвор, говорим за много неща, той обхваща ценност, която трудно се печели, свободата, освен ако не се налага да преминаваме през по-трудни ситуации на житейски зависимости, навици, които могат да доведат до преувеличение, когато говорим за консуматорство, ние сме консуматорски същества, като такъв аз се превърнах в непобедим звяр, наричах се лъв, борех се срещу зверове като мен, с още по-твърда мъдрост, но не умеех да прощавам.

Знаех, че има много синове на една майка и че житейският им опит е бил различен, някои са били синове на добри хора, а други - на лоши, като всичко това искам да потвърдя присъствието на всичко, което обществото може да даде, те оставят идентични ситуации да вървят, без да правят нищо, всеки има нужда да е добре, живеем в общество, в което всеки иска да е добре, но това е красотата да виждаш другите, Близостта, ако дойдеш за добро, ще те приема добре, ако дойдеш за лошо, ще те приема зле и ще вземеш всичко със себе си, на цялото ми лошо същество, но също така знам, че трябва да вървя, не мога да бъда толкова твърда, те са повече от майки, аз също трябваше да уважавам, въведох правило всички да са добре,

знаейки, че престъпността продължава и нуждата е голяма, позволих си да бъда увлечена от събитията, станах

наречен наркоман, този, когото всички презират, но аз имах стойност и бях признат, никой, никой нямаше да ме пренебрегне, независимо от слабостта, която изпитвах в момента. Всички ме признаваха и уважаваха, искаха повече от мен, аз трябваше да бъда пример, трябваше да бъда по-мил, по-послушен и любвеобилен.

Платих цената за това, че не им показах това, което искаха да видят в мен, бях твърд, бях груб, бях всичко в името на решението си, можех да печеля повече, можех дори да се възползвам повече от всичко, те ме харесваха, дори ми казваха мечтите си, но аз се превърнах в звяра, който исках да бъда. Беше заради ситуацията, в която живеях, заграждението, изолацията, имах и жени, всичко беше подчинено на платоничната любов, обичах ги, обичах ги.

Всичко беше въпрос на изживяване на момента, имах големи платонични и любовни страсти също до момента на контакта, но винаги избягвах да развалям нечий живот, за да получа красивото удоволствие, не намирах нужда от това, вече бях затънала, не бих развалила живота на никого, ако той не разваля моя. Продължих да обичам, продължих да обичам така, както само аз знаех как да бъда, те бяха всички, те принадлежаха на моето обичане, защото ме обичаха, искрено, уважаваха ме, аз бях този, който не живееше добре, бях в затвора, знаех, че трябва да се боря, за да извоювам всичко, което бях загубил, свободата, но тогава не знаех как да спра, режисьори, асистенти, възпитатели щях да разбера, но и аз трябваше да спра, да спра всичко, да крада, да употребявам наркотици, да опозорявам живота на другите, но винаги бях добър, никога не съм малтретирал, никога не съм пребивал никого, ако нямаш причина за това, а дори и да имах, щеше да ми е трудно да го направя, в името на самото човечество, винаги съм

вземал

отчитайки моралните ценности, ценностите на всяка сцена, защото аз също съм същество, но те знаеха, че ще имат най-големия звяр, който някога са срещали, но всичко беше програмирано от мен, защото аз исках така, оставих ги в очакване, в страх, че ще загубят. Всичко беше въпрос на целесъобразност, беше целесъобразност да се изправиш, да консумираш и да доминираш, разбрах това рано, още преди да вляза в затвора, това бяха трудни часове, дни, които никога нямаше да минат, години, които трябваше да изпълня, доминирах, защото трябваше да контролирам ситуацията, която щеше да последва, дори стигнах до игра, но шегата ми струваше пари. Защото маймуната, която играеше, маймуната, която играеше, беше маймуната в пукката на майката, аз умирах в играта, защото знаех как да доминирам. Бях в упражнението на деня, исках да потренирам малко и му предложих да дойде и да потренира с мен, това беше слаба фигура, беше просто за забавление, стиснах го за врата, той загуби сетива, но в този момент усетих в себе си стягане, което не исках да направя, както ми се показваше, играех, погледнах го, станах и той тръгна с мен, казах му дали всичко е наред, нямаше противоречив отговор, но когато го погледнах, имах чувството, че нещо наистина се е случило, защото той загуби сетива. Беше прекалена самоувереност, не знаех силите си и започна един ад, който вече бях преживял, станах, погледнах го и му казах:

- Добре ли си? Притеснявах се за теб.

Винаги му показвах състрадание за момента, не исках да го нараня, гледах го, че искам да успокоя цялото зло, бях го разбрал погрешно от обучението, беше прекалено от моя страна, в крайна сметка той се самоуби, всичко това беше с надеждата един ден да бъде в долината на евреите.

Надявах се, че в долината на евреите ще живея, това беше

просто отклонение за мен, т.е. това беше обучение, за което не бях подготвен, силата ми беше на върха, доминирах, защото знаех как да доминирам, но тъй като животът си има цена, аз платих висока цена за това, че бях твърде голям мъж в затвора, излежах до 5/6 от присъдата, т.е. всеки затворник с присъда, по-дълга от шест години, може да се възползва от 5/6, това е закон.

Но имаме средата на изречението, около 2/3 и след това 5/6. Излязох на 5/6 и всичко това беше програма в полза на моята биография в живота ми на отшелничество, затворен, занимавах се с добри хора, хора, с които преговарях, които бяха част от ръководството, хора, които дори можех да обичам, ако исках, след това от тютюна и изпитвах огромна омраза към тези хора. Те бяха хора, които не означаваха нищо за мен, а само за ръководството заради функциите, които изпълняваха. Имаше един заместник-началник, когото много уважавах, тя беше първата жена, която прие предизвикателството от мен, бях лоялен, но после си помислих, че съм сгрешил, тя беше тази, която ми отказа първото временно освобождаване за 10 години затвор. Тя не ме оцени и ми поиска тест за наркотици, но аз бях твърде прозорлив, за да разбера, че това ще спре дотук, получих временно освобождаване след молба, която отправих към съдията. Тя ми даде четири дни временен отпуск, удължен при условие, че ще бъде изслушан от полицията, и те ми наредиха да го направя. Тя му даде четири дни временен отпуск, удължен при условие, че ще си направи тест за наркотици, с други думи, маневрата, те винаги са знаели, а и аз много пъти съм го подценявал, но винаги съм го уважавал, защото той заслужаваше

моето уважение. Те бяха същества, които изпълняваха най-добре функциите си, но така се случи, тестът беше положителен за консумация на опиати, тоест хероин, канабис, консумация на хашиш, но аз играех в своя полза, когато поставих

Помолих моята лекарка Ана Ф. за едно лекарство, защото именно при или по време на разгорещен спор потърсих помощта ѝ, за всичко, с което ми беше помогнала, я помолих за лекарството, наречено трамал, това беше моментът, в който почувствах, че имам съюзник, лекарката Ана Ф. Или трамалът обвиняваше опияните в обстоятелствата на рутинните действия, това беше ситуацията, в която щях да бъда чист. Бях обвинен в опиати, в теста за проверка за наркотици, и именно тогава съчетах 2+2, с други думи, бях изчистен от проверката за наркотици чрез моята лекарка, тя ми помогна, предаде документа, потвърждаващ въпроса, проверката за наркотици, тъй като бях обжалвал решението, което беше взето, моето право беше да обжалвам, обжалвах и поисках от най-висшата инстанция, съдията от съда по изпълнение на наказанията, Това е най-висшата инстанция за изпращане на затворници на свобода, с предимство, че използвам средата на присъдата 2/3, имаше битка, нападнах физически надзирател, не защото исках, той търсеше моята слава като затворник, уважаваше ме, но и аз изградих това уважение, респект, като уважавах, знаех, че не мога да играя срещу системата. Системата надделява сама по себе си, защото трябва да има социален ред, всичко, което човек може да иска, благополучие, решенията бяха разнообразни, имах всичко, всичко, което ми беше по силите, за да мога да се насладя на средата на присъдата 2/3, тъй като моята слава беше голяма сред надзирателите и сред другарите, имаше надзиратели, които също искаха да ме предизвикат и всичко на психологическо и физическо ниво и всичко друго, за което можете да се сетите, защото знаех, че това може да се случи в инстанциите, които трябваше да следвам, изслушванията се свикват и в средата на

присъдата $2/3$ и $5/6$, заявлението се основаваше на

изчистване на доклада ми по въпроса за скрининга за канабис; Но тъй като съм социално същество и никога не съм живял в затвора, трябваше да се свържа с останалите затворници и казах на съдията, че по това време не съм консумирал нищо. Решението за несигурното ми излизане беше отложено, защото беше по Коледа и съдийката щеше да отсъства две седмици, т.е. по време на коледните празници, но тя беше права и ми даде несигурното излизане след почти два месеца и половина. Но аз го преодолях и се държах добре до деня на напускането на прекариата, той ми даде четири дни продължителен отпуск за прекариата, който приключи успешно. Но това щеше да бъде по-труден въпрос за мен, тъй като трябваше да бъда по-учтив и да се пазя от неприятности, но веднага след като влязох, два месеца след преквалификационния ми период, щеше да се намери някой, който да иска да ми попречи, и това се случи. Замесих се в един бой, в който момчето беше малко лошо третирано, но имах късмет, че той беше индивид, индивид с мъжки репертоар, бяхме затворени в килията, по заповед на следствието, с това бяхме изслушани, изпратих му документ, в който му се извинявах, за да не ми пречи, нямаше нужда от това. Изслушаха ни, началникът, който ни изслуша, беше немската овчарка, неговият прякор, отначало не искаше да чуе момчето, защото каза, че това не може да бъде, не може да е шега, защото се беше опитал да ме удари с нож. После успя да приеме

Версията на момчето и той ми се обади и аз му казах същата версия, че това е било обучение, шега, че е можело да свърши зле, той също не прие много добре версията, която му бях казал, а именно, че тъй като е бил пребит пазач, вече е имал дълги години служба и работа с "casdatrolas", т.е. така се наричат тези, които вече имат дълги години в затвора, нищо не се е случило нито на мен, нито на момчето, извадиха ни от наказанието.

Продължих да живея нормално, започнах да избягвам проблемите още повече, успях да взема успешно още четири временни отпуска, а след това това се случи отново, март 2007 г., оставах ми 11 дни да взема още един временен отпуск, в началото на април измавих едно лице с наркотици, т.е. дадох му пясък вместо истинско вещество, той дойде при мен, не можех да го ударя, защото този път щях да бъда санкциониран, вече бях предупреден, просто се защитих и това беше всичко.

Но проблемът никога не идва сам, оставих това да мине, ето какво се случи при появата на тази причина, разгърна се това, което не можеше да се разгърне, отново рига, но този път нямаше да ми се размине, щяха да ми отрежат несигурното и ето какво се случи. Извиках един индивид в килията си, за да получа информация, защото този индивид не харесваше начина ми на съществуване, а аз се бях заклел на човека, който ми даде информацията, луд нуно, истински воин, той също се радваше на прекарването като мен, бях му се заклел за племенника си, че няма да направя нищо, че искам само да знам името, цял ден настоявах на обещанието, че няма да направя нищо, бяхме почти на прага на затварянето на килиите, извиках индивида в килията си и го попитах защо говори за нещо

Знаех, че лудият Нуно никога не би ме излъгал в подобна ситуация, той беше един от мъжете, които винаги съм уважавал, защото беше и истински воин. Нападнах го и точно тогава пазачът влезе в килията ми и видя мъжа безжизнен на пода от удара, който му нанесох, но пазачът не видя нищо, видя само падналия мъж, не можеше да каже нищо, без да е станал свидетел, но този човек беше плъх, това щеше да усложни положението ми, Но дори и така знаех, че няма да ми се размине, защото никога не съм доносничил на никого, а те се канеха да ме накажат, ръководството, шефовете се канеха да ме накажат за всичко, защото никога не съм премълчавал за исканията, които затворниците отправяха, за да претендират за нещо. Винаги са ме смятали за такъв, за подбудител на тези каузи или форми на борба и точно тогава ми дадоха пет дни наказание, излежах ги в килията, беше по-леко наказание, защитих се, като твърдях, че индивидът се е почувствал зле и е паднал, и той каза своята версия, че наистина е бил бит, и това се случи в момент, когато предстоеше да се съди за моите 2/3. Щях да имам голям шанс да изляза без нищо, което да ми навреди, т.е. без дисциплинарни наказания междувременно. Но този път щеше да се наложи да пледирам за невинност, когато ме изслушваха за моите 2/3, аз казах на лекаря, че съм невинен и че не съм нападал никого, да не взема това под внимание, чувствах се ощетен от ситуацията, но изчаках решението и решението беше да се отреже възможността да напусна на 2/3 и можех да се възползвам пряко само от нова оценка, от оценката на моите 5/6 от присъдата, т.е. щях да бъда задължен да напусна на 5/6, защото там законът ме облагодетелства, в случая ме облагодетелства, щях да напусна така или иначе на 5/6, но щях

Наказанието ми беше наложено през март, а през май същата година бях изслушан за предсрочно освобождаване. Наказанието ми беше дадено през март, а бях изслушан през май същата година, за оценка на предсрочното освобождаване, решението на 2/3 съкращение все още не беше дошло, а именно тогава животът ми можеше да стане още по-сложен, чувствах се измъчен, тъжен, но също така знаех, че по-голямата част от присъдата ми вече е отминала. Точно тогава се случи друга ситуация, този път с един надзирател, това можеше да е ситуация, която да мине, ако не беше фактът, че надзирателят ми заговори по груб и твърд начин, не изпълних заповедта му, ударих го в лицето, той остана сам с мен, но се появи друг надзирател, той бързо се присъедини към колегата си и те се присъединиха към мен, за да ме нападнат, не го ударих повече, те също бързо спряха да се опитват да ме нападнат, само ме помолиха да отида в чакалнята на лазарета, дойдоха да говорят с мен, питаха ме какво се е случило, аз им казах, че нищо не се е случило, просто не съм изпълнил заповедта, защото тъй като охранителят все още кървеше от устата, те знаеха, че това е било агресия по всякакъв начин, от обикновена агресия до случайна ситуация и това им казах, не съм имал причина да нападам охранителя, дори разговарях добре с него, казах им също, че е било случайност и това винаги съм твърдял.

Затвориха ме в очакване на разследването, обадиха се в отдела за сигурност на Еврейската долина, обадиха се на приемната комисия. Но аз бях готов да се придържам към тезата си занапред, че наистина е било инцидент, не можех да призная, че е било неволно действие, щях да загубя.

Така че трябваше да основавам аргументацията си на факта, че ако искам да развия тази теза, трябва да има противоречие между охранителите. Охранителят на мялото беше този, който ме нападна, но и той никога не е писал, че аз действително съм го нападнал, този, който съобщи, беше другият охранител, който беше завел там едно момче, което беше в охрана, той беше отишъл и в лазарета, това е рутинно, когато затворникът е в охрана, той трябва да бъде придружен от охранители, всъщност знам, че той е видял какво съм направил, защото е бил свидетел на всичко, така че именно той ми съобщи, за да бъда наказан с дисциплинарна санкция, която ме отведе и в съда.

Но в деня, в който бях изслушан в прокуратурата, разбрах, че е заведено дело за предполагаема агресия срещу охранителя "Лейте", но човекът, който ме придружаваше в този ден, беше охранителят Оливера, историята на охранителя с мен беше приятелство, което създадох в затвора, посещавах курс по офис приложения на компютърно ниво, имах монитор, който се казваше Лина, влюбих се в нея, без да искам, и този охранител, Оливера, също я хареса и я подстрига. Знаеше, че я харесвам и тя ме харесва, така че оттам започна връзката, спечели ме приятелски, можеше да говори лошо за мен, за да иска да остане с нея, започна да ми говори повече и слушаше декларациите ми в държавната служба и записваше всичко, което бях казал, аз поддържах тезата, че това е било случайност, защото никога не бих си представил, че този охранител ще ми помогне, той започна да ме харесва, след това се озова в монсанто, затвор, който беше преустроен от общ затвор в затвор с повишена сигурност, именно там през май 2007 г. беше открит затворът, междувременно отидох в монсанто, защото трябваше да изчакам разгръщането на

процеса, беше направен сложен затвор за настаняване

терористични престъпления, по-жестоки престъпления, престъпни организации, винаги сме наблюдавани, постоянно, защото живеем в по-строг режим, т.е. в началото всички затворници бяха с белезници, за да напуснат килията, имаха само един час почивка на ден. Но аз отидох там чак през май 2008 г., аз също поех този режим на затваряне в килията за дълго време, но вече нямах белезници, имах режим, който не е открит, но имахме други занимания, имахме футбол, хандбал и физкултурен салон, можехме да ходим и в библиотеката, но всичко това се редуваше, не беше в един и същи ден.

Отидох да отговарям и отново защитих същата теза, но когато излязох от микробуса, за да отида в залата за изслушване, видях, че охранителят Лейте, обидената страна, е придружен от охранителя Оливейра и бях далеч от мисълта, че ще имам приятна изненада, когато започнах да слушам изявлението на охранителя Лейте, чух тезата, която бях защитил, когато бях разпитван в публичното министерство, и тогава почувствах, че охранителят Оливейра ми е помогнал. Съдът също така каза, че не е убеден, че наистина е станал инцидент, но е направил това, което е трябвало да направи, ако няма доказателства за противното, никой не може да бъде осъден. Оправдаха ме, а адвокатът ми също беше отличен, тъй като чаках процеса в затвора с висока степен на сигурност в монсанто, направиха оценка, оставах ми точно два месеца да изляза на свобода и ме преместиха в

i.p. De alcoentre, вече бях прекарал известно време в този затвор, прехвърлиха ме там след няколко оплаквания, които бях направил в затвора, това е затвор с открит режим, наречен затворническа колония, когато пропуснах два месеца, ме върнаха в

там, за да изляза на улицата, излязох.

Наистина исках да бъда в отворен затвор, защото прекарах година и половина в Монсанта и колкото и окупации да имаме там, това е много затворен режим.

Беше трудно да се преодолее, дори и аз, който вече имах голям опит в тези затворнически домове, и точно там, в Монсанта, се отказах от хероина, там беше невъзможно да влязат наркотици, защото не можеше да влезе храна или нещо отвън, посещенията бяха със стъкло, което не позволяваше физически контакт, но винаги си казвах, че от всичкото зло, което ми се случи, имах полза и се отказах от употребата на хероин.

*** затваряне *** Pink

floyd - us and them " us

and them

И в крайна сметка ние сме само

обикновени хора Аз и ти

Само Бог знае

Не е това, което бихме избрали да правим напред,
извика той отзад и предният чин умря

И генералът седна, а линиите на картата се преместиха от
една страна в друга, черни и сини.

И кой знае кой е кой и кой е кой Нагоре и

надолу

И в крайна сметка всичко е само в кръг, не сте ли чували,
че това е битка на думи, извика носителят на плаката.

Слушай, сине - каза мъжът с

пистолета - вътре има място за теб.

"Искам да кажа, че те няма да те убият, така че ако им дадеш бърз, кратък, остър шок, те няма да го направят отново. Разбирате ли? Искам да кажа, че той се измъкна леко, защото аз щях да го наръгам - ударих го само веднъж! Беше само една разлика

Разбира се, но наистина... искам да кажа, че добрите маниери не струват нищо, нали?"

Надолу и навън

Не може да не се каже, че има много от тях С,

без

И кой ще отрече, че това е смисълът на

борбата? Извън пътя

Зает ден

Имам неща, за които си мисля, заради цената на чая и парче "

Старецът умря

Copyright © pink Floyd

Fragments i

Затворен и изложен на ледения север стар чаршаф, който чака да бъде навит на руло светлина, обгоряла в оранжеви тонове одеяло, затоплено, колкото и да е забравено, душата, която изисква и търпи наелектризиращите студове на свободната, необвързана измислена и екзистенциална памет, звукът разпространява топлината на ритъма, разхлабва

времето, за да нахлуе в себе си и да изследва без
топлина един топъл охлаждащ се свят,

атмосферата не беше същата сферата се търкаля в ъгъла наклонена точка под океана на повърхността, към вътрешността на изпепеляващата магма към джунглата на изследването и впечатляването на свободното време и без да има друг начин да се каже това са думи, горещи думи или много студени, като много студения мрачен труп вечно студена гореща мечта за извор и долина, река без смях осакатена надежда в очакване да срещне и покаже това, което се изплъзва и загатва да създаде бавно и да покаже това, което е само въображаемо без дистанция и с дължимата равносметка се проблематизира целият въпрос гореща много гореща, дори опарва звука на китарата, която вибрира от жажда за култура, в която се раждат нейните плодове и повече или по-малко проникателно без да се погубва разрешава ситуацията, която сега е екзистенциално спряна, засегната от болезнеността на думите, които предават глухотата на мълчанието, които разказват грижата за най-внимателните, които трябва да повдигнат подозрението за неизказаното, но ефективно предадено, почувствано и написано. Цялата истина е, че няма истина между мисълта и действието и начинът на намиране на себе си чрез поведение, което поражда хитрости и маневри на самия шофьор, и той се оказва предаден на илюзията на думата без смисъл, но казана с основание, това е невероятно, но всяка форма има скрито действие за чисто нещастие на ненавременните да видят нарастваща и да знаят какво да правят ситуация, в която липсва някакъв смисъл на самото описание, визия или смисъл, често казваме това, което не мислим и не виждаме това е да знаем как да постъпим и да се учим от другите и с признаци на равно или подобно или във формата на допълнение ето пример за мисия всеки абстрактен смисъл на нереалистична форма всъщност е бил единен

тоталитарен като фрагментиран, но единен характер на света, който е подобен и тъй като винаги имаме сходството, но не и неговото равенство може да има

дълбоко на разума и изгубени в отчуждението си, ето един характер от начина на съществуване и усещане на топлината, която идва от същия неговия интериор може да бъде подобен на художник на формата на рамка, както направо като архитект, на абсолютния не окончателен разум с това относително към всяко подчинение или преобръщане на въображаемото на една проста реалност, в която излезе с естественост проникателност и острота без значение, носена от бъдещето, което всичко има на чист, като реалността на тежкото минало несъзнателно и значително упражнява в своята жестокост опитът на думата, която винаги си представя образ на опустошението ето един момент, уловен от вниманието, въоръжено с фрагменти ето присъединяването на съзнанието към настоящето нахлува в мен битието да пиша, всемогъщ от това, че не е ясен прав като линиите на хоризонта, където слънцето залязва и се скрива потопен и заспал той се видя победен, но никога не съжаляваше, защото щеше да се роди отново и да бъде най-яркото, защото беше единственото, слънцето щеше да поддържа опита ни ярък и енергично се впуска в движение, в което всички детайли се описват до най-малката чувствителност, само и само да се случи и да запомни всяка дума с нейното значение и да се запази в тишината на търпението си, тъмно прозрение, не проектирано, а намалено от всеки неразумен инстинкт, съществото, което нахлува в мен, не е азът то се изгражда и поддържа стълбовете като Ахил, винаги актуален в измисления свят, който ни се представя, без никой да внимава тези шпиони на аз-а са моите похвали за известността, суровата реалност, за това, че само подгръват двигателите на локомотива, в който правим това много лудо и дълбоко пътуване, в което тунелът, може да не види отново така вътрешността на своя мрак с изхода на този образ и

светъл край, чакащ само край

какво ни мотивира и движи и неразрушима сила нещо толкова очарователно, колкото нищо надеждно, трудно да се знае и никога да не се научи, че е мрежа, която се прекъсва обаче, образувайки мрежата отново, тя е устойчива и като че ли инцидент в разказа, имаше дълбок изстрел, който го уби на млади години, основната омраза, но никога не безразличен към никого или ума си или всички хора, така по един интелигентен начин той каза на всички хора, че всички ние сме нашата сума, и че по-различни и подобни хора равни идват, на първоначалния му характер, всъщност има кукла на всеки акт и парче, което представлява, изгубено пътуване в пространството на буквите изкуството на създаване на пространството до собствената смърт на всяка крайна точка, кулминацията никога не е била край, умирането за нас никога не се случва, случва се само на тези, които ни познават, и когато умираме, никога не знаем това беше дума, която нямаше край, но беше проста и гениална, малко коварна като лисицата, която иска да се нахрани с неизмерим глад за това, което трябва да научи, и винаги иска да знае повече, в това се крие източникът на дълголетието, никога не знаеш какво не се случва, и все пак в пазеното минало беше алпинист и движеше вратата на своята планина, а границите са само началото на пропастта младостта на отношението, надминава всяка височина и когато се спуснем и видим колко много вече сме постигнали в завоеванието само да знаем, още малко да бъдем и никога не искаме да загубим и всички успяваме да летим до всяка точка, където никога не падаме, защото се научаваме да летим и да си представяме всичко, но всичко е думи фрагменти, идеи и мисли. Дълбоките води на толкова дълбоки изкуствата на илюзията намек за тема без сигурност морският въздух се появява и сякаш с магия на лекотата на енергията и сантиментално пропити и нежни

на още малко допълнение, идващо от един-единствен момент неповторимо и никога непобедимо, защото

Победата му винаги е била поражение и какво друго би могъл да научи, само като бъде губещ в поредната битка, в която не казва нищо и усеща хлъзгавия вкус на този, на когото е дал победата, защото за нас е достатъчно да се научим и да знаем как да живеем с всичко, което ни отхвърля.

Фрагменти ii

Потънал, потънал, в далечината стълбище скърца металните стъпала парцал за чистене, кофа на пода, мраморни квадрати, по стените съединени на четири, капка-капка пада и в дълбините, леко, някой разтърсва пода матирана светлина, безпомощен, едно запушване на повърхността лъч светлина с ефект на сянка, отразено в стъклото лице, поглед, който се разбива, единично гмуркане, корабокрушение, появява се буй, който ме спасява от удавяне, луд, бягащ и изгубен между звездите и празнотата на бездната добродетел по отношение на отношението, в пълнотата на страданието и битието, преди да се уплаша, тогава пушна пианото на спускащия се път, летящ над асфалта пианото беше на земята и тогава прозвуча първият звук първият образ звукът на дълбокото ехо на празнотата на плавник, който плува във вода, накрая скочих, пълен с движението на мо и всичко, което се издува и се влачи, на илюзия, избледняла, беше различна, за миг в океан от дълбочина, течна и солена писането на молива без цвят, беше актьор спектакълът завършва с парти на подарък, който ме прави щастлив пижама на леглото, легло разлято пенливо и различно, то беше образ без пейзаж, всичко от вдишване, промяна на възприятието, и трансмутацията беше очевидна, без сълзи, без линии, без норми, без нещо липсва всичко в нищото, приказка, която не расте не се появява, едва ли не разказва себе си и ние сме вързани, истината, вериги и катинари

навсякъде

прашка, мишена и човек е зашеметен като стрела, която не достига, примка във възел, разлято писане, несвършващо, размазано писане, което никога не се изтрива, всичко, което човек е виждал, че иска и което винаги е искал да има, а дълбоко в себе си би бил само същество, което реже и ламинира грубата брада, едни мустаци, една коса, едно и още едно от всяко лице, едно докосване, от всяка несъстоятелност своя грях, от безвремието си до настоящето и ето, че то общо взето е едно и само кърпа в кофата си, капка в океана, завързан конец и нарушено и разкъсано писане, пасажи само текстове на хартия бляскава нощ, направена от миг лъчисто и топло слънце, светеща плочка и огледало, за да видиш различното, после от светлинната илюзия, капката, паднала на земята, и всичко без не, после ще излезе на повърхността прочитът на една нежност, в която заглушената кърпа на гмуркането се простира до разума и всичко стига до въпроса, яркостта интензивността на усещането на ситуацията става очевидна, че след като е осквернена и окована, тя става свободна от всякаква воля или знакотворен прозорец в затворената завеса се вижда театърът на собствената сцена дъска, спасител, ето щастието, спасено, после на пясъка се прострях, видях земя и заживях, оттам нататък моментът на гмуркането, цялата гордост се вцепенява и се спускаме на дъното на един свят, на виждането на една проста песен, превръщаме я в удовлетворение, внезапно удар, видение, всички ние изживяхме реалността на едно между другото предчувствие нещо, което ще се случи и ще смени спазъма на освободеното и пробуденото същество, което чувства и от лириката на сонета никога не е свършена на римата несвързана, протече една фраза на тази фаза, така че къде ще отидем, без да си тръгнем, и къде сме, без да влезем, в линията на мистериозното изчезване прах в мръсотията

точка на истината в илюзията на всички въображения
тогава избухва кометата, и в тази планета живеем

невинаги е глупост, с подозрителна основа интригата е заложена, планът не се отменя, после чувам вгълбен глас, а воят на текста е вълкът на историята, от свършенство до разрушение се съдържаше ракета в звезда на брега на морето, толкова странно, което вече е казано, и започвам да слизам по стълбата в пропастта на празнотата пада едно стъпало, после металният парапет е автоматичен и само крак в реката, бос и студен, всичко, което не изглежда, е да бъде, всичко изчезва и избледнява. Всичко универсално е такава и такава, после само език, в уста, отворена от жадното удоволствие на целувката, съзираш тази целувка и желание, захвапване на погледа ти, когато в плаването на лодката ти спирам и виждане с истината на нещо, което не е нереално, а въображение, от дребния ти нос топло усещане, и лети и завладява Плутон, със сърцето камък в езерото живот разделен портрет не винаги фотографиран ето лудостта щеше да има душевен здрав разум отиде в точката, където всичко създадено и от разхлабена целувка, чакаща да се обвърже, със сила само на съществуването, с убеждение, винаги свързано със сърцето ти воля за изпомпване и от поток човек си представя течението, където кутията беше с четири стени и поглед на нишка без причина, чакаща да запали силата, която не се страхува, не печели, нито губи, това е волята за съзидание и от неясното море с четка рисува цялата азбука с всеки цвят, неговата сричка и сила, кулминира във волята да вървиш и да си тръгнеш и да се оставиш преди всичко да построиш замък в камъка под водопада и реката в течението, което да носи всичко напред, преди всичко имах предвид нещо, много различно от същото и една проста приказка за пътуването, за звуковата виртуозност на онова, което не се вижда, но се размножава, така че изкачих още едно стъпало все още стълбата вървеше назад в аванс на

стъпало и левитация и само един опит да изкача всяко стъпало до неговата твърдост и убеден въздух на въображението пианото, което се счупи в

подът на катрана имаше само един ключ и той не беше нито додо, нито ре, беше да имаш вяра в убеждението, което винаги е разкриване на битието и да получиш само още един парфюмиран миг от горещия пейзаж в блясъка на морето, в което те виждам да обичаш, в моето гмуркане, ти беше моят буй в корабокрушението, моята лодка в изперената кърпа, която почиства пианото, монтирано в дневната, където никой не искаше да бъде и аз исках само да вляза там, тогава във вратата беше изходът на всичко, което ще си представим и никога няма да се задълбочи, това беше желанието да те имам във вратовръзка сърцето и твоята двойка, всичко това помпа и после бурното, то е по-малко разумно и в акта на бомбардировката това вече беше събитието на войната за мир всичко обединено с няколко смисъла а да напусна в да отида и да разширя това, което се върна и после птицата, която пее и омагьосва едва днес научи музиката си в буквите, всичко наредено без координация задачата беше да донеса и накрая да се страхувам да не вярвам и накрая да не се върна това пътуване на всички курсът вече беше дълбочина на капката в покрива, на откренатия прозорец и на студа, в тъмнината на действие на факт, който никога не се е случил, но е съобщен и уж измислен, за да се мисли, че появата е само за да се изпусне парата, че водата е само жаждата за твоята целувка в желанието само да те докосна и пианото е част от плана да те докосна нотата, която ще те покори остро чувство острие без разрез е силно писане, което няма да удари вече почувстваната връзка в нощта без звезди пътуване над бъдещето, което няма да пристигне, настоящето различно от миналото и това беше ударът, беше само история, която профанизира всичко и накрая остави това, което дойде от Плутон, за да напише само любовта на едно сърце между две стени невъзможни за прескачане, където

оградата не се отдалечаваше нищо, в отворен кръг, на правоъгълен квадрат, който възела, че стегнатост, на разтърсване на праха и да видиш пианото да свири само в твоята до и в тъмната стая на образа

сниман, от филма на ролката, малки образи, в нюанси на фрагменти виждам, че това си ти, отразен в парче, в което всичко се събира, защото те искам, отразен в моя образ, само ти си рамката на огледалото.

Обикновените

Как да се измъкнем от тази болка, която потапя и изостря страданието на една единствена и неповторима болка. Достатъчен беше един поглед, за да без да убие, да проблематизира и всяка капка сълза се открива на едно потопено и профанизирано сърце, тогава се появява течението, което ме подлудява и оковава китките ми, и целият порив на осъждането на болната и тенекиена душа този прах, който ни разтърсва, избухва през сетивата и повече от физически всепоглъщащ от парата на душата този бурен корен на отчуждението се открива в един лабиринт, мен, когото влачиш по течението, потопено в апатията на поредния ден, разбит от течението, което ме притиска, се разхлабва в почти спешния момент, всеки чака алегорията на живота, пренесен от буколическите мигове.

Факелът гори, той ще се разгори, ето едно сияние и то разпалва пламъка, който заради теб изгаря бедното ми сърце, разпуснат кон, който чака да бъде укротен. Наслаждавам се на всичко, което чувствам, за да те почувствам така, както те чувствам аз, в онова безкрайно време, което се пресича с околното минало и което бележи всеки живот, който трябва да бъде изживян.

Нашето събиране пулсира в магия, само като те гледам и виждам майчиното ти лице, усещането за нежност и нежност само повдига цялата ми горчивина, трябва само да живея и винаги да те виждам, докато умра, горещо движение на устните до чувственост, прозрачно щастие като почувствана прегръдка, която чака да бъде

изживяна, силен съюз преди всичко отвъд желанието за
теб,

желая да си щастлив като малко дете корен, който се посява, отглежда и укрепва приятелството е най-благородната любов нека сърцето ми бие в твоя ритъм.

Баща в горкото беше баща магическият момент на най-голямото обучение винаги на надеждата за най-голямата любов на това да имаш дете любов по-голяма само от майката любов на детето е гигант винаги внимателен и интелигентен баща и син синът ми син ме взривява от радост чувството, емоцията, привързаността, любовта и привързаността, е сила, която ни загатва за вечната радост, желанието за привързаност, споделяне, урок и надлежно обучение на двамата прелива от щастие, към което кой от нас се стреми в това да бъде вечно млад чирак в послушник баща. Исках да ти кажа колко много те обичам, как те чувствам, как всеки кой знае какъв миг на тревога на въпрос и само малко повече, защото ме очароваш. Твоят блясък винаги ще бъде за мен образ на екстаза в рамката, в която и двамата се вписваме, но ти винаги си най-красивата. Далеч си дошъл от простото раждане, за да мисля, че само да те изпълня, как ме обогатяваш, ти си лудост истинската нежност

Сълза

Един ден, ако имах сълза, щях да я сложа на лицето ти, за да не плачеш никога повече.

Сънувах, че искам да се гмурна интензивно, събудих се наред морето на съня, който ще продължи с години, на лунатичния сънуващ, на душата на нощта, която в здрача нахлува сянката и събужда потъмняването на чистата и сурова илюзия, на най-вечното събуждане и виждането какво е дълбокият сън на това един ден - да се събудиш и да повярваш в мита за сънуването, винаги да пристигаш и да достигаш само още едно парче, да бъдеш безкрайна линия със следата си...

Двойка

Исках целувка спокоен сън, който ни притъпява, а ние го желаем най-много може би не искаш да знаеш сладостта, която е в теб и в която казваш нежни думи, които ни освежават сърцебиенето на сърцето, което си представя, че сте стегнати, преплетени и никога не развързани аз съм течение във вените, които сърцето ти помпа аз съм дъх на въздух с лекота и яснота ритмично никога не страдащ или лошо биещ аз съм като дъжд във вода и камък в пясък аз съм твоя, този, който не те пуска и който незабавно те вкусва, без да те вкусва ето аз съм чорап в търсене на своята половинка обувка, потопена в развързано очакване да бъде завързана, и връзка, която никога не развързвам, защото ти си обувката на моята половинка, която обичам, за да обичам.

Живот

Във вечното поддържане там, то се поставя там и тогава няма начин да се изправиш пред него, да го заобиколиш или да го манипулираш, това е ужасът на дисидента, който избликва и кулминира в парализа на съзнанието в една точка на съзидание, въображение или просто нарисуй разцъфтяваща линия със зелен оттенък и хвани живота в този тон на живеене и разцъфтяване, ето го маркерът, който винаги си искал да посочиш, живеи интензивно

Амар

Ето, той бързо намира себе си отново, от желанието към завладяното върви и се разбива в скалите на соленото и окъпано море, задълбочава се и се потапя, а после се появява

Студът, който нахлува през тихото и абстрактно плуване, ме свърза с водата от извора, а западът се превърна в

Преминаване от другата страна Нищо не е трудно, просто никога не стъпвай на едно и също място и върви напред Нека сърцето ти свири музиката, която те зове Вятър, море и земя, която трябва да завладееш Просто обичай.

Стена

Ако се случи, няма да знам, че духа студеният, неспокоен ум, замръзнал, профанизиран, продаден, и душата, това чисто оръжие на сантиментализма без път, вързана за тяло, което халюцинира и продължава да не пристига, защото душата не мами, интересът превъзхожда, но е чист, затова се излага на показ в затворен кръг, полуотворен, така че с покоряването на илюзията и идващ от безкрая гръм се появява и всичко спира в момента на сиянието на ефекта, но болестта на духа тези нужди на тялото и че съзнателно ни потапя в бездната на собственото ни същество и левитира, остава и като придатък, който нарушава състоянията на душата, а болестта на духа е в тумор, който понася болка и сякаш пренебрегва ефекта и въздействието върху тези, които са метри и ходенето е среща на душата, духа на тялото, групирани заедно в един живот, в който всичко дестабилизира факторите или защото тялото не може повече да понася раната на възрастта или болестите на недъзите и тогава този дух на себе си и нашия егоизъм идват на нашата воля, но смущават душата и това в максимална експликация на мисленето действа на духа развален и нахлул чист, твърд силен като стена, неспособен да започне.

Мислете за

Течност от въображение, разлята от очарование, потопена и дълбока лудост, която тя носи дружелюбно през лъчите на хармонията и тялото

на магията нахлува и прониква в съзнателното несъзнавано на света на привидностите вижте, че живеенето се превръща в красотата на чистото дишане, а безкрайното става видимата граница и се разширява между думите чувствата и действието, без да променят мисленето си провокирайте мисленето и винаги си представяйте, че превъзхождате битието, мисленето и действието, за да се промените.

Приятелство

Сумрак в здрач, за да видите всичко, което се случва в подслона далеч от въображаемия враг, битката ще премине през примирие, с мир на духа, връщане към спокойствие, нощта падаше, и аз започнах да се чувствам, че докосване, че се чувствам на меката кожа на волята и енергията приятелство без възраст чист жест на обич по-силен от всяка страст или любов и каквото и да е гнездото само докосване на палеца и просто си представете какво се чувства и премина ток на цялата енергия.

Научете

Заслепена, очарована и с разлят бульон, всъщност наистина смазана или оскърбена, но седнала, в състояние на тревога, без минимално чувство за минимализъм, ето, тя се върти из целия град, после объркана или неразбрана, не знам дали е решено, но всичко ни се осмисля от простото удоволствие да ви пиша по непоискана молба, когато това се случва, всичко, което си усетил и видял, остава и изчезва, обаче само да гледаш, да четеш и пишеш, да тълкуваш, да усвояваш, да пренасяш и да преподаваш и да учиш, тук дъхът расте със силата на вятъра, а после изчезва, лети 7 морета, слагайки казаното за казано, тук се гмурках, задълбочавах се, все приятелят на приятеля, този

неделим приятел и все пак не се виждаше, беше тревога,
тревога

мисълта за таланта, който лети, тича, скита и си представя, че е там и не е там, но винаги е свидетел, се връща, за да роди това, за което един ден всички само мислят, защото днес, сега е бъдещето и трудното писане на насладата от една проста пухкавина и най-вече създаването, представянето и пресъздаването отново и завръщането на мястото, за което никога не е тръгвал, но там вече гледам часовника, пунктуално присъстващ и фактите, на които съм свидетел, са наблюдавани и в едно оригинално усещане, на удоволствие, което идва с омекотяването и потъмняването на толкова нормалното, толкова баналното, само и просто зазоряването и събуждането, както и потъмняването и осветяването на нощта магически и прагматично това беше левитирането и гребането в лодка със север, пронизващ и блестящ курс това беше тя, тази единствена точка, с връщане и море, толкова трудно да си го представим това беше необятната и огромна ярост на океаните, към които се тръгва на тайно пътуване без подслон това беше квадратната сфера триъгълник, обърнат като пирамида на саркофага на духа на непроницаемата душа като забравена жива, случваща се от място образ на лист, който не изсъхва, неговото напояване за перото и писането на нашата планета всяка антена, сателит или обикновена жица, които поддържат връзка с другата планета и ние пътуваме като дървета, на които се раждат клони и цветята на градинаря, които блестят цял ден, са като сияние в лунната светлина щеше да се случи и тогава още един скок още един скок да видиш как се ражда дете и преди всичко да видиш как то расте и се учи и схваща всичко, което наблюдава, и преобразява действието, което на езика на детето е мека кожа в превъзходството на децата по отношение на родителите и надлежното преподаване на двойното съгласие на наблюдението на ученето и на ученето и познанието

като близнаци, които имат двойка, в която ученето е взаимно много мое и твое предизвиквам те, че ще растем и

винаги се учим да знаем и много да живеем.

Чувствам страдание, което ми пречи да виждам Бих искал да бъда истински с поведение, винаги лоялен, но като тъжен клоун съм фалшив усмивката, радостта на вътрешността не се подчинява на външността Чувствам плаване, което ме кара да напусна нормалното място би било да пътувам и да остана в точка, където човек е далеч от собствения си поглед Чувствам безкрайно широка стъпка, неестествено явление, но като диво животно се чувства свирепост и със скорост, издърпва се, души и убива, сякаш вродена сила го е предопредила да се провали в момента и предварително и в пътуването без следа остава образът на отвратителното, омразното и истински грешното ето клетва в небето при температурата на времето идва свежийят, весел и спокоен невен и казва стоп цъфти и расте, този силен порив е само лош миг цялата жестокост трябва да се увенчае с връх и да се усъвършенства изведнъж нека нищо или почти нищо не те смущава и най-чистият порив ти казва да направиш шума на въздуха и да те накара да мислиш ще преодолее всичко без да се страхувам, без да се науча никога да не живея с капана тази омраза, която притежаваш, не е твоя, в човешката си същност виждаш, че добрите дела ще те направят звездата на земята при падането на завесата те моля да свириш на пиано, защото имам план ще тръгнем, когато пристигнеш, никога не те спирам да постигнеш себе си и да полетиш плоско и над буреносен облак е многофакторно състояние, което ни кара да откъснем дъжда от нежното и влажно земно лице спокойно четенето сякаш има догадка архитектура без инженерство в силата си, загатва за фантастичното, недостижимото реалистичното, защото имаме всички сили, в които вярваме, особено имаше тъмно

обгръщащо стъкло, но в опушени тонове абсолютно прозрачно ценностите са като цветята трябва да ги поливаш постоянно и това, което е семето, расте в съзнанието да е различно от равното на

че всички ние имаме инстинкти и свирепост самата душа на човека, освен подходящата магическа отвара, е главозамайващ тунел, в който се вижда входът на светлина и чийто край е дерайлирането на бездънна яма всичко, което имаме от чисто схванато и изпълнено.

Ето, никой няма да победи във вашия свят Тунелът е проходът Живейте в светлината на входа и осветявайте пътя си, защото това, което имаме, е линията на живота и тя трябва да се води.

Дълбока любов, изстрадана любов, почувствана и забравена дълбоко в себе си, наполовина изгубена, съжалявана и изживяна.

Маска, живееща в края, като да свърши и всичко да свърши, ето че е сигурно, нищо не е толкова сигурно, колкото онова, което няма нищо сигурно плюс една малка и непрекъснатата линия на границата, която не ни позволява да предвидим безкрайното, затова като линии имаме две точки изгряващата и единствената безкрайно само лицето на смъртта бавно пристига като на дъх всичко, което е било усетено, свършило, защото никога не е видяло друго лице освен края маската на тенебрите.

Сувенир

За теб страдах за теб чувствах с теб обичах с теб живях с теб никога не съм обичала друг целувах в теб виждах в теб влязох в любовта която винаги ще помня никога не съм чувствала толкова много страдание нищо повече исках да умра за теб чрез мен за теб писах за толкова много страдах и никога не умрях и за теб никога не загубих само чувствах.

Любовникът в определен момент изглежда далечен само един ден от любовта на някой, който вече е любовник.

Размисли

Очаквам нещо да се роди в огледалото съм аз и моето отражение колко хубаво е да отразяваш само и не само образа си също това просто отражение без огледало е предадено.

Ясна нощ в тъмна нощ, ясна като зора, в която песните от твоето очарование стават като истинското свирене на птицата, която лети, и всички се стремят към свобода.

Писане

Аз... и най-голямото богатство, което мога да притежавам - хартия и неустойимо перо, преди всичко се стремя само към мисълта

Смърт

Умрях! Да, това беше началото на края началото на обратния път без горчивина, но и без нежност това беше пътуването, извършено без образ и без смелост, контрастирайки между по-малкото и по-голямото беше време да си тръгне или да остане на това място, представяйки си всичко и нищо от време на време той щеше да си тръгне и щеше да стигне до крайността, която казва, че не се страхувам, нито треперя пътуването има връщане в този свят, потопен в дълбочината на красотата, че всичко, което имам, е всичко и от всичко, не искам нищо, защото когато си тръгна, няма да взема нищо, така си мислех.

Бездна Намирам се на ръба на пропастта, където бездната е краят.

Чакаше и ходеше така, желаше и искаше, скачаше, подскачаше и пушеше, ходеше, без да стига до целта. Тревожността се променя с възрастта, макар че човек винаги живее много тревожно, чакайки нещо, винаги искаме нещо, всичко в нас неволно се намесва като

собствена воля.

Стълбище

Седнах, приравних го, но резултатът не беше близък до очаквания, спуснах се по стълбите с асансьора и между светлината и тъмнината и стегнатостта той маневрираше по собствена воля, така че се изкачваше и бавно слизаше, без да пада.

Централен офис

От една сълза, интуиция или разрушение, тази мисъл е красива лястовица от каничката на хладилника и донесена до мястото на жаждата и всичко е сито и великолепно съществуване.

Нямам желание да свърша, свършвам така, както в него идва Чувам думите отвъд Видях това ужасяващо като победител Още веднъж не искам да си тръгна и така съществувам и не успявам

Sun

Това, което се случваше, усещах на разсъмване нежна тъга, която идваше с вечерта Живях, оживях и се преродих Аз съм той, мощното слънце.

Да се преродиш в завесата от дим ето, че се ражда там без пергамент от събитието ето, че е било мигновено и плочата се отдалечава и е достатъчно само да живееш още един живот за образа е просто да виждаш всеки миг в образа си и да се преродиш

Гледайки парфюма, миризмата на лудост, лудост, мъчение на мисълта, всичко несвързано, без роднини, сираче на сърцето, болката от една любов за толкова много други, която наранява погледа и убива желанието и копнежа, кулминира само още един миг, един момент, идващ от тази твоя мисъл, вероятно всички ние съществуваме не само като добродетелен образ, но и като функция на външния вид или състояние умът не

умира в момента на всички

физическо съществуване и изведнъж всичко угасва, или може да достигне кулминацията си.

Живот чрез умирање

Между живота и смъртта? О, съжалявам, това избор ли е? Очевидно е, че кой не се е самоубивал? Всички сме спирали да живеем за миг. Всички, без изключение, си мислим, че ще умрем, а после ще живеем, това е противоречието на нелепото.

Напускане

Скъпи приятелю... Пиша твърде далече... ти си отиде... моят малък приятел... тази вечер душата ми... плаче за теб! Дай шанс на сърцето ми... моля те, прости ми, приятелю... моята свобода... изгубена далеч в небето... Бяхте отведени... връщането е удоволствие... толкова тихо... Мълчание, половинчатост за тези, които бяха умрели... простено... последна дума...

Прекъснат

Ако в мен се изпари душата ми, няма да остане нищо друго освен тайни отломки, чужди на фантазията. От възникналата субверсия изплува безделието на още един, конкретен момент.

Да бъде

Звук, сърцевина на устата, меко докосване, цвят - една мечта, която омагьосва в един-единствен миг, уникално отчаяна и вдъхновена от една острота, без дистанция, без ограничение на разрез на задушаването, надминава въображаемостта в тази картина с кръв, на зачервена болка и възпламенена от чувството, на притежание не на загадка, а на реалност, на визия. Когато към другото се присъединяваме и виждаме как се вярва от одобрителния и окуражаващ поглед на едно

съществуване, подправено,

изтръгнат, защото той живее в мен

Трансформатор

Баланс на сили бляскав че трансформират
реалността.

Съвет електрическо табло команди на позиции е
дестинации на универсалната верига.

Слънчева светлина

Осветете червата

Затъмнения от земно естество.

Светлинните фонтани падат като капки на земята в този
извор на живот и сияние.

Lighthouse

Тя непрекъснато търси движението на аномалията.

Токови удари

Нерви шумни мигане с сърдечни
електрошокове.

Електромагнитни вълни

Вълнообразните мисли се въртят напред-назад в кръга на
вълните.

Електрически ток

Този ток преминава през тялото ми и ме отвежда до
веригата на вълната

Електрически импулс

Аз съм разтърсен от импулси които
циркулират от електрически.

Светлината на истината

Истината блести ярко, когато е открита от

импулс.

Затъмнение

Замълчи на гласовеизмъчени от светлото
усещане за съществуване.

Светлинна

свещ Болката е

запалена

Натрупване на разтопен восък.

Електрически врати

Те се отварят леко при докосване, но се затварят, без
да имат време да се отворят.

Мотоциклети с верижен трион

Пресечете живите корени на омразата към тъмната
енергия. Electrocuted

Електрошок в светещ дим, който изтрива паметта.

Електромагнитна турбуленция

Те се варят в съзнанието бурни безкраен
електромагнетизъм.

Наелектризиращ лъч

Как да един лъч наелектризиране който
парализира а енергичен ум.

Зли светлини

Всеки като има а светлина дяволска
светлина наелектризираща на светкавици.

Мигаща светлина

Мигащите светлини ме измъчват

Преминаването на непрекъснат ток.

Непрозрачна светлина

Непрозрачните светлини осветяват чудотворни

същества в тъмната светлина. Електрически

проводници

През тялото ми преминават електрически проводници,

които вибрират с енергия. 10-та електрическа верига

Изкачвам се нагоре и се придвижвам към десетата електрическа верига, а там има непоправимо прекъсване на електрозахранването.

Електрическо падане

Изпуснати трамвай на думи на
ecstasia е на усещанията.

Леко рязане

Режещи и светещи ехота,

Бляскава светлина грабва прекъсващия глас.

Проблясващ мрак

Relatреја затъмнява ходещите същества с очна ориентация.

Флуоресценция

Те цъфтят и падат като гръмотевици във всички посоки и направления.

"забулване"

Мълния лансиращ размазване о

удоволствие на другите на усещания и
погледи.

Нажежаема жичка

В душата ти се пресичат дълбоки дъги, които държат електрода - динамични, нажежаващи се шокове.

Електроматериали

Като нюанс, който ми натрапва несъответствието на чувствата, които изискват силна и решителна светлина.

Отсъствие на здрач

Нежно се обгръщам с острите светлини на моето същество, нежно се наслаждавам на светкавиците.

Реминисценции

Събуждам се, погълнат от светлия ден, подготвям се да изляза от тъмнината и със силата на светлината ще раздавам сила и енергия на цялата съзвездна общност.

Застрашаваща светлина

Те застрашават онези конвекционални светлини, които ни измъчват и ни позволяват да предвидим опасността.

Светлина на присъствието

Онази светлина, която ви съпътства в буколически моменти и неспособна да се изправи срещу нея, ви плаши и кара да се пазите в тайна.

Червена светлина

Интензивната червена светлина и блокиращият нервите ускорител.

Шок

Разпространяват се остри, замърсяващи удари на умовете без импулси.

Светлина на компанията

Просветенио който не ако дава е нито
чувствам светлина на компанията.

Thunderbolts

Гръмотевицата скърца и се разбива в жадните звуци на
удоволствието. Мощна светлина

Мощни светлини обричат чужди животи на обучение
чрез гласове

Лъчи

Как да лъчи мощни е разкъсващи които
режат невъзможни за връзване възли.

Матирана светлина

Те са затъмнили съзнанието, в което проникват огромни
лъчи светлина.

Ярка светлина

Интензивно осветяване на мъглите на светлинната
космическа черна светлина

Като дълбок, проникващ космос, който успокоява
забравата на душата.

Силата на светлината

Лечебната сила на светлината освети нишките на разума
в препуциума на отчаянието, благодарен съм ѝ. Тази
светлина ме насочи към течението на екстаза на
всекидневието, освети ми нездравото и неразумно
бъдеще за тогава да гръмотевиците се разбиват в мен и
светкат като динамит, лишен от погребално удоволствие.

Тогава да, излекуван от нейната светлина и движение аз
бях излекуван и

излезе от калоричните недра на строгостта и точността. Но не знам дали тази светлина ще освети миналото ми, защото се страхувам, че то няма светлина, която да изразходва енергия. Следователно има два полюса, две крайности на енергията. И мен ме е поразила положителната и лечебната, а не тъмната и преследващата. Тази светлина идва от яснотата на емоциите и рационалността на полумрака на непосредственото и импулсивното, без преход и непрозрачно на чувствата, а не на вградените или заковани чувства. Светлината е силна, тя е интензивна и ще изгори с лъчите си всеки, който ѝ се противопостави, присъедини се към светлината, към чувствата.

Няма да има повече енергия и импулсивна сила, грабнете таланта, който имате, и го задвижете като син лъч, който ви прорязва и проветрява от неизживените задушници и злонамерените и проникващи мисли, които ни превръщат в жертви като сенки без светлина, която да ги подхранва. Така искам да кажа, че във вас има светлина и има гръмотевици, бури, енергии и светлина, по същество прозрачна светлина, и чист в най-примитивната си форма огън, който огън, който ни пресича и храни, а понякога ни изгаря, така и животът е съставен от преходни и противоположни светлини срещу самата причина или чувство за енергия, която ни дава сила и жизненост, за да издържим на нейните избледнели сътресения и без сила, които се самообвиняват и намират в причините оправдания за своето участие, няма светлина без енергия и всичко има енергия, всичко има своя светлина, движение и течение, това е самото битие, което ни плаши и толкова често ни изправя пред странни обвинения, които не разбираме, защото те не са насочени, нито пък се осмеляват да се сблъскат с друга енергия, а по-скоро се опитват да угасят

нейната светлина, но тя присъства и сякаш се разкрива, прониква в сетивата на зрението и ни показва яснотата на мисълта чрез мълчанието на времето, и сякаш мълчи, втвърдява мнението и се наслаждава на безславните неспособности, които другите предават чрез

отрицателни или положителни енергии. Но е факт, че светлината на синия лъч плаши, но приветства в тази енергия онези, които искат да се пренесат, и то със скоростта на светлината, на мига, на секундата, на частта, на мига, а мигът е мигновен, така че няма да има съкращения в картината, нито в най-нелепото поведение, защото всички имат право на енергия, независимо дали имат положителен или отрицателен ефект. От друга страна, разкъсващият ефект на черната фаика се случва в неутралния полюс на чувствителността и се носи в лудостта на живата енергия, жадна за удоволствие и сияние, затова ви съветвам да използвате собствената си енергия, за да бъдете поразени от светлината, и тя ще пламне с огнена усмивка като пепел, лишена от топлина, но бясна, когато е развълнувана. От друг квадрант имаме синия лъч с необезпокояваната мисъл за светлините на коледната елха и стреса, който ни докарва до разсеяност. Синият лъч знае своя път, посока, ориентация и има проникателността да рамкира енергии и фотони, възможни къси съединения, но жив и импулсивен, той винаги се движи със скоростта не на светлината, а на синия лъч. Именно в този преход на енергията, която се сблъсква с не ефирните, а пречещите прагматични енергии, които ни пречат да преживеем мигновеното, гръмотевицата се раздвижва и забележимо влияе на звуковата вълна, която създава свръхзвукови, но не толкова мощни скорости. Като пряка конфронтация и потиснати от светещите хора се съгъстват непрозрачните светлини, които изкривяват реалното и изглеждат нереални, но има и измислени светлини, каквато е силата на светлината на въображението.

Син лъч

Разгневен, синият лъч нахлува в моето същество,

преливащо от енергия, която покълва в мръсните пори на предразсъдъците и нетолерантността, до които ще достигне този син лъч.

Лазерна светлина

Тази лазерна светлина е проникваща и невидимо прониква дори в невидимото и незабележимото. Тя е светлина на ясновидача и майстора в предположения и кръстопътища, чужди на самия ясновидец. Незабележима и безобидна, тя предизвиква чрез своя лъч засмукване на мисли и предубеждения с отрова до самата отрова и нейния антидот.

Таванска светлина

Този дим пронизва светлината на съзнанието, покрито с парцали от спомени, развързани в разхлабени глави за посока и действие, действие, което задвижва, което охлажда ешелона на трескавата мисъл на бавния и масовизиращ се некоординиран ум. Прониквайки в безделието на момента, то се ентузиазира и се разпределя сред мозъчните и вълнуващи светлини в стимулите на блуждаещ електрически ток. Тя се засилва в телесната маса и разпространява хипнотична и парализираща светлина, подобно на задействие на римуващи се думи без връзка. Тези тавански светлини навлизат във всяка глава с еkleктичен корен на авангардно инженерство. Има такива, които имат малки маймунки, други само тавани, трети тавански светлини, които засенчват главния вход, бих искал да проникна в таваните със спомени, мисли, накратко живот, изживян без големи каузи, но със спомени. Спомени, които осветяват тавана завинаги, а някои са винаги отворени или затворени в сандъци.

Мълния

То се затопля и потъмнява и става неподвижно и мълчаливо, но скърца и шумът, когато това се случва, е задъхан и зашеметяващ, който заразява яростта на

живота и присъствието сред други светлини и осветления или дори просто преминаващ, но поразителен мрак на въздишки и

който нарушава и най-напрегнатото мълчание. Онази мълния, която гаси съзнанието ви, белязано от издаването на красноречиви стонове, и която ускорява действието, пренебрегвайки усещането за възможност да останете неподвижни в момента, в който на този свят падне друга мълния. Пепел от светлина, онази пепел, която те белязва с топлината на свирепи и силни жезла само от един удар, е замърсена от пепелта от светлина на миналото и вездесъщото бъдеще, които не забравяш и които се бунтуват срещу теб. Тя те откъсва от импулса на мига и се разпростира бавно, сълзливо и изпепеляващо, казвайки ти да се контролираш, и те хвърля в басейна на светлината, който се топи в спомена за несвършващите думи и излива жаждата си за светлина. Пламтят са горящите пепелища на магнетичното тяло, което съска и мига в сърцето ти, изгарящо от желание за нещо, мъжествено и мъжко или пък женствено и чувствено, тази двойствена личност те оскърява като двойствена личност, която не отстъпва нито на едната, нито на другата страна. Тази пепел от светлина сгрява мрачното и лекомисленото и има в топлината си защитата на дъждовете, които са погълнати и се разнасят из континентите и безкрайното пространство.

В светлината на удоволствието

Онази светлина, която нахлува в нас и ни дарява с луксозни прозрения и ни води към безбройните депресиращи удоволствия и тревогата от химията на уседналото удоволствие, но не инкрустирана, а отпечатана върху наивните лица на чуждото удоволствие, което озарява битието или чувството, или емоцията. Емоция, която усеща чудодейно и респектиращо удоволствие и облекчава контракциите, усещани от излишъка на удоволствие, излишък, който ни

пренасочва към други усещания и удоволствия. Що се отнася до светлината на удоволствието, тя се развива и се храни с пороци, които не

се отдръпва и не се колебае и се сблъсква в луда коса с удоволствието от отрицанието.

Хипнотична светлина

Опипванията, усетени в хипнотичното лице на светлината, свидетелстват за чувства, които ни позволяват да предвидим желанието за пристрастяване към тази светлина, което ни кара да се динамизираме и да вярваме, че светлината съществува. Чрез нея ние сме взети без кредит и без дълг, застояли като хипнотичния живот на трансцендентните същества, които са пристрастени към източниците на хипнотично удоволствие. Пристрастявания, които бушуват през косите и веждите, заредени със скромност и безделие. Трансцендентна тази светлина, която ни води към нови предизвикателства, еднакви по мисъл, различни по реакция, реакции, тези непремерени и чисти, които се сблъскват с чистото желание да имаш светлина, в силата си да бъдеш подхранван от нея и воден от насипните камъни, които се събират като глина при нагриване.

Ярка светлина

Интензивно тази светлина се разцепва между отчуждени от движението тела и се колебае между два лесни пътя към светлината, но без никакъв електрически ток тя е самодостатъчна и живее в горчивината и ужаса на системната хипноза, която ни храни и развива. Но съзнателно тя е светлина, която е толкова интензивна, че не се гаси, и сама предава сили дори когато е угасена.

Психеделична гръмотевица

Психеделиците се вплитат в шума на смелия гръм, който поддържа и засилва ненормалността, идваща от факта, че сме обхванати от този психеделичен гръм. Е, тук, ако изкореним кохерентната светлина, без потенции и скали,

това би било само претекст за ненормалността на черния гръм, който клети и хрисими

в най-странните и дълбоки смисли на поглъщане на разума, защото е угаснал, скърца и се движи без ни най-малка тайна, очевидно свят на психеделични светлини, поразяващи онези, които искат да се загубят в него или да се насладят на предубедени зашеметяващи удоволствия, оцветени от застояли коси цветове, без желание за съзидание или просто снизхождение. Проникнати от духа на фрагментите на мисълта, фрагментирани наистина са всички онези, които си представят друг свят, отдалечен от смущенията, които ни дразнят, както когато се почесваме по окото или просто мигаме. Това движение, отчуждено от друго движение, разпалва и разпрашава умове, отдалечени и забравили за простия факт какво е да бъдеш раздвижен или развълнуван. Гръмът е психеделичен и плаши духовете, без те да се проявяват, тъй като не съществуват, той е паралелна реалност на слухове и непримиримост като страшилището и тук никой не се храни с причудливи личности и познава предсъществуването, въпреки че то всъщност не съществува. Следователно всичко, което е нереално, има безвремева история, но има, нещо, има страх, страх, който ни депортира в хоризонт от 5 измерения, многогълен и линеен, но неподатлив или дори податлив на каквато и да е следа, следа, която представлява полукълбата на трансцендентната и апотеозната мисъл. Идеите не разцъфтяват и не растат в нишките на абстрактния разум, а са импулси на вече видени и украсени символи, движения на подражание и приспособяване към момента, но всичко това е съзнателно и минимално изчислено. Без изчисления гръмотевицата е истинска и непредсказуема, затова тя е с такава неподправена спонтанност, че е абсурдно да се мисли за друг източник на психеделична енергия. Главите от миналото скърцат и се сгромолясват, а вие вече сте избледнели в жълти листа и сте изядени от

библиофили, и без

всяка упоритост да сплаши остарелите от паметта и изработените и фалшивите до тяхната мярка. Заобиколени от измервателни уреди, етикетиращите абексини се поздравяват, а гръмотевиците на абисинията се смеят. Живеещите в светлината на миналото са увещавани, умиращите отвъд нахлуват в небесните тела в изтъкнатия факт на случването, на непосредственото. Но всички те са светлинни материи, с повече или по-малко интензивна светлина, но те са енергийни излъчвания, които не са съвместими с миналото, дори с предишния момент. Затова миналите светлини излъчват вредни излъчвания, които обаче не заслепяват всяка светла и сияйна светлина, която човек иска да запали във всеки момент, импулс или момент. Защото миналото се пресича с настоящето, мига, импулса, секундата или частта, но не влияе на неговия енергиен ток или на неговата светимост. Затова винаги сме навреме за мощната, прозрачна светлина на екстатичния ток, който пресича вятъра в лицето на удоволствията, лишени досега от намерения за въртеливи движения около удоволствието да правиш светлина или да бъдеш осветен, защото сигурното е силата или напрежението на интензивния ток, който отприщва електрическия импулс, който чрез простия поглед предава светлината на своето минало, по-малко интензивна светлина, излъчвания от минали животи, но които не ръководят принципа на светлината, отприщена от движението на импулса на разобличената светлина, живееща от секундата, от мига, достатъчно е просто щракване и това е, светлината се прави в острия и опасен поглед и изгаря погледите на завистта и омразата, които просто пълзят около светлините на миналото и се прилепват към небесните тела с излъчвания. Е, излъчванията са си излъчвания и това е замърсяване, затова няма нищо по-силно от това да запалиш своята

светлина в момента, във всеки момент с цялото течение,
без

Излъчвания, защото никоя светлина не е по-силна от друга, става въпрос за излъчвания, и не ми казвайте тези вродени светлини, защото всеки има своя собствена чиста светлина, жадна за воля и въображение и чиста енергия за развитие и съзидание. Светлинна магия, която има цветовете в своята светлина, отразена в нюанси на слънчево, енергично жълто. Всъщност няма много светлина, има само огнища на оставане и балансирано съществуване на обективизиране на това, което не може да се види. Така че то не съществува, не е реално, то е плод на мощния лъч, който ни загатва за осъзнаването. Но какво, по дяволите, е съзнанието? Какво всъщност е съзнание или несъзнание, това е бариера, която не може да бъде материализирана, независимо колко смисъл има и колко разбираме, че всички сме се насочили към момента. За този упадък на материализирането на предварително замислени бариери и непреодолими течения се казва, че съществуват, докато всъщност в действителност няма никакви бариери. Следователно всичко е въображаемо и реално или нереално, всички ние живеем в същото това течение на илюзиите, на жаждата на другите духове, която не ни засяга в действителност, защото има или всъщност няма преграда между желанието и светлината на несъзнаването, която винаги присъства в съзнанието и която запазваме само за себе си, защото мислим за теченията, но и тук няма никакви течения или импулси, има въображаеми космически небесни същества, които живеят, както се казва, в светлината на миналото, от мнозинството, което разсъждаваше, че светлината трябва да има власт или мярка, но още веднъж, кои са те, за да се намесват в светлината, в светлината човек не се докосва, той наблюдава светлината и остава да гледа, докато тя не угасне.

Естествена светлина

Няма нищо по-естествено от тази прозрачна и естествена светлина, защото е естествено да се съобразява с нея. Съответствия, несгоди,

конфликти, обикновени индулгенции, които служат за натрупване на нагласи и съзнателни, но не толкова дълбоки проблеми, защото са естествени. Между естественото и светлината няма и най-малък сблъсък, така че естественото ни приобщава и ни кара да се чувстваме спокойни и умиротворени, защото всичко е нормално и естествено. Въздухът, естествената радост, която ни въвлича, това, което бие и бяга, и преди всичко докосва, нежно докосване за тези, които ценят полъха на лекотата.

Ядрена енергия светлина

Мощният източник на енергия ни облъчва с трансформации, психологически мутации, които после смятаме за засегнати от тази ядрена енергия. Тази жива светлина на енергията расте под сияйното въздействие на трансцендентното същество на мутациите и което всъщност не ги понася, а като паун прониква в импулсите, които възприемаме и които ни карат да действаме. Импулс, който е динамичен и изчистен от експлозивни излъчвания. Следователно ще имаме максимален изразител в неговата енергийна сила, те ще бъдат ядрени агенти, които коригират и раздробяват светлината, която е невъзможно да се дебалансира, защото е максимален изразител на силата на трансформацията. А няма нищо по-силно от трансформацията, от онази промяна, която ни издига и потенцира по отношение на радиацията.

Психотропни светлини

Като по магия или хармония те кацат, плават и бият с криле онези психотропни светлини, които ни очароват и заменят реалността, която искаме, с добро желание, но благоприятно за лошо предзнаменование, когато се

върнем от този свят, където като машина на времето ни отвежда от реалното измерение и ни пренася в свят на фантазии, нереални или удоволствия. Следователно съществува трето измерение на сетивната активност и тъмната енергия

когато е видян от гледна точка на други луди от реалността гнусна за окисляване и поток на психотропни светлини, които придобиват почва в различни перспективи и сладострастни измерения и че смисла тези, които се задържат в спорадични епизоди. Няма противопоставяне между света или светлините, или реалностите, защото самата природа е светлини.

Thunder

Сякаш горчив и светъл пробив, разяряващ гръмотевицата, която подхранва земята на оцелелите от аморфната и прозрачна светлина. Бежанците в небесните тела на горчивината изливат неконтролируема ярост, потенцирана от тази лава от светлина и сила. Тя изгаря и подхранва светлината на съществото, което се оставя да бъде нападнато от тези гнусни затъмнения в мрака, отсъстващ от светлина и подчинена сила, и се оставя да бъде затоплено от магмата на енергийния гръм и потенцира щастието на светлината. Щастието на светлината в светлинните лъчи на нехарактерните същества на битието.

Генератор

Генерираща любов или генератор на любов!

Какво подхранва това неvirtуално плътско желание и тази емоционална връзка на прозрачни целувки и жажда за нещо жизненоважно за развитието на енергиите на емоционалните и електрическите връзки. Този генератор подхранва егото и личностите със скрити лица в ежедневно представяне, както при вземането на закуската или вечерята, или водата, която подхранва енергията на ежедневието. Без маски или разкъсващи мисли ние се вписваме в реалността на енергията на любовта или в любовта на наелектризиращата и режеща

енергия на проникващите и представителни погледи на любовта и на самотата, която човек живее, захранвана от кабел, който никога не се изключва, а

нетленна енергия, но винаги истинска! Винаги наелектризиращ жадния поглед на желанието и на някакво търпение, измислено от монотонността на дните и косите лица, които не представляват нищо в тази електрическа среда, те са разхлабени нишки. Впуснете се във въображението на вродения и необуздан двигател на реалностите, но със задухата на мигновения контакт. Незаменим контакт за двигателния живот, този двигател на реалността на консенсуса на битието и небитието, присъстващ, но отчужден от другите реалности, почти незабележим за желанието на съзнанието, но той е там! Винаги е там в смисъла на възможността на непосредственото, следователно средствата не могат да бъдат водни, а се изплъзват в мислите на пораждащата любов на средствата и наличните ресурси; тъй като за пораждащата любов тя винаги е свързана и нащрек за всякакви други средства, които не са виртуални и контролирани със самото това същество на снизходителя, то тогава не може да се отчужди от удоволствието, което поражда, и се размножава в онези вечно присъстващи лица на парчето душа, което винаги сте искали да задушите. Защото не можеш да отчуждиш нито едно парче енергия, защото енергията е единна и многокултурна в чувството си за удовлетворение, удовлетворение, което развива различни реалности, защото ние сме виртуални и въображаеми, само в присъствието на други хора или в самото огледало крием новата регулираща енергия на духа на неутронната енергия, които са тези истински зверове на светлината. Светлинните дракони могат да светят!

Електрически ток

Това течение, което преминава през нас и ни съживява всеки ден, ни дава силата и мимикрията на светещи и ходещи същества, да! Андантес, защото в него може да

бъде силата на светлината или на болното и оздравяващо потисничество, което се изправя срещу дуалистичната и потискаща реалност. Не бъдете

Вместо това се хранете с позитивността и трансцендентната реалност на химичните и антихимичните вериги, които подхранват духа на иновациите и реализацията, реализацията, която е лична и непрехвърляема като хранилките на неистовите нагони, които не доставят удоволствие, но увличат ума към магнитните вълни на мисълта и нейното предаване. Предаването на мислите е реално и магнетизиращо и развива вериги, които никой не може да отрече, и тези вериги имат ток, който се разпространява във вечния въздух на потиснатите усещания и удоволствия, защото всички ние в началото сме бета-блокери на външни енергии, които обаче потенцират жаждата ни за живот. Затова тези импулси засягат разсъжденията ни и понякога възникват или се развиват конфликти в мисленето, но те могат да донесат електрическо щастие, което с вълнението на портите ще ни доведе до външната реалност.

Синя светлина

Освободена от силни емоции, синята светлина преминава през мостове и стълби и прониква в силата на чувствата, с които се храни, и развива този духовен потенциал. Тя посреща с ултрачувствителните си лъчи красотата на прозрачността на красноречивото приятелство, което копнее за нещо по-синьо, по-силно, по-интензивно и развива в нас съзвездия с дълбоки разклонения на чувствата и отчуждението в тази Херцова вълна. Тази сила въздейства на косите умове, лишени от усещането за живот в нюанси на синьото, тюркоазено синьото, което въздейства на дълбокото и трайно приятелство, то носи в себе си магически лъчи на красотата, обичаща лудостта и удоволствието

рядко и ободряващо синьо. В нишките на интензивността на здрача то се развива и предава приветлива и защитна енергия на злините и удоволствията с ауг- ния и тишина, не, то не е маска, която ни заблуждава и ни загатва за абстрактна мисъл, то е по-скоро силна синя светлина и усилвател на истинско и въображаемо удоволствие, но което засяга и винаги засяга онези, които се носят в него и остават без граници за съкровено и трайно приятелство. Тя се влюбва и сякаш лишена от разум, но служеща за храна на емоциите, идва и носи наслади от удоволствие и похот, това удоволствие е калорично и нахлува във всичко и е бяс от възбуждания с тази синя светлина, която ляга и се навива в натрупването на енергии, които се изпразват с времето, но не изчезват в настоящето бъдеще, т.е. тази защитна светлина винаги присъства и не ни позволява да се развиваме на нивото на неконтролируемото светлинно удоволствие.

Електрически кабел

Вибриращият ток на безпокойството преминава през телата чрез електрически кабели, вдъхвайки надежда и нещо ново и натрапчиво, което ни оставя статични движения, но с ускорено и тревожно мислене. Парализирано от движение, напрежението се покачва, което ни вкарва в реалността и с контролирани и премерени движения се спускаме по стълбите на мисълта, където тя ни свързва един с друг. Именно в този ескалатор на мислите ние категоризираме поведенията, лицата и движенията и се вписваме в спускането и изкачването на моментите от живота, светлината захранва ескалатора, който без да спира, ни отвежда до лудостта на реалността, която е в сила през XXI век, енергии, магии, фантазии, всичко с привидни хармонии, но внимавайте със стъпалата, не всички

минават през ескалатора на живота, има същества, които
изкачват стъпала

които се издигат и преди всичко някой ги подкрепя, това достатъчно ли е или е въпрос на баланс. Балансът на силите е от основно значение за баланса на движенията и на спусканията и изкачванията до нивото на всяко същество, но не всички заслужават да бъдат спускани или подкрепяни при изкачването, усилията и постоянството са от основно значение, издигнете се тогава до духа на жертвата, без наранявания и спирания, и това ще ви отведе до светлината на мислещото същество. Без балансиране на външните сили, които могат да отстъпят, стъпалата са солидни и подхранвани от кабелите на надеждата, ще достигнете до най-важния електрически кабел цикъла на живота, тази енергия, която храни земята.

Ефервесцентна светлина

Тя пада и прелива, разтваря се и се разширява в разклоненията на светлината на едно непобедимо желание, защото е илюзия като всички преливащи от светлина погледи, които по-късно се разпадат, когато се сблъскат с външната реалност. Надарени със злонамереност и фалшиви спорадични епизоди на лудост на ефервесцентно желание като любовта, която се разширява и замърсява, окупира всички мисли и си позволява да доминира и да бъде доминирана, това е обменът на съживяваща енергия, ефервесценцията, която никога не угасва, светлинното съдържание е налице.

Осветено небе

Няма нищо по-силно от желанието да се постигне съвършеният баланс на осветеното небе, тъй като звездите са тези, които му вдъхват живот и пренасят мислите и идеите или фактите от желание в конкретност. Няма нищо по-красиво от небето, осветено от

констеларните енергии, които изискват постоянно взаимодействие между звездите, а силата на звездите е уникална, както казвам, няма нищо по-силно от душа с осветено небе от воля и желание за промяна и

взаимодействието и звездното докосване привличат мислите. Изтичане на енергия

Плаши ме как енергиите се превръщат в пламтящ дим, който не иска да тълкува космическата реалност. Разочарован съм, когато жизнените енергии се потискат от приспособяване, а кристализирането на чувствата несъмнено е маска на политическата коректност. О, душа на чистата енергия, превърни се в магия и полети над умовете, които нямат импулсивно течение за истинността на фактите и за постоянната мутация на нещата, промяната са етапи и цикли, през които всички преминават и се развиват, но никога по пътя на страха и страданието на чувствата. Освободете се и се разширете и преди всичко страдайте от мутацията на живота, от тази промяна, която ни движи.

Светлина на живота

Те потопиха страстите на лудостта. Защо, инстинктивно обичаме и искаме да бъдем обичани страстите и разочарованията проправят път на различни илюзии. Заблуден и влюбен, аз се съсредоточавам и концентрирам върху цялата методика на истинската любов, това пронизва всяка лъжа. Голи в полето на действие да бъдем обичани се сблъскваме с истинската идентичност на битието, следователно да бъдем обичани изисква от нас дълбоко осъзнаване защо сме обичани и все пак съществува необходимата дихотомия на доброволно отдаване и също така обичане, тази диалектика се приема, че $1+1=1$, когато логически никой не може да се наслаждава на нищо. Следователно логически $1+1=2$, правилно, но поведението няма да е продуктивно, ако резултатът не е техническото обвързване на нагласите и ценностите и поведението

като цяло, следователно тогава има една позиция в средата на любовния живот. Разбрано и ще бъде

тази истина, единственият източник на удоволствие, или индивидуалистичното същество иска друго действие, като действието се разбира като истинска свобода. Е, тогава не съм живял достатъчно дълго, за да премина през следните етапи, дали са логични или нелогични, ще преценят няколко от вас, не искам да съм абсолютно сигурен, затова и от време на време си представям, че съм магаре, а в днешно време е трудно да има магарета, има изкуствени магарета, които мамят, но тези, които наистина се поставят в тази роля понякога, сами си правят изводите. Аз не съм тук за това, в интерес на истината се страхувам от лудости и от нагласи, които не извършвам, тъй като лудият е луд само при определени обстоятелства и когато го оценяват другите, тоест често зависи от "местообитанието". Отклонявайки се малко от тези разсъждения, искам да кажа, че съм луд, приемам, че съм харесал няколко души и затова никога не сме удовлетворени, искаме още любов и още, и още... защо толкова много любовни амбиции, както съм се изразил. Взимам си го обратно, като казвам следното: всички сме свободни да извършваме лудости в любовта, уязвими сме и често сме манипулирани. Искаме да повярваме, че е вярно, че обичаме, защото, защото сме били обичани, това чувство, което събужда обичта и задейства мъдростта на живота, актът на обичане и предаване на тази любов по ясен и спонтанен начин, казвайки искам, защото имам право да бъда обичан, тогава се обичаме и даваме светлина на живота чрез еднопосочно усилие по път без сълзи и болка. Наслаждавайте се на едно прекрасно същество, което ви дава максимална енергия на прародителя. Светлината се възпроизвежда в лъчи, които осветяват самата Слънчева система, повярвайте ми. Никога на далечен хоризонт не можете да уловите светлината на

любовта, тя се разпространява чрез контакт, стимулирайте тези съживяващи енергии. И накарайте уравнението да расте и да бъде $1+1+1+1+\dots=$ безкрайно. Е, тогава

В полето на любовта има магнитни сили, съблазнителна сила и привлича желанието да се срещнат и да задоволят желанието или просто да се насладят.

Енергийни асоциации

светлина : топлина : слънце : сила : сегрегация :
слюнка : целувка : споделяне : чувство : радост :
празник : рожден ден : години : възраст : старост :
търпение : упоритост : завоевание : жертва : болка
: лечение : лекар : здраве : жизненост : енергия :
сила : импотентност : разочарование : страдание :
падане : световъртеж : замайване : лудост :
безумие : болница : хоспитализация : лишение :
желание : воля : желание : победа : завладяване :
битка : война : смърт : загуба : изчезване :
отсъствие : самота : мисъл : творение :
изобретение : лъжа : жестоко : неморално :
наказание

: наказание : порицание : глоба : полиция :
защита : безопасност : стабилност : равновесие :
дисбаланс : ненормално : болест : психиатрия :
помощ : терапия : клиника : инжекция :
медицинска сестра : морфин : наркотик : илюзия :
разочарование : тревожност : нервност :
напрежение : борба : бой

: боец : победител : състезание : конкуренция :
адреналин

: страх : страх : съмнение : разпит : въпрос :
отговор : любопитство, интерес ; удовлетворение :
удоволствие : оргазъм : усещане : съвест :
отговорност : вина : виновен : невинен :
свободен : свобода : справедливост : честност :
истина : искреност : прозрачност : невидим :
нереален : несъществуващ : въображение

: творчество : сън : сън : почивка : спокойствие :

тишина : спиране : знак : символ : рисунка : молив
: гума : гума : път : пътуване : транспорт : влак :
конец : игла : карфица : шиене : операция : намеса
: промяна : преход : стъпка : мащабиране :
класификация : индексирание : термини : думи :
изречения : диалог : общуване : изразяване :

демонстрация : презентация : въведение :
предговор : предговор : книга : лист : дърво :
природа : вятър : въздух : море
: огън : земя : слънчева система : енергия :
светлина : сила : син лъч :)

Енергийно съживяване

Живей неудовлетвореност с

удовлетвореност Светлина на

просперитета

Аз съм всички цветове, с които да

нарисуваш света си Парализираща

светлина

Нещо ще ни накара да спрем, ако не искаме да продължим, но защо да спираме, ако това е действие, което се разгръща и генерира емоции, усещания и стимули, защо, когато някой реагира и реагира на нас, действие, приятели, търпение и интелигентност, за да разберем другия, с когото се сблъскваме. Тук е въпросът защо да освобождаваме енергии, които ни парализират, сякаш сме деца, без да реагираме. Смелост, скъпи мои приятели, думата е заповед да бъдем съдени, а кой ще бъде съдията на разума, кой ще бъде нормален и ненормален... никой! Всички ние имаме вяра и аз имам вяра в тези, които имат вяра, така че съмнението в желанието и във всевиждащото и настоящо желание остава, но като арфа, която загатва и мами, предава сиренни звуци с халюцинаторно ехо. Нищо повече от това да се отпуснете и да слушате имаме две уши и уста, за да чуваме два пъти повече, отколкото говорим, а мълчанието е действие, а не наивност или липса на контрол, малцина устояват на мълчанието трябва да

опитате, може дори да е мъчително, но ще даде отговор на много субективни и обществени въпроси мълчанието е няма, но може да работи като перфектно оръжие за неконтролируемите желаещи на импулсивност и желание, така че успокойте се и слушайте слушайте мълчанието във вас!

Ако един ден е мълния

Ако един ден се появи лъч, дали той ще бъде разрушителен, страшен, шумен, неумолим, или ще бъде светъл, красив, лъчезарен и енергичен... Всеки лъч има различни характеристики като човешките същества, различни начини на действие, различна светлина, т.е. всеки лъч/същество е уникален и изключителен. Е, ако някой ден то е лъч, поне ще е оригинално. Всеки лъч има форма на действие, точно както при хората, във всеки момент това действие се появява за части от мига. Имаме действие върху лъча/съществото, бихме могли да променим посоката и предназначението му. Във връзка със съдбите и за пръв път ще спомена името на Бога, един ден ми се наложи да водя разговор за убежденията и вярата с един последовател на Корана, който ми разказа следната история, която ще опиша: подават ти игра със зарове за ръце и яростно молиш Бога да получиш максимален резултат, а ти да получиш минимален резултат. Историята може да се обобщи, но кой в крайна сметка е хвърлил заровете? Но освен тази история искам да ви кажа, че имаме действие и имаме лъчи/същества, които действат със средата и всеки от тях хвърля заровете със своята енергия/форма/поведение.

Ученията на един баща, завършили в светлината на живота

Благодаря на баща ми за този принос към моето учение... от всичко по малко... така се формираме... когато сме внимателни към живота... Към това, което ни заобикаля... с чувствителност към всичко

Отразяваща светлина

Мисля, че ще полудея

Светла сутрин

Колко е хубаво да се събудиш в моя свят с пеенето на
канарчето пее,   о риба а плува   е а
дърво а насища с кислород.

Запознайте се с моите съучастници: канарчето пинтас, което омагьосва с песента си. Умната рибка, която плува и се плъзга по водата. И амазонският бонсай, който диша и вдъхновява. Освен тези три блестящи и вдъхновяващи същества от моя свят, под прозореца държа още един глобус на света, който обобщава света такъв, какъвто е бил преди 20 години, само че за пример все още е съществувал Съюзът на съветските социалистически републики. Съветските социалистически републики все още съществуваха. Все още притежавам две рози от пустинята, двете съставени навремето от песъчинки от пустинята, които ме карат да идеализирам един обединен глобус, под глобуса са тези рози едната в оригиналния си цвят, който за мен означава постоянство, а другата боядисана в силни зелени тонове, които за мен символизируют надеждата. В този мой свят пиша, въобразявам си и се чувствам сякаш необезпокоявана. В една съвършено топла атмосфера и със светлото утро пиша за някоя любяща душа, която тук иска да си представи розата на братския съюз.

200 дни с "обикновения" Филипе Мура

Събудих се в реалност, различна от обичайната, и изследвах полетата на писане чрез тази книга, която щеше да разшири моето същество.

Размишлявам върху начина, по който се предава мисълта, и я сравнявам със светлината и нейната сила.

Тъй като всички ние мислим от различни гледни точки, има течение, което трябва да следваме.

Душата има моменти на смущение. Начинът, по който гледаме на себе си, не винаги е наивен.

Енергията се разширява. Умовете с лошо поведение се

увековечават.

Гласовете в унисон звучат по-силно от един глас.

Думите са изкуство на изразяването.

От този момент нататък ще има вдъхновение. Сърцебиенето има свой собствен ритъм, който се разпространява по вените.

Репресиите се извършват скрито.

Всяко нещо има своето q. Всички мислим за злото. Понякога те ни карат да замълчим.

Всички си мислим. Спомените не винаги са налице.

Не практикувайте омраза, защото тя е лоша. Не всеки получава възможност в подходящия момент.

Понякога страдаме само защото сме го допуснали. Всички имаме свободата на изразяване.

Няма нищо по-честно от истината. Имам няколко форми на изразяване.

Да бъдеш здрав означава да имаш баланс.

Балансът е цикъл от процедури. Нервността е дисбаланс. Хората обичат да коментират.

Всички ние имаме чистота. Слънцето е източник на енергия.

Универсалната любов поражда състрадание. Ненормалното е, че нищо не се случва. Всички ние забравяме, когато искаме. Винаги има няколко гледни точки. Много идеи, малко убеждения.

Някои неща са непоправими. Всеки е обект на несправедливост. Любовта е източник на удоволствие.

Винаги само е защитени. Има хора които не

харесват

да мислят.

Съзнанието е фенер, който ни просветлява.

Всички имаме пристрастявания. Понякога имаме страхове. Всички говорим глупости. Аз не пиша за никого.

Всички имаме нещо, за което не искаме да си спомняме, но е добре да знаем кога сме тъжни и винаги да го признаваме, а не да крием нещо.

Всички сме уязвими. Всички изпитваме удоволствие от нещо.

Когато възможността почука, тя отваря вратата. Съществува чувство към другия. Никой не принадлежи на никого и затова всеки има право да блести.

Приятелството винаги е добро начало приятел друг ме.

Следвайте инстинкта си за това, което виждате положително.

Всички ние можем да бъдем обичани, а любовта е генератор на светлина.

Когато сме обичани, трябва да уважаваме това чувство.

Обичайте се и увеличете раждаемостта. Винаги с кръстосани думи. Без съмнение антагонистична фраза, но с нейната логика за избягване на страданието. "онова, което старите хора притежават, не е мъдрост, а благоразумие", така че слушайте!

Всички знаем какво е добро и зло и държим в ръцете си решението да бъдем добри или зли. Лудостта е някакъв разум. Важно е наистина да знаем и по възможност да сме завършили училището на живота. Ще се преобразя заради вас, заради себе си и заради тези, които ме обичат. Промяна за еволюция.

Наелектризиращи асоциации !! Усещам! Отразявам! Аз разбирам! Улавям! и изхвърлям енергия през целия ден! Светлината привлича светлина! Силата е знание! Да знаеш, означава да се учиш! Ученето е откриване и усещане! Да чувстваш е да отразяваш! Да уловиш, означава да се научиш! Да уловиш, означава да осъзнаеш! Да осъзнаеш себе си!

Аз съм, ти си, той е, ние сме, те са! Всички ние сме аз!

И аз съм тях! А те са ние!

И кои сме ние в крайна сметка? Ние сме, защото съществуваме! Съществуваме, защото сме създадени!

Създаване чрез зачатие! Светлина на живота! Светлина на сътворението!

Въображение и реалност!

Дуализъм между това, което желаем, и това, което е в действителност! Факти, които са интерпретация на реалността!

Реалността, която ни заобикаля! Местообитанието, в което сме създадени! Среда, която ни преобразява! Трансформация/промяна! Иновации и промяна! Етапи на циклите на промяната! Етапи на прехода!

Преходни бариери!

Преодоляване на цикли и преодоляване на трудности! Трудности, създадени и въображаеми, или реалност!

Трудности/проблеми при взаимодействието между подсъзнанието и съзнанието!

Съзнателен е осъзнаване! Несъзнавано е проекция!
Проекция на Аз-а!

Съществуване!

Аз съществувам, следователно ние

съществуваме! Ние сме едно Аз! Един свят!

Един свят, в който "аз" се превръща в нас! Ние действаме на този свят и на тях ние!

Аз действам под част от вас!

Ти присъстваш над тях!

Те са светът! Светът на

съществата!

Същества, независимо дали са такива или не! Живи или неживи! Произвеждат светлина, улавят светлина!
Светлинна енергия!

Енергийна сила! Силата е желание! Желанието е желание! Желанието е истинско!

Всички са успели да да достигнат о истински!
Real е фактите и поведението!
Поведението е действие!

Действие е отговор на на света!
Светът на действие е трансформация!
Трансформацията е модификация!

Промяна е реална! Change е а
желание постоянна! Ние сме в постоянно
преследване на едно желание!

Желанията могат да бъдат потискани! Не всичко, което
желаем, е на света! Неудовлетвореност!

За това, което не можем да имаме и не съществува!
Нереално несъществуване! Нефактическо мислене!
Нефактологично непостижимо! Непостижимо отчаяние!
Отчаяние, страдание!

Да страдаш за нещо, което не
съществува! Това, което не
съществува, привлича
желанието!

Ако желяем да о какво не съществува! Не
отидете на достигнете

щастие! Щастие, изпълнение на желанията!

Нещастие Нереализиране на непостижими
желания! Недостижими желания!

Той предизвиква депресия!

Депресия психологическо състояние на
нереализираното. Нереализирано, а не фактическо
нереално!

В света има нереални факти, които съществуват! Сили и
факти, които се предполагат като свят, който е
недостъпен!

То не е постижимо, то е духовно! Духовното е начин на
усещане за себе си! Всички ние живеем с дух!
Дух/предразположение

Мотивацията е нещо, което ни
движи! Импулс за действие!

Действайте върху другите! Действай, действай!

Другите ги, те мен! Аз срещу тях (света)! Социален свят!

Учене на поведение! Задържане на знанието! Познаване
на реалните факти! Знанието като оръжие! Предаване на
знания! Между мен, тях и нас, света! Да познаваш света
означава да бъдеш в него!

Ние, те, сме светът на знанието! Всички
ние имаме някакво знание!

Споделянето на знания е учене!

Ученето е живот заедно! Да живеем заедно означава да
общуваме! Общуването е връзка! Общуването е

взаимодействие!

Взаимодействието е действие върху света!

Закон на о света е трансформиране!
Да се трансформираш света чрез
знание е еволюция!

Да се развиваш означава да си знаещ!

Да знаете е да знаеш да се
трансформираш! Трансформиране знанието в свят!
Мултикултурен свят на мъдростта!

Безкрайни мъдрости!

Безкрайно

недостижими!

Да бъдеш мъдър е утопично! Утопично е желанието да
се постигне! Воля!

Волята е вътрешна сила!

Вътрешната сила е Азът! Азът преобразява света!

Светът е преобразен от тях. Те са светът в трансформация!

Ние сме тези, които променят света! Чрез разума!
Разумна справедливост!

Правосъдие и равни права! Права само защото ние сме
себе си! Задължение пред тях!

Трябва да бъдем справедливи към

света! Действайте осъзнато и въз основа

на реалните факти!

Действайте съзнателно с нереални факти!

Въображение с нереални факти

Въображение - творчество! Това, което не съществува, се
създава! Съзидателната сила на въображението! Да

можеш да твориш, означава да си свободен! Свободата е да знаеш! Да знаеш означава да тълкуваш!

Да тълкуваш означава да предполагаш!
Предположението е ангажимент! Компромисът е договор! Пактът е клетва!

Клетвата е лоялност!

Лоялността е истина!

Истината е едно!

Уно съм аз!

Ние сме един свят! Ние

сме те, ние, вие. Същества.

Да растеш означава да

бъдеш. Да бъдеш означава

да съществуваш.

Съществуването е реален

факт.

Това е реалността, в която съществуваме и сме

светът! Свят от живи и неживи същества!

Светът се преобразява от мен, от теб и от тях.

Светът се развива!

Да се развиваш означава да си по-знаещ!

Да си знаещ означава да имаш

знания! Да знаеш, означава да

знаеш!

Да знаеш, означава да преживяваш! Да преживееш е да
почувстваш! Да чувстваш, означава да знаеш!

Усещаме го само когато го

преживеем! Изпитваме го само ако

искаме!

Свобода на избора да преживеем това, което искаме!

Правото, задължението да бъдем уважавани!

Не искаме, не знаем!

Не	знаят	не знам	да ни
преобрази!		Знание	

закупен!

За различните същности на света!

Ако не знаете, искате да опитате, попитайте друг!

Изборите са взети от опита на Аз и те!

Има неща не са наредкоито à от самото начало
други вече са преживели!

А че те не са добри, е ясно на всички! Мъдростта на
живота, основана на здравия разум! Мъдростта на
живота!

Споделен опит!

Придобити знания! Чрез взаимодействие, а да
взаимодействаш означава да се трансформираш!

Светът е взаимодействие!

Светът сме ние! Светът е аз, ти, ние, ти, те! Сподели,
приятелство!

Съучастие в

приятелството!

Споделени ценности!

Едно и също "аз" в няколко възела. Обществото сме ние.
Всички ние имаме приятел! Между нас може да се
действа!

Действайки помежду си, ние го засягаме!

Той е светът! Афектация на света! Преобразяване!

Преобразяване на новото аз, ние, те, ти! Нов свят. Нова
реалност.

Желание

Целуни ме... като тези, които познаваш?! Дай ми скрита целувка, като онези, които си откъсвахме един от друг, когато желанието растеше Дай ми нежна целувка като онези

знаете! Meigo doce a saber a ti! Давам ти целувка,
моя безсъница

Не спя, защото не искам да спя, искам да живея. Ето едно препятствие, което не ми позволява да заспя. Ще се изправя срещу него с безсъние

Сянката на вълка от карикатурата е изгубена, но намерена. Защитена, но само по свой избор. Тя подхранва сръчността си от химически твърди вещества и импресивния h2O. В чистотата на самата сянка се гмурка за приключения и е имала приземяване, карикуао. Подобно на вълка е защитена, но само по нагласа, потънала в привидна самота. Днес пиша с caricuaо вълкът се изправя пред своя свят и аз го интерпретирам. Независим приятел не живее без своята дива, но милосърдна природа на истински новак на живота, ембрион в caricuaо където съм завършил има кръв на млади лоялен, честен преди всичко безстрашна природа, свиреп в своята съществена, но лоялен и приятел и уважение към своя спътник и приятел. Така че верен спътник на пътуване и съучастие винаги тълкува с обич и мълчание. Живях достатъчно малко, за да познавам сенките на улиците на Карикуао и с. Но видях смелост във вълка и той установи връзка на мълчалив довереник приятел и закономерност като за свободата му. Ако има нещо, което вълкът притежаваше, то това беше свободата, но той беше сам, сам! И свободен! Сянката на вълка, сияеща енергия, извънчовешка по своя начин на съществуване. С лаенето си налагаше своята независимост от дивотата на генната си природа. Реших да споделя съответната треска духовно и сам Бъдни вечер с вълк или още по-добре вълк в сянка карикатури, които в същото време свободни в унисон братски свързани от едно ястие и съответната напитка. Дали сме

сами по свой избор? Разбира се, че сме свободни да мислим така, както природата ни формира. Това е дар

за мен тази Коледа вълкът caricuao, но той див от вродена генетична среда издърпва хромозомите си до чувството за свободно състояние на чистота в собствената си природа. Енигматичен по отношение на начина на живот, но подхранван от жаждата да живее и да се наслаждава на самотната си страна, но свободен от всякакви ограничения или налагане.

Аз и вълкът сянка сме приятели, но нехарактерни с нетрадиционния си начин на действие от принудата на другите, ние сме свободни от майката природа и така растем и предизвикваме това, което те ни проникват. Клуб "Хавана" е в същността на лудостта на същата тази жажда за революция и завладяване на битието ни, тук е свободен, но самотен пакт със сътрудничеството на кучешкия инстинкт.

С цялото ми уважение, позволете на себе си и на мен! Какво мислиш за мен и аз за теб? Благодарен съм ви, че ме четете, може би ме разбирате!

Преминавайки към частта на разсъжденията, ако вече сте ме прочели, вече сте взели своя еласос поне красноречив подарък, разопакован в законния час, вече масата на петела или играта на петела, ето го страшният въпрос!?

Размисъл за комуникативен екстаз, разбираем за минималното и просто ехо на тишината, която ни отдалечава. Деянията са думи на болка дори в простата пламенност на отхвърлянето. Физически непреодолимо препятствие, но не и от хормоналната и духовната химия на светлото същество. Небесните тела нахлуват в нас за разцъфтяването на любовта-съвършенство. В търсене на детелината на любовта, защото богатството се състои в разбирането на многолики същества и винаги с нещо, което може да се добави към тази гледна точка. Още

едно допълнение, още едно увеличаване на това желание за състрадание и нежност, което ни изселва към представителната самооценка в

социални среди. Погледнато от перспективата на единното и неделимо "Аз", никоя воля не е съюзна, независимо колко много воли възникват в кръга. Този златен кръг, съюзът на добронамереността, на верността и уважението, преди всичко на дълга, не съществува. Ние сме чисти и диви в начина, по който действваме, и нищо не е по-егоистично от Аз-а, който само заради това, че е такъв, винаги нахлува в другия със своята гледна точка. Когато умът се разпалва от обикновена конфронтация на идеи, трябва да се обърнем към здравия разум. Кога трябва да отстъпваме или да намесваме егото в отношенията с другия. Няма нищо по-банално от това да отхвърлим това, което не искаме, това е лесно. Да обичаш и да обичаш е да чувстваш другия, а не себе си. Конструктивното отношение на връзката между нас съществата, страда от хармонията, която от живото същество заедно с другите същества. Запечатани в инстинктивното поведение, ние мислим само за себе си, после за себе си и между другото отново за себе си. Конфликти, защото човекът е аз, превърнат в аз, и никога не знае колко точно аз трябва да изтърпи, преди да отстъпи пред другия. Това е един вид идване при нас, което винаги се отваря. Вниманието към собствения Аз, с който се мас- лица и на какво ниво на егоизъм сме. Е, бронята на Аз-а един ден ще бъде така разбита от съществуващите ти, които са повече Аз-ове, отколкото Аз-ове, че ще разбият бронята. И тогава какво е да застанеш пред огледалото и да бъдеш само отразеното аз, което съществува, защото всички аз са били разбити от аз-ите на света. Защото сме останали сами, и то тогава, когато сме искали да бъдем самотни само заради егоизма на различни Аз-ове срещу Аз-ове. Самота, тази дума, която има много самолюбие, но която не е създала никаква любов към Аз-а плюс

теб. Любовта: Аз и ти omnia vincit amor любовта побеждава всичко.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária porque é saudade e é séria vens de lá para cá I nao vejo nem dá como seria perfeito seria um feito que tu viesses e trazesses

ти нито носиш, нито се появяваш о, каква болка да искаш и да не можеш, но ти нито можеш, нито искаш искам срещата в един момент да е такава животът е много пъстър цветовете имам много, които ми дават точка ти трябва да си тук, близо до мен не виждам градината розите цъфтят и падат белите листенца увяхват копнеж и желание никога не са сами, без изхвърляне аз съм тук ти си там и аз те исках тук твоите красиви и кафяви очи са като маслини от морето, които когато мисля за тях само ти ме карат да си спомням, че съм се събудила, събудих се напуснах мрака без копнеж намерих себе си и обвих страстта и желанието във всичко видях и запомних силни целувки, силни прегръдки всичко, което дадох и получих и не поисках възникна от прераждането на битието и не поисках да бъда с любов без болка видях, пожелах, имах и запомних всичко, което ми беше дадено беше всичко, което те вече не можеха да настояват беше дадено любов, обич, състрадание всичко за страстта тази дума, която никога не казва "не" на свободното сърце и чака да даде това, което дори не е поискано има дарение е истина е да дадеш, без да искаш и без да изискваш ако не чуеш не искай, дай потърси лопатата и намери еликсира съкровището, което няма равно, само съкровището, което не е злато е трайната любов ти добре знаеше какво искам, но не ти казах ти видях, че има нещо дълбоко, нещо, което видях, но не преведох то беше сила, без да я имах беше да се родя, без да я видях тя растеше в мен така, че да ме харесва и за теб пишех, а не виждах това, което растеше в мен беше любов то беше нещо, което исках, но нямах, но желях, освен това обичах как ми харесваше да го виждам как расте при падането на нощта всичко се случваше без страх, без трепет, без страх да заспя затопляше самотата като ръка под сърцето ти беше там, до прозореца не те виждах, но знаех, усещах, парфюмът беше неин мирис на сандалово

дърво и жасмин слушах, но не чувах обаче разбрах, че не е там и разпознах вчера беше същото, но днес беше различно виждах, усещах и слушах беше отпред

предната част без аналог, беше нещо специално, болеше ме и беше от съществено значение за мен да дишам и да вдишвам дишах за теб, не те виждах, не те усещах и това не беше края, защото ти беше там, далеч, но присъстваше помолих един монах да ми покаже предната част, бъдещето и се досетих, че ти беше там, в края, на прозореца гледах, без да те виждам, без да ти давам заведох те на морето дадох ти да познаеш мириса на морския въздух на влажното дишане и радостта беше това, което видях морето, пясъка, влажното, въздуха и да, твоето дишане.

Запалвам тази мислена цигара и се наслаждавам на хармонията между съществото и мисленето обект ме кара да се скитат между линиите и поток в мисълта обективни идеи и взаимодействия между писател и читател никога не прочетете тел, за да фитил това, което съм написал, че странно, но знам, че някой чете защо им харесва, ще достигне това, което искам да предаде или е нещо неясно цигарата изгасна и мисля, че за мен ще бъде ...! Не знам, но пиша като форма на духовно и интелектуално освобождаване е добре за мен пожелавам на тези, които ме четат да са щастливи и добре избрах друг жанр на писане напоследък съм по-конкретна не толкова за светлина и енергия, а за любов и разбиране дестинации, ум на любовта изразявам думите обич за някой, който обича да чете нещо по-любовно, разумно и съм с отворени обятия за любовта на увереността без конфликти и без да искам да съм двусмислена в думите си аз съм по-директна и конкретна искам да достигна до чувството онова чувство, което обединява читателя с писателя сродства така че искам да бъде това, което винаги съм била спонтанна, но привлекателна за приятелски думи на съгласуване между буквите, които се събират и образуват изречения

винаги с връзка, и много реалистична очаквам замислени думи, медитативни изречения съжалявам, ако ви накарам да се замислите, но е добре да се замислите, дори и да е за абсурдното, защото то е нещо, което съществува само за да кажа, че и аз съществувам

този прост начин или темперамент чрез обикновен filipe mouga за всички необичайни, които ме четат, защото това не е често срещано толкова много търпение, за да прочетете това, което пиша и аз признавам, че чета малко, но когато го правя, той също ме кара да мисля и тук е моето предизвикателство прочетете и продължете да четете и да мислите. Аз съм благодарен и щастлив, дори и да не е за мислене, че някой също мисли мисли! Може би не го усещате, аз го усещам, като дъжд върху камък влиза в дупките на паважа са обединени под пясък и земя твърда и изискваща връзка няма място, няма пространство нито още един камък тук е ефективна връзка камък, земя, пясък ние ходим по тях така са отношенията между студените камъни със или без пясък или земя, но обединени от ръката на зидаря, който ги е съединил и усъвършенствал любовта трябва на цялата земя да бъде обединена като камъните на паважа зидарят е човекът, който свързва няколко камъка и не свързва каменни сърца, а чувства, които могат да бъдат оформени към всяко друго парче ние трябва да бъдем съвкупност от парчета, които заедно могат да издържат на всякаква тежест, нито пък износването на времето се осмелява да разруши паважа, по който ходим така са хората, които понасят твърде голямо натоварване, но ако са обединени, ударът е по-малък обединените другата част с любов ще бъде пясъкът и земята, които ни обединяват без чупливост, само износването сведено до минимум ако всички парчета са заедно и добре настлани човекът усъвършенства своя камък и съединява другите заедно те са силни и представляват дълъг и здрав път по целия свят това е нещо, което ни обединява като леко и това е неразрушима крепост всички обединени и без недостатъци ако всеки камък страда от износване нищо повече от пясък, за да ги постави на място камъните като хората имат време на живот също като камъните човекът

се заменя поради износване и време на живот има малки камъни, големи и т.н. някои, които пасват по природа други

които са необходими за полиране, така че е човекът на земята се оформя, за да се побере в правилното място визуализира с пъзел, в който всички парчета се вписват, така че всички хора имат място и не са по-малко важни от другите, че ще бъде пъзел без парчета изкривен образ ние всички са необходими в света планетата Земя се нуждае от всички мъже и жени никой не е нищо, всичко има начин да съществува и да се свързва с другите тук е огромен пъзел земята, където живеем и сме свързани един с друг, без да го знаем, но всички ние играем роля в пъзела някои са по-прави, други криви, но е естествено, че всичко си пасва все пак искаме път тази настилка е хармонията между съществата, които всички си сътрудничат за една и съща цел любовта и връзката между двойките как можем да се определим, ако другите не се показват чувстваме и не казваме истината чувстваме е да съществува е нещо, което трябва да споделиш и ако боли да живееш също споделяш разходите, но защо да не се реши всичко без проблеми, защото ние лъжем и сме фантазирани чувствата са нашето лице нашето лице и когато обичаш някого трябва да покажеш лицето такова, каквото е ако покажеш лицето такова, каквото е съжалявам, ако съм такъв, какъвто съм, но показвам какъв съм и показвам лицето и моето лице не се продава не за това, че е твърде скъпо, защото парите никога не са ме купували, нито пък аз искам да бъда продаван и още по-малко да купувам някого, но едно е сигурно аз съм против еврото в полза на лицето, а не на короната казват, че купува всичко, защото аз не съм крал и не искам корона искам, но лица с чувства със страдание, защото ако не страдаш не съществува и ако не страдаш е продаден е купен е щастлив, защото има пари никога не съм виждал лицето показва всичко и е нужно лице, за да приемем, че не сме достатъчно добри и трябва да сме достатъчно добри, за

да приемемсме, защото не сме добри никой не е
достатъчно добър, защото един ден короната замени
лицето и това

това щеше да е корона без лице същата болка същата
страст това беше любов страст това беше нашето
въображение нашето пренасяне от въображаемото в
реалното аз съм верен на страстта на любовта на
страстта и дори на болката за това твое великолепие аз
съществувам и съм актьор в нашия свят ти си актриса от
ням филм, но нашият проход е романтична филмова
стрелба, която интонира песен "ето я нашата страст
любов без болка" ти можеш да бъдеш аз ще бъда ти си
тогава ние сме и двамата ние гледаме и виждаме една и
съща перспектива един и същ курс едно и също бъдеще
нашият ъгъл едно и също пространство се вписва всичко
поема всичко аз проектирам да идеализирам най-сетне
работя за един и същ път през един и същ път аз дишам
и въздишам ти винаги въздишашако се страхуваш от
бъдещето е трудно да те видя как страдаш без да те боли
защото не те боли това е животът знаеш че да не знам
дали да защото си представям а въображението не е
надеждно но знам че да ние сме заедно дори и да сме
разделени просто за да сме тук общувам ти отговарям
знам къде си никога не знам дали ще бъда но се
намирам тук и там винаги съм там с теб продължавам
без да знам защото само си представям но си
представям всичко хубаво без граници няма прегради
ние с теб винаги сме тук заедно или разделени ние сме
свързани, имам нужда от теб и ти имаш нужда от мен ти
действаш ти реагираш ти се смееш ти се усмихваш ти
говориш ти одобряваш ти гледаш ти виждаш ти
забелязваш ти се съгласяваш ние винаги сме в хармония
как те искам как те желая само за една целувка аз
пътувам аз тичам аз летя аз винаги се спъвам но не
падам нито се наранявам ти си лекарството за моето
желание аз обещавам аз ще те срещна и ще открия
всичко а аз не знам нищо защото вече си представях как
ще бъде бъдещето аз те видях и почувствах ти

почувствах ти почувствах азтеб и аз почувствах теб и ти
ме почувства, защото ти прочете това, което написах, и
това, което почувствах, беше, че искам да си винаги
близо до мен преодолявам бунта, но няма битка
съжалявам за правописа никой не е виновен, защото
искаш да видиш дори без да гледаш знам, че си
представям

виждате, че имперското завоевание е истинско и не е въображение, а гледка без измама.

Нищожност или нула тук е това, че никой не излиза от играта, когато някой постигне това, което иска, той се чувства временно щастлив, защото амбицията е да завладееш и после пак да завладееш, така че той е щастлив, че е постигнал, и разочарован, защото е постигнал и винаги иска нещо повече и сега съм щастлив, но после ми хрумна друго желание, тогава господин Гений ми изпълни не три желания, а един ареал от желания и сега господин Гений не изчезвайте, аз искам нещо повече зад красотата стои характерът, онази сила, която ни кара винаги да следваме личен и постижим идеализъм, така че човек защитава индивидуален поведенчески и социален идеал. Зад красотата се крие характерът, тази сила, която ни подтиква винаги да следваме един личен и осъществим идеализъм, затова защитаваме един идеал за поведение и социална индивидуалност, скъпи мои приятели, тази разлика, която бележи нагласата за действие и материализиране според една идея, една мисъл, един начин на съществуване в съответствие, затова в търсене, или стигайки до гордостта тази природна сила, която ни позволява да бъдем това, което сме уникални същества и генератори на самата причина, поради която всеки от нас се стреми да бъде специален, о, не вярвам, един ден вече си паднал ние се примиряваме с това, но и обичаме и се борим стоим с вяра падаме, без да искаме да отидем падаме без парашути всичко е развързано във вина без извинение и нагоре! Твоето зелено, твоето кафяво твоята омагьосваща принцеса душата ти е запалена искам те, като някой, който иска да живее, да диша радостно цветовете ти ме лекуват от болките ти твоят блясък е моето очарование твоята красива и

прекрасна коса бие там създава връзки между корените
на сърцето, за да убие самотата поздравявам се с
благодарност за тази страст тази ръка това докосване,
тази усмивка, която ме отвежда в рая

Видях те, погледнах те, забелязах те, погледнах те отново,
забелязах те отново, харесах те.

Хареса ми, това беше жест на любов.

Ти беше такава и ми каза "да" Видях, че не е така Попитах те как си и ти почти се разплака Чувствах се тъжна и ме помоли да не бъда такава Помолих те да не бъдеш щастлива Аз съм като теб, ако един ден се окажеш изгубена, помисли за мен като за отправна точка, помисли, че животът е карта и че си ме намерила, и казах добре дошла, започни пътуването тук и че нищо вече нямаш сметка с мен и че ме имаш в скривалището си, дай ми целувка и всичко ще бъде прекрасно.

Да си представяш, без да създаваш да пишеш, без да четеш да слушаш, без да слушаш да учиш, без да запомняш тук е мотото има тема да виждаш, да чувстваш и да се отпусках в буквите в думите в изреченията в стихотворенията с мен всичко е тема днес се чувствам осъвременен модернизирани без минало макар че си спомням забравям и правя всичко отново в настоящето усещам разбирането истината усещам възрастта в лицето гледам в очите и виждам без иронии и демагогия спонтанен съм фактичен, точен и актуален днес беше така забрави го направи го така както би било ако нямаше предишен момент то идва отвътре гледам навън помня, че съществувам и се виждам в сега мигът вече е отминал той вече е отминала гледам настоящето лицето мигът мигът събитието не от миналото, а от настоящето появи се почти изникна онази дума на действието на един факт на едно желание на една воля най-сетне на едно удоволствие просто написа нищо не каза, а съответстваше на визията на този ден и се роди писането енергията радостта на човека, който живее своя ден-денят плува и почти избледнява прозрачната и спокойна вода, която се стича по нежното лице, са сълзите, които се стичат по твоето лице на момиче, на

дама, на жена, която понякога се губи и не знае добре какво иска, но копнее да бъде толкова сладка, колкото са черешите, са буквите, са думите, понякога така

глупави други толкова ясни, че идват отвътре със сияние не знам дали правят фурор, но усещам изгарянето на рана от пътуване към твоята интимност това е повратна точка преход в твоя свят и аз виждам дълбок поглед знам какво чувстваш знам от какво се страхуваш знам какво искаш в тези следобеди в тези нощи на самота има страст има желание затваряш очи чувстваш страхуваш се искаш и аз мисля за твоята щастлива и нетърпелива усмивка чакаш някой смел те вземат те крадат те нахлуват, но не вземат мен, който е твой нашата мечта нашата среща на брега на реката аз се усмихвам ти си играеш с камък под водата, който се движи и се движи камъкът е твърд, но ти и водата сте чисти притежатели на най-голямата лудост ако седна размишлявам пиша между редовете във въображаемото като рибка в аквариум, в който няма нищо и никакво, но не се уморява да диша кислород и да търси свободата на плуването един ден без аквариум, който да я държи, а после сънува здравей, виждам те там питам те как си, повече или по-малко, казваш, че слушам и мисля, колкото повече виждам, толкова повече аз твоето по-малко виждам твърде много никога по-малко виждам и усещам това, което те тревожи и не освобождава твоя положителен и творчески ум, но то никога не е било отрицателно то е било градивно пия кафето губя вяра някой ме хваща усещам нокът, който ме защитава някой, който никога не ме забравя и ми казва, че си там да искам да си щастлив щастлив и доволен като през цялото времетраеб щастлива и доволна като всички останали е това, което искам за това население в еволюцията, така че да има страст погледнах напред видях те в настоящето беше омагьосващо беше магия всичко, което исках, беше само ти само ти само аз и ти колко бяхме щастливи погледнах дъжда, който падаше и ни обединяваше мокри и влюбени всички бяхме залети

от тези капки магия и от всичко, което предаваше беше радост винаги, когато чувствам винаги, когато пиша това е нещо, което виждам помня и те виждам винаги напред в бъдещето и в настоящето искам-

теб завинаги винаги, когато си помисля, те виждам с мен пъп до пъп устни тяло до тяло обединени повече от приятели винаги беше нещо, което видях и не казах беше нещо, което исках и почувствах нещо силно връзка без страдание поставих те във въображението си беше сътворение на нещо красиво в нюанси на жълтото като слънцето, което никога не угасва и излъчва енергия през целия ден когато изгася светлината става тъмно всичко замъглява влизам в това измерение има тъмна причина има тъмнина няма причинавие в моето въображение това беше създаването на нещо красиво в нюанси на жълтото като слънцето, което никога не гасне и излъчва енергия през целия ден когато изгася светлината, става тъмно всичко е неясно влизам в това измерение има причина тъмнина няма мотивация има въображение на нищото на празнотата на това, което не може да се види всичко се проектира в тъмното представя се стена спускат се препятствия по-лоши от пипала започва шоуто включвам светлината завесата се вдига до кога

Сънувам, че мислиш, но не мислиш, както нищо не е еднакво, така и умът мисли различно при различните хора, ти мислиш, аз също мисля добре! Мислим и действаме винаги само едно същество да се случи като виждам тъмнината аз съм пътник не на светлината любовта докато съм цял усещам частите на тялото заспали емоции разбити от тона от звука който ми казва да се отпусна подчертани и погълнати от ухото аз се появявам отново не заспивам но може би е по-добре да забравя нещо за да облекча напрежението пулса съм спрял вързан пренастроен може би вече е минало освобождавам се и съм тих но винаги има решение на въпроса не реагирам а действам поемам отговорност за ситуацията ето добър повод да завърша страданието.

Мислех, че сънувам Събудих се и те видях в съня си,

изглеждаше като приказка Ти беше тази, която имаше повече чар повече красота въздухът на принцеса Ти беше моето вдъхновение Това не беше въображение Това беше твоят рицар твоят воин За теб имах всяко действие без броня, която защитаваше сърцето ми Ти беше сънена Ти отвори устата си Ти заспа Мислех за теб, облегнат на твоята страна

легнала помолих за целувка ти я изпълни желание
пожелаях да бъда с теб открих, че сънувам с теб виждам
те спокойна венчелистче от лилия парфюмът ти ме
съблазнява води ме към твоята среща замаяна съм и
объркана сме на твоя покрив виждам звезди навеждам
се към теб и дори се губя караш ме да се усмихвам
караш ме да се чувствам толкова е хубаво да ме оставиш
да отида отвъд няма никой ти си толкова нежна една
сред повече от хиляда или по-добре безкрайна е толкова
красива това, което чувствам към теб повече е
невъзможно да се чувствам е да се оставя да отида за
теб за твоята магия за твоята радост.

Толкова си сладък, че си бебе, което вече се разхожда,
толкова си сладък, че си приятел, че те искам с мен, че си
забавен, че си най-добрият, че си най-великият, че си
всичко, което исках и желяех за красив син, че си много
любящ, че си много усмихнат, че си симпатяга, че си най-
голямата радост, че си мой син, че си моят свят, че си
непослушно непослушно момче, че си Тиаго, моят син,
че си моето момче, моето сладко и готино дете, че си
страхотен през целия ден, че си усмивка, твоята усмивка,
твоята радост са завладяващи енергии на нещо чисто ти
прескачаш стената ти прескачаш оградата ти идваш при
мен за бонбони ти идваш и ми даваш пудинга ти си
толкова сладък ти си толкова мил по цял ден ти си
винаги усмихнат и готов да отидеш на улицата, в
градината ти си момче пакостник аз те харесвам и ти ме
харесваш искам да знаеш, че винаги искам да си до мен

Пътувах под облаците Летях под небето Бях на планетите
На Марс и на Юпитер На Марс реших да те обичам и на
Юпитер те исках и ето моето същество лети от перо на
планета Имаше сила Имаше енергия Имаше радост Беше
нещо, което се предаваше Беше любов във формата на
цвете Имаше силата на слънцето Движеше се като

слънчоглед Имаше собствена воля В непрестанно
търсене на нещо, което гори Беше мечта Беше
завоевание Беше цел Всичко със страст Без измерение
Беше грандиозно Беше невероятно

най-накрая много любяща погледнах през прозореца забелязах хоризонта прехвърлих очи през хълма погледнах напред видях твоята звезда беше ярка искряща вдигнах очи видях луната тя беше моя и твоя беше пейзаж беше пътуване видях те да пътуваш по суша и под море придружавах те пътувахме покорявахме се един друг по суша и под море беше само лунна светлина.

Saudade е да искаш, да желаеш, да обичаш, да мислиш, да чувстваш, да ти липсваш, да искаш да си тук, да желаеш срещата, да те обичаш, да мислиш винаги за теб, да усещаш твоето присъствие.

Иска ми се да създам нещо, но е много неясно да си представям как създавам и трансформирам писане, за да може някой да го прочете Не знам какво, но знам защо, но ми липсва вдъхновение Трябва да заема позиция, за да се изправя пред тази ситуация на писане и да имам какво да прочета Започвам да мисля, че се опитвам да се откажа, че ще се откажа, тъй като не е лесно да се постигне.

Ако имаше един ден, за да разкаже приключения или злополуки само в един ден, нито на 1 година днес след 1 година мога да видя, че 50 дни са 365 дни в годината 7 дни в седмицата 24 часа в денонощието тук е малко от 50 дни на моменти за тези 365 в годината някои дни от седмицата и някои минути за 60 24 часа пъти най-накрая, живеят момента!

Бях се абстрахирал бях отишъл там бях дошъл бях погълнат малко изкривен беше малко странно, но не беше сън бях буден готов да се хвърля зарчето беше право напред

според начина, по който работи умът, аз си представях и преди всичко това беше нещо, което аз създадох, а след това трябваше да живея с моето същество, а това е живот и съществуване.

Знаете ли какво? Има неща, които трансформират нещата, те вече са нещо и нещо, което е било нещо, предизвиква н от неща, но кога? Когато то се трансформира и наистина е нещото, което вече е било нещо, ами нещата от живота!

Беше мъгла под тези, които летят, беше въздух, който просто се дишаше, беше желание за победа, без да се страхуваш, беше лунна светлина край морето Аз бях капитанът, имах всичко под ръка на борда на кораба, пътуването се появи образът на спечелената битка, беше постижение.

ако някой ден това се случи, о, каква радост, някой би казал, че затварям вратите, отварям прозорците и летя безстрашно под рая има хора, които несъзнателно правят преценки, аз се увековечавам по взаимно съгласие има свободни ноти, в атмосфера на много горещо място има лилии, има невен, искаш ли има мокра земя, влажна на тавана, приглушена и безпомощна лампа се държинапрежението се покачва има мъчителни моменти, дори трудни, но никой, но никой не знаеше това, което само един разбираше и разбираше как да бъдеш сам в тълпата ето това е едно, но да живееш, без да съществуващ, и най-вече да искаш да живееш усмихвах се за мигове плаках за съжаления пишех това, което не разбирах, но преди всичко чувствах виждах всичко и нищо гледах, защото тогава плачех само защото се отдадох и никога не те оставих, но нищо не знам и ето парфюмът, който се разшири и възпламени острата болка на страстта беше време да кажа "не" само

защото тогава нещо съществуваше нещо се движеше във вените кръвта течеше понякога отдалече от сърце, което не помпаше просто за да имаш представа как страстта бие силно и мощно дори в душата на един беден човек преди всичко тя беше хора и имаше разум защото се страхува от нещо усеща, че най-после винаги има край и начало мисля, че заслужавам

не е нито за мен, нито за теб то е и за двамата, защото ние обичаме и също така отхвърляме нещо, което свършва нещо, което се ражда, цъфти и расте какво всичко един ден съществуваше и за секунда изчезна така беше всичко, което се случи не само защото човек искаше да живее един ден и още един миг винаги непостоянен, без да е много важен това беше миг това беше време в застои това беше и престана да бъде достатъчно беше да вярвам понякога да се прераждам като можех да гледам и да не си представям това беше истината в крехка възраст какво точно показваако в акта едно действие на завладяване на сърцето плод на въображението това беше връзка без нищо и никой да каже не това, което се случи, беше нещо, от което се страхувах всичко, което трепереше, не беше напразно беше като някой, който подава ръка с моп винаги има някой от страната на не, защото тогава човек трябва да каже да, дори да мисли не това не е правилно, но да е не и винаги е било така никога не е искало, но понякога прави така, че да се трансформира в не тук е искреността, която се бори за свободата да действа с истината не е не и да, защото не съм и не съм само защото искам да съм жив, защото съществувам и съм бил вече, когато съм си мислел, че съм да чета да разширявам и да пиша да спя тичах докато вървах и бях неподвижна бях в движение плод на свободно и умно мислене внимавах в движението вървах и вървах само защото обичах съм дори и да не съм на този свят обичах не вярвам в суеверия вярвам в човека и неговите изобретения въпроси предположения въображения илюзии било то с йони или протони дори създават ракети светлината е в енергията и че човек не вижда но произвежда без водач отива и получава това е човекът е толкова вулгарен е само да си въобразява и да създава има смисъл не шесто чувство както се казва но е толкова

реално че се случва когато пожелае.

Ако живеехме за мигове, било то

красноречив или дори топъл, никой не би казал, че любовта е болка, която наранява, представете си любов без болка, защото каквато и да е тя, се нуждае от плам с блясък на дъх, по-дълъг, отколкото бихте могли да си представите, че истината е в това да обичаш и да даваш, дори да страдаш, дори да не виждаш, но преди всичко да чувстваш и да причиняваш болка, за да обичаш, дори да не виждаш, но преди всичко иска да защити любовта си от болка, защита, която създава връзка, идваща от емоция любов без причина, защото тогава болката идва от сърцето в погледа ти виждам морето, което само с поглед ме кара да обичам миглите бият в пясъка сълзите се търкалят във вълните виждам пясъчен плаж с черупки спъвам се в звездите вик, зърно, за да се нахрани сърцето ми.

Ако съм страдал, то е било, защото не съм видял или разбрал това, което съм преживял усмихнете се слънчоглед развеселете се и се разкрасете със слънчевите лъчи безплатноосвободи се и покажи красотата си какво задушаване какво безумие какви страхове всеки има по малко това беше нещо, което се движеше не видях как се случи това беше мъка за дълъг миг как можех да посрещна шепот сега не се смееше защото някой видя човек, който за миг се поколеба само защото погледна и остана там това, което никой не забеляза защо мълчах страдах от нещо живях и страдах как се чувствах нощта беше студена върнах се по пътя с всичко и с нищо никой никога не беше отвъд но като някой не ми достигаше ако в очите ти виждах сигурност действах с яснота и имах сръчността на тъгата сега че за несигурното не действаш, ти не си бил прав тогава погледнах тавана и всичко ми се стори пусто о каква болка о какво тъжно и тревожно видение погледни ме славен в часа, в който отивам на пода само защото

паднах и се спуснах в смирението на всичко, което съществува в човечеството тишината тревожният глас на тревожната тишина на някой, който за това, което не казва, става щастлив събудих се в ден, който загубих за мен каза, че не е радост

това, което чувствах, и всичко в един ден утре ще се подобри, беше това, което исках, само защото има човек, който се натъжава

В мрака на самотата протегни ръка, не отказвай на брат, защото не е напразно да докосваш сърцето си, ако беше само сам, нямаше да има съжаление.

На тези камъни седя и пиша за теб това, което никога не забравих Усмивката ти, компанията ти беше нещо, което винаги усещах, когато бях сам, от време на време си мислех за теб, след като се чувствах добре, само като си спомнях за теб.

Всеки път, когато сънувам, се събуждам и се вглеждам в себе си и се питам дали наистина е така, както съм си представял или мислел, или просто съм пътувал в съня, нищо не се изгражда, нищо не се променя, това е погрешно възприятие, така че рядко сънувам, че е разочароващо да се събудиш и всичко да е същото, без промяна, в крайна сметка сънувам или не сънувам, всичко остава същото.

В тъжната и мизантропска нощна атмосфера, мълчалива и безмълвна, много мълчалива, все пак има една звезда, която свети, една луна, която свети дори в най-свирепата и зверска среда, има надежда, някой, на когото може да се вярва, същество, което ни насърчава и ни дърпа нагоре, приятел, някой, който ни гледа с безразличие, без вяра не ни гледа с любов причинява ни болка някак си не вярва, че е приятел и който гледа само на пъпа си той също един ден ще усети разликата, който е приятел на приятеля и усеща вярата на любовта дори в часа на болката какъв един ден щеше да бъде човекът никой не би могъл да каже, ако кажеше, че е без да знае, защото човекът винаги прави нещо повече да се случи се корени в начина му на живот, от момента на раждането до

израстването и накрая до смъртта всичко, което човекът правеше, никой не можеше да предвиди и дори не

знаеше защо го е направил, това е човекът и неговото същество.

Видях в погледа ти някакъв блясък, нещо го разпали, беше силен и имаше причина - любовта Погледнах отново, той продължи да блести Погледът ме покоряваше, светеше като искряща и силна звезда, приковаваше вниманието ми, беше красиво усещане, това на страстта, когато видя къде искам да бъда, искам да вървиш с мен по същия път, написано е на този пергамент, че ти си моят приятел на рамото, някой, с когото искам да бъда винаги и винаги, копнея за това място, което ще покорим с нашата лунна светлина и винаги ще свети една и съща звезда.

Не разбирам или дори просто не знам, че е достатъчно да разбера, за да разбера, за да знам, тогава да, бих могъл да твърдя, че ще бъда просветен от това, което се случи, бях отвъд това, което се случи, просто исках да знам къде започна и най-накрая завърши Искан да знаеш, че въпреки всичко, което може да се случи, чийто край не мога да предскажа, че няма да те забравя и че винаги можеш да разчиташ на нашата любов във всяка ситуация, защото тя не е само страст Погледнах в тъмното видях дълбочината на нощта беше време да се отпуснете увеличете музиката по радиото и ми позволете да вземете нощта е спътник можем да споделим най-чувствителните усещания, защото тя пази тайните си добре обичам да я наричам тихата нощ защото тя винаги има добро ухо но малко говори въпреки че винаги е коварна и затова съм щастлив.

Как се живее като затворник на целия свят полъх на свобода за облекчаване на тревогата това усещане за затвор кара напрежението да се увеличава нервите мигат, без другите да виждат ето какви връзки, които се

разхлабват на нас, които са развързани как е да бъдеш свободен и естествен за нещо по-банално или чувствено дори не съм си представял как работи е

писане и да има нещо, което си представя и представлява моето същество обикновеното същество усещането и да ме виждате да пиша всичко, което минава през ума, имаше удоволствие Надявам се, че когато четете еднакво.

Тази самотна позиция, индивидуална и без съдба, тази дезориентация, която ни тласка към забрава, към пълна загуба на чувства, към дишане, към желание да вярваме, това е, с което всеки се сблъсква, когато живее, един поглед, една въздишка, цигареният дим се разширява, един дъх след друг, поглеждам часовника, минутите минават, цигарата гори бавно, нещо, което търся непрекъснато, от този момент нататък, още един дъх, една дума, преди да е изминал часът, надявам се тази зависимост да изчезне някой ден, случи се онзи магически пасаж, плод на усилията, на постоянството, на положителната нагласа, беше нещо добро или дори изключително, би било оригинално, ако такова се появи по силата на природата да искаш и да бъдеш по-добър и повече от! Победител и смазващ накрая победител на зората в тихата нощ всичко в ръцете ми без улов всичко по илюзия със следното условие да бъда щастлив или дори много щастлив само защото исках

И тъй като всичко зависи от това как усещаме нещата днес, в този ден на всеки век, аз съм предразположен към щастието да живея това, което не съм живял, да слушам това, което не съм чул, и да бъда там, където не съм бил. Е, да се преродиш, за да живееш, за да превърнеш обикновеното в нещо фино необичайно, вече присъства в несъзнаваното, нещо, което не ни лъже. Нека скочи и да полети в сетивата на въображението нека сърцето бие силно, за да постигне веднага

Върховната свобода на човек, който не съди за себе си по действията си - да бъдеш означава да живееш свободно.

Един ден се движех твърде бързо, катастрофирах и останах назад, така че започнах отново с насърчението на катастрофата и увереността на възстановяването, настоявах и живеях така, сякаш нямаше друг шанс, направих бавна, но твърда и убедена крачка. Върнах се в най-лудото състезание на света, което се нарича живот. За нея се борих и постигнах целта да бъда щастлив, че съм добре позициониран на финалната права. Видях, че да се бориш сам е необходима свобода и това е сестрата на самотата, защото винаги съм започвал сам, заставайки извън първото и последното място. Възможно е да бъдем първи и последни само когато тичаме сами. Това беше духът на борбата, но ние никога не сме сами и животът е пред нас и това е бягане за живот и да бъдем първи и последни, когато започваме един цикъл, естествено е да започваме последни, но има точки, в които сме победители. Това е животът първи на едно място и последни на друго, но никога не спира така няма бегач в състезанието на живота, ние винаги печелим и в същото време губим и това е борбата и победата в живота!

Воден от свободното време, аз размишлявах, сравнявах и накрая взех страна действие по отношение на безпокойството Човек става нещастен, когато не живее сам, когато не може да издържи да бъде неподвижен. Необходимо е да се търси щастието, което идва отвътре, защото човек търси нещо нетърпеливо, идващо отвън, ами това безпокойство ни прави тъжни, като издържаме на самотата и неподвижността ни укрепва, ако можем да живеем със себе си, достигаме пълнота, щастлив е този, който не търси нищо, защото е намерил себе си. Не

мислете за това като за аутистичен начин на живот, но най-голямото щастие е вътре в нас.

It there...It there when you don't ask...It there when it's not

Имам нужда... Да бъда там, когато ме искаш... Да бъда там, дори когато ме няма... Да бъда там, когато не ме усещаш... Да бъда там, когато ми се обадиш... Да бъда там, когато мислиш за мен...# Аз съм там, когато си представяш # # Аз съм там, дори и да не искам да бъда там # Аз съм там, когато ме обичаш # Аз съм там, защото съществуваеш # Аз съм там, защото мечтаеш за мен ...Мисля, че съм там...

Ако един ден те видях, и те погледнах бих казал какво интересно момиче, имахте нещо в очите си ярка веселата и искряща усмивка бяхте жена, за която иска красива и чувствена бяхте този, който ме съблазни и че някога исках само за това, което чувствах, че ви харесва магията? Това беше моето ежедневие.

Един ден си представих всичко това само за да бъде, аз не знам какво ще кажа по-късно да пиша беше различно, че е наистина страшно, че мечтата за съществуване и не знае какво ще се случи Опитах се да опиша това, което никога няма да видим завърши тук пътуване за този свят на мълчание, че съществува и че някой страда Мисля, че никой не трябва да прави само за това, което другите не правят поради липса на смелост не действа, но знае как да пренебрегне благосъстоянието на някой, който не може да погледне и да види спрете да пушите и да мислите! Гася цигарата, сблъсъкът започва като лек за останалото желание.

Пиша, за да екзорсирам и създавам. След две минути започва истината, че пишеш и имаш нещо друго, което не си ти. Чувствам, че не съм способен, от друга страна, се чувствам воин на онова, което има по-истинско, на завоеванието. Минават 16 минути от угасването на цигарата, желанието да я запаля отново нараства. Всичко отминава, когато усещаш какво се

случва.

Мисля, че ще трябва да почакате. От слабостта до желанието за победа всичко ще дойде като залез. Съществувам в постоянен контакт с желанието. Мисля за половин час след изминалия час, виждам се и усещам как искам да надмина времето. Пътувайки през секундите, минутите са като ракети, които празнуват всеки напредък. Чувствам се леко, мислейки за това какъв ще бъде авансът, който ще достигна. Има крачка назад, защото има достъпна цигара. На 35-та минута ето го действието, което искам да отменя.

Действаше без да мисли, действаше механично и процедурно.

Имах този достъп по време на процеса на потушаване на ситуацията.

Пренареждам се в мига, в спонтанността на сътворението. Думи, фрази с действие и връзка. Чувам по радиото, че планът може да бъде прекратен, размишлявам и усещам, че имам север. Още 45 минути и ето ти още една цигара, мисля си, разбира се! Всичко, но почти всичко, ме кара да мисля и това трябва да се посрещне.

Това е час с резултат от 20 години за 30-те, които имам.

Как живеем 66% от живота си, мислейки за 100%, които 33% могат да ни дадат. Беше сложно, но обяснено.

Ако наистина се стремя, трябва да се боря и да изучавам начин да се представям

Не е лесно, но едва ли някога ще изпуша "една" цигара отново. Тя се появява в един часа, а аз следвах маршрут, който няма проект.

Логично, ще се издъня в ситуацията. Моята природа

трябваше да съдържа чистота.

Минаха два часа и 03 минути и тогава си помислих.

Ще успея да се появя, нещо ще се получи. Започнах с усмивка, с мисълта, че нещо ще излезе.

Най-лесно беше да се откажа, но аз щях да настоявам. Засилих се и единственото, за което можех да мисля, беше да кажа, че съм спечелил.

Нещо не естествено беше необичайно.
Както аз ще размишлявам,
най-доброто нещо е да се преструвам, че спя.

Волята ще дойде, но аз няма да избягам. Аз съм без светлина, но енергията никога няма да спре.

Усещам блестяща сила, която никога няма да ме заслепи.
Аз ще се променя, от това няма да се поколебая да променя всичко.

Отивам и знам защо отивам.

Тиха, банална цигара, нещо по-скоро колебливо, отколкото дразнещо.

Когато един ден дойде чайка, ще го помоля да те върне имах това, което не исках, когато не исках нищо, изгубих всичко, как щях да бъда без теб, обвих описанието в тази страст, имах гигантска любов и винаги галопирах, когато мислех за теб, виждах какво съм изгубил тук, ти там, как исках да бъда вулкан, сякаш разтърсваше сърцето ти, тази гигантска любов, винаги триумфираща навсякъде, където усещах, дълбоко желание, идващо от моя свят, винаги съм те искал, още повече, когато се смееше погледът на щастието беше по-силен от цялото електричество, през което минава целият ток, който ни

свързва и никога не ни разделя никога не е имал намерение за случаен сблъсък представи си моста под реката, където паважът вече не означаваше нищо видях вулкана и побягнах, и се скрих прочетох на лист хартия думи, сладки като мед буквите не бяха глупости имаха значение и бяха погребани в миналото нещо, което вятърът мислеше и разнасяше това лице, нарисувано

четка върху необичана картина, ти беше тази резултатна част от изкуството, която беше нарисувана върху платното, тя беше тази, която беше тя.

Фигурата

Побягнах, побягнах, но той ме хвана и ме издърпа, взе ме със себе си.

Прокълната фигура, която дори не можете да видите, но която се разпространява. Той е неразпознаваемата фигура на преживяването на привидност. Фигурата промълви: страхуваш се от човек без лице!

Да - отвърнах с известен страх. Не се страхувай, защото аз съществувам само в присъствието на светлината.

Говорила съм за светлина и енергия, но никога за мъж, чието лице не познавам, който сладострастно се появява и бяга, без да достигне до физиката му.

Сянката е същество от мрака, което не живее без светлина. Странно е, че вие сте сянка, която се крие в тъмнината и в тишината. Но ти се появяваш от светлината и с тази шапка, която носиш без лице, черна. Издигам се към небето, увеличавам се с изкривяването на погледа ти и метаморфната светлина. До небето се смея като никой друг, смея се с въздуха на султан и превъзмогавам, отговарям със скоростта на черното небе и се сгъстявам до капката на кристалния и остър дъжд. Но за човек без лице водата пронизва тялото ми и собственият ми тренчкот не се намокря. Защото то е направено от сянка. Тези фигури на въображаемото са пресъздадени от мен, за да изплашат в тихата нощ онези, които бягат от мрака и търсят светлина.

Аз съм приятел на нещастieto в
сянка. Цялото зло на фигурата е да

не съществува.

Това е липсващо явление.

Крясъкът като форма на животворно удоволствие се появява от замъглената душа,

Чувството за защита на другите и ужасното жужене на душата.

Този, който се издига, не винаги пада, но издига измамата до наглостта.

Това, което наистина виждате, е възходът, а не падането от скалата.

Във висините на вълните, където зеленината е и синьото избледнява.

Червеният цвят се появява като предупреждение за принципите на другите.

Тъмното, мрачното, фриволното не винаги присъства, сякаш изостря отчаянието на пронизителния, тих вик.

В думите се говори за среща със свръхестествена магия, която включва страст.

Без уловка, буква по буква, се изгражда литературна стена от думи и се появява неизбежен факт... където текат писането и сълзите на едно неразрушимо задоволство, чието битие не се противопоставя, а сякаш се съживява и се появява чрез пробив в антарктическият лед, който отблъсква самата магия на присъствието сред чудодейните същества и сякаш се изпразва в горящия огън на желанието да изрече отдавна обявеното. Той пише и превежда в душата си релефа на машината на сътворението. Между редовете и изреченията ето какво мисли един, а друг коментира.

Vertigo

Начало, пропаст, защото времето не е ефимерно.

Паралелното падане на лош старт, аз се охлаждам. На пръсти балансирам и скачам, гмуркам се. Не отменям себе си, скачам и си представям световъртежа. Бързо сърцето се стряска, за нещо си представям, че пътувам. На преден план за секунда виждам целия живот, докато се плъзгам във въздуха. Това беше свободното падане, което пада от удара в земята... през мокрия асфалт, който блести на пътя, дишам дълбокия въздух, който е леден! Мокрият асфалт усещам хладната вода, която блести в тъмното, напомня ми за яркото и блестящо небе и сякаш тази силна земя, силно този удар щеше да унищожи това, което предстоеше. Часовникът спря и увековечи момента на мисълта му. Със скорост, по-голяма от тази на вятъра, той дойде, пирувайки и навивайки се, и се издигна нагоре, нагоре, обратно към предишния момент, за да няма по-късно Наричам го по тази причина височината на падането, в което падна, издигайки се главоломно.

Гордостта от чувството, че виждам как другият е страдал някой, който е чувствал и че другият никога не е виждал в кожата на другите надявам се никога да не страдаш духът на помощ и взаимопомощ се издига по пътищата има камъни са тези препятствия, които повдигат гордостта се ражда в мен вярата, защото светът е дошъл да се бори докрай и да бди над теб и накрая да бъде и да се задълбочи, за да се срещне с другия и неговия свят фехтовката в изкуството на фехтовката има удари, които да се нанесат всичко преминава през чувството за удар от острието на меча борбата на страданието по неволя, която предава силата на победата и имането и ето, блести победителят и победеният, когато пада, усеща болката, но се издига и побеждава е боец, който побеждава болката представя си себе си на върха на

последното действие и зърва славата на победителя и победения всички, които се борят, заслужават жадуваната победа.

Тази сутрин

Беше лекомислена и мъчителна зора, която сълзата не

много далече от един непремерен вик, който имаше смисъл на навлажненото лице на изгрялото утро вече нощта беше предхождала беше изминало времето възникна плач и каза да бъдем внимателни към слънцето, което щеше да дойде и което се изпари сълзата, която капеше, и светът с облаците каза, че се усмихва просто учуден Реших да реша за това, което щеше да дойде Реших да реша за това, което щеше да дойде щях да управлявам и това наистина изпитание решението беше взето то не се появи от нищото щях да успея да изляза от дъното на чувството, което изпитвах часът на навиците на път да си тръгна смелост и упоритост ме подхранваха надеждата пропастта се проясни и от мъглата и коварния вятър се появи волята да покоря нещо, което ще достигна.

Късметът щеше да се изстреля навреме, за да обикна себе си и да напредна в битките и сраженията, без да се проваля, беше сигурен изстрел за следващите дни Ударих стрелката, прочетох часовете, минутите и секундите и се освободих, сякаш с магия, това беше, което видях този ден, щастлив и доволен, повече от много хора, беше различно, идваше от ума, със сигурност щеше да се случи, щеше да се получи просто.

Уеб

Погледнах сериозно на заобикалящата ме среда Видях пейзажа и той не беше грозен Погледнах обществото Видях мрежа, в която всичко, но всичко е свързано и си представих, че паякът е сюжет истинска драма Смъртта е посещението на паяка, а паяжината е за нея нещо като вечеря, която паякът е взел паякът отнемаше тези, които страдаха най-много и плетяха най-малко, ужилваше хората и сякаш ги приспиваше този поглъщач

нараняваше всички един ден сънувах, че този, който умираше в нейната мрежа, беше грозният паяк смъртта щеше да престане да съществува и смъртността щеше да се поддаде това беше мечтата да бъдеш безсмъртен, без да се страхуваш от паяжината, от паяка и от живота всички ние се поддаваме, но от нас зависи да създадем

Ако е възможно да бъдем добри, за да не се превърне животът в грозен, да имаме волята да живеем и да не виждаме паяка като край, а като край на един цикъл на общество/мрежа, която винаги е в процес на изграждане, изграждането на мрежата е било еволюция, а за паяка няма решение, остава мрежата, грозният паяк и моето въображение.

Кафене Luzes между едва угасената цигара и препеченото кафе Присъствам в това пространство е проветриво и добре посещавано място, където се появяват хора отвсякъде, където се виждам в бъдеще, за да създам връзка в това пространство, където ще пиша и имам цел, която се надявам да постигна за около 2.000 часа, от които около един на ден, които посвещавам на себе си в това пространство, наречено по-конкретно кафене светлини, където се надявам да осветя между редовете ежедневието си усещам релаксираща енергия, дори да е за миг, ще поддържам ежедневен процес на писане постоянно създаване, блуждаене, мислене и писане е нещо, което намирам за вълнуващо и предизвикателно морето представям си себе си между моретата в дъното на моя свят има живот! Гмуркам се в океана на писането, където виждам мастило, което капе, за да създава между красиви редове текстове, фрази, стихотворения или дори прости размисли без много внимание или бързане, дори напрежение съществува да намерения в моя океан ловят букви с харпуни, за да достигнат дълбоко в сърцата, които изпитват разнообразни емоции, усещания, но важното е да се гмурнем в нашето море и преди всичко любов към различните морета.

Запалвам фенера на силата към енергията и тогава осветената празнота угасва, с усещането за удовлетворение в мен се събужда безкрайно желание.

Случва се светлият пламък да освети следобеда, който минава бавно, много лениво, това е светло пробуждане на блестящ поглед и сякаш се ражда завоевание в присъствието на знанието

да издишваш плътен парфюм, интензивен и заразителен, това е мирис, който човек изпитва удоволствие да вдишва и колко е хубаво всеки ден да дишаш един и същ въздух усмивка усмивката невинаги точна, но която те прави красива дискретна интимна усмивка знак за радост и за разпускане сякаш е очарование вечна радост много естествена и спокойна когато се усмихваш мъдро ме удря сияние, което хитро не лъже, а когато ме докосне, е зашеметяващо различно оставам леко вгълбена и за миг се замислям как щастието възниква в действителност от двойствеността на веселата усмивка до погледа с много блясък, какъвто понякога съм изпитвала.

Fado a fado съдба, която бележи копнежа без далечна възраст на пустинята, но много близо до жаждата да те видя желанието да искам да принадлежа само на теб усещането не всичко, което чувствам, пиша, но чувствам това, което пиша.

Това е по един прост, но не умален начин това, което сърцето ми чува думите на вятъра. Ако вятърът ти отнесе няколко думи, аз бих написала с дъжда това, което бих ти казала на картичка, бих нарисувала картина на слънцето с неговите лъчи и бих ти казала, че ти си моята енергия и че заради теб моето слънце винаги ще свети дори в дните, когато вали сняг.

Да мислиш, да размишляваш и да действаш или да не действаш не се изразява, човек чувства и тъй като е трудно да чувстваш и да не се изразяваш, понякога е достатъчно просто да съществуваш, но да размишляваш, преди да реагираш, сякаш да чувстваш, да обработваш и да се преструваш, сякаш да контролираш мисълта, да действаш или да не действаш веднага.

Това е усещане, след като се замислим, а след това - да,

реагираме, че може да не се чувстваме, също така може да не реагираме понякога.

за заглушаване на мисълта и оставане само за присъствието, което означава съществуване.

Препятствието няма да бъде пречка самото шоу да спечелиш, без да се страхуваш, понякога чувстваме болка, но това е от значение да живеем и да се борим, за да се развиваме, понякога това е да растем и да се учим в борбата за живот винаги трябва да реагираме на загубата, на нещастieto да преодолеем препятствията е максимизирането на себе си в преодоляването е максималното удоволствие да победим и да ни даде правилната стойност да преодолеем себе си и да придобием стойност в обучението от пораженията и накрая да победим е същността на живота.

Морски вихър водата се търкаля в морето, пясъкът се превръща капка по капка, зрънце по зрънце вятър се търкаля по земята, хващам с една ръка капките на океана, с другата пясъка на морския пейзаж е безкрайност, потопен в ръката, разхлабва се, освобождава се, разширява се усещането за този, който е имал всичко в ръцете си, но не всичко е в ръцете му, нито всичко е достигнато, понякога се изплъзва между ръцете това, което пазим в сърцето и усещаме в ръцете, всичко има емоция и улов, който се появява, образувайки вихър.

Не че това, което ви казвам, е вярно, но не е абсолютна лъжа!

Пламтящата болка от загубата. Къде, но къде си? Какво съм направил?

Не съм сънувал, защото съм буден и чакам.

Ти ще дойдеш, ще ме спасиш от този ропот, който ме отнема, разкъсва, разбива, развъртава и казва, че не си ти! Там, където съм, искам повече, не мога да

понеса просто да бъда и да дишам.

Разхождам се покрай фасадите и ето нещо, което не ме оставя

да продължите напред.

Защото се отдръпвам и се връщам там, където дори не съм или си мисля, че съм.

Искам да избягам, изпускам цигарата си, тя се удря в камъните и избухва.

Сърцето ми е като цигара, която гасне, докато не пожелае да бъде запалена отново, а ти ще бъдеш този, който ще я затяга и развързва. Защото аз не искам, не искам да бъда разхлабена нишка, която се завързва повече, не искам повече да се затяга.

Не искам да бъда това, което казвате или казвате за мен, искам да бъда това, което чувствам.

Този сляп възел, не виждаш ли, че той задушаваш, стяга и унищожаваш. Този възел ще се разпадне.

Всичко опира до нулата. Искам да бъда просто нулата без никакво логическо продължение, не искам да бъда положителен или отрицателен, но вие настоявате, че трябва да правя и да се случва.

Позволете

ми.   Защо

плача?

Не знам, но сълзата винаги знае защо пада и се отпуска, аз също знам защо понякога попадам в грешките на другите и защо се държа, без да се пускам.

Искам да плача, искам да се отпусна. Тази горчивина на чувството, която ме оставя с гореща студенина, от която треперя, но си струва да плача, и да се смея, и да чувствам. Краят ще се погрижи за края, към който

пристига сълза, която не се излива, но винаги е нащрек и капе по лицето сълзата на безразличието.

Мислех си как си. Толкова банално, толкова подобно на това, което си мислиш, че си, ти си модел.

Не ме интересува на какво разчитам, искам да видя какво не можеш да ми дадеш, а това, от което имам нужда, не си ти.

Искам себе си. Искам те такъв, какъвто винаги си бил, какъвто съм си мислил, че си, или когато не си бил, си се правил на какъв да станеш.

Аз съм си аз.

Не знам как започнах тази история Мисля, че няколко ще удари, но аз също нямам стрела или лък, да не говорим за мишена.

Не се стремя да уцеля, дори не искам да удрям, чувствам, че това, което съм уцелил, съм аз самият, стрелата е заседнала в сърцето ми, затова ме боли. Самотно сърце, белязано от удар, който не го съживява, болката е твърде силна за волята, за да се изпомпва.

Аз не съм свободен. Никога няма да бъда напълно свободна, обичам свободата си, но се чувствам обвързана, защото той ме обича.

Защо ме обичат?

Обичат ли те. Искат да бъдат свободни и привързани към някого. Искам да се чувствам сама и незабелязана.

Не искам да разбирам нищо, не искам да мисля за нищо, защото вие нахлувате в мен, искам да се отдалеча от това, което се приближава.

Не искам любовта, за която казват, че е свобода. Искам само да се освободя от това, което е в мен.

Мъката, загубата. Той беше и вече не е.

Дойдох в момента, без да усетя, че си

тръгнал.

Тази природа на правене и отменяне, и още повече, на това да ни казва какво да правим.

Не искам да правя нищо, не искам да ходя далеч, искам да отида там, където не ходя.

Ще си тръгна и няма да взема нищо.

Не плача, не се смея, не мисля, не гледам и не чувствам, че съм мъртва.

Каква трагедия!

Аз вървя и трябва да вървя, един ден и аз ще се предам.

Защо? Да, питам се защо това, защо онова, но не искам да мисля за това, което вече е казано.

Не искам да се боря, не искам да приличам толкова много на някой, който никога не е бил.

Гласът измъчва онези, които скърбят. Изчакайте.

Пътувам, идвам и си отивам търпеливо.

Какво да кажа, че нямам, нямам много и ми липсва толкова много.

Нахлува в мен съществуването, което ми казва, че не искам повече. Не искам.

Не искам да се връщам, искам да съм тук, когато музиката свири и вятърът духа.

Не искам да бъда дявол, не искам да бъда ангел, не искам да бъда в рая или ада. Искам земята, където всичко съществува.

Не искам да си тръгвам, искам да остана там, където

съм, не искам всичко, което има, просто имам нужда от пространство, за да дишам и да мисля в него.

Представям си и създавам собственото си съществуване.

Искам само въздух, за да дишам. Искам да съм свободен като въздуха, който издишвам.

Видях, усетих, изслушах, но ви казах и това, което не мислехте, че ще чуете.

Тъй като ви казах толкова много, а нищо или почти нищо не ви трогна. Би било прекалено много да искам вниманието ти, няма повече съблазняване. Искам да те видя суров.

Знаете, че понякога ексфолирам кожата си, за да почувствам, че съм жива плът и че страдам от дърпане на кожата, която трудно расте и се възстановява.

За теб аз съм в жива плът, пълна с белези и рани.

Не знам какво искам да изразя. Но нещо ме гложди, защото не желая, а искам.

Дълбоко в себе си бих искал да имам по малко от всичко или нищо, защото това, което имам, не струва нищо за мен.

Аз съм сам, а ти си още по-самотен от преди. Пишех онова, което по-късно, когато го прочета, ще разкрие онова, което моето същество иска да предаде.

Знам, че не е лесно. Мисля, че много неща няма да бъдат казани, много неща няма да бъдат разбрани.

Отхвърлено.

Искам категорично да отхвърля това, което ме обеднява.

Тривиалните неща нямат място в сърцето, там има твърде много емоции.

Това, което виждаме само с един поглед, може да бележи сърцата ни.

Той не може да го понесе, не иска да го види, но усеща това, което виждат очите му.

Никога не отваряй очите на сърцето си, защото то може да не вижда повече и да страда.

Аз съм тук.

Виждаш ли ме? Не мисля! Можеш ли да ме усетиш? Аз също не мисля така! Какво виждаш в мен?

Хъм, останах тук, за да не ме забравиш, не мога да понеса да те няма, защото това, което ни обединява, понякога ни разделя, но аз съм тук.

Няма да се преструвам.

Ще пиша и ще го оставя да тече.

Това, което искам да напиша, несъмнено е сълза.

Как написах една сълза, такава, каквато е, тъжна, самотна, мокра, отпусната.

Позволете ми да изчистя плача ви, болката ви, тъгата ви, самотата ви, онова задушаване, което е да сте сами.

Позволи ми да оближа сълзите ти, искам да изпия болката, която изпитваш.

Сам, сам. С мен, това съм аз, само аз!

Какъв съм аз? Аз съм само аз.

Чувството се разширява до истински усетена болка.

Как е да чувстваш, че това сме ние. Да мислим за себе си означава да отидем отвъд това, което идва отвън.

Обърнат навътре, аз знам, че съществувам, за да съществуват другите, е достатъчно да ни гледат, но те

НИКОГА НЯМА ДА ВИДЯТ СЪЩОТО.

Искам да имам свободни страници, свободни листове, свободни изречения, свободни страници, свободни листове, свободни изречения, искам всичко да е свободно, не искам да пазя нищо, искам да се изпразня, само така ще се развия, всичко, което пиша, всичко се изпарява, болката от още едно изречение, всяка дума е болка, искам да пиша, за да се освободя. Не искам да страдам.

Друг ден утрото, свежият утринен въздух, също така и шумът. Искам нощта, тихата нощ, в която виждам в тъмнината светлината, която носиш със себе си.

Да обединим тишината и мрака.

Да направим светлина в затъмнението. Стихове, песни, талисмани, магии, стихотворения, фрази.

Искам да бъде твоята светлина в тъмната нощ.

Когато се оставям на течението в дебрите на дълбоките приливи и отливи, арфите на сирените свирят силно. Искам да остана и да те погледна, без да ти казвам какво ще ти напиша.

Никога да не те
забравя. Нищо! Не
исках нищо,

Целта на тези думи е нулева. Не искам да четете, също така вече не искам да пиша това, което искам да ви кажа някой ден.

Но сега исках само малко нищо.

Не знам дали ще прочетете, камо ли да разберете това, което имам да ви кажа.

Това, което искам да разберете, е, че вие сте важни, да,

важни сте за мен и оттам нататък можете да разчитате на мен. Но аз не казвам на никого.

Ще чакам смъртта да ме измами.

Смъртта? Смъртта не съществува!

И тази винаги присъства. Не се страхувам от смъртта, а от това да те загубя.

Не че нещо боли, но болката от това да имаш и да нямаш е разликата в съществуването, как може да е така?

Не искам нищо, защото искам малко и не искам нищо от многото, не искам нищо, повтарям, имах всичко, когато не знаех, а сега, когато знам какво има, не искам нищо, ако отхвърля това, което има и не е, ще бъда свободен, свободен от всичко, което ме обвързва, и ще се освободя от горчивината, от това какво е да имаш.

Достатъчно, просто искам да бъда!

Мога ли да бъда просто себе си? Да, аз и нищо друго, не искам и това нищо. "безвремие"

То биеше, и биеше отново и отново непрестанно, биеше с невиждан поток от аномалия или рана, после един ден се отвори и никога повече не се отвори, беше отварянето и в един миг затварянето, как да го произнеса, беше мое, винаги мое, но в края на краищата твое, той, ти и аз, с една дума, тогава сърцето! Дълбоката тъга от това да бъдеш

Това е да не познаваш себе си, да бъдеш внимателен и да се научиш да живееш с вътрешната си същност, и ето че бездната е безкрайно малка. Да имаш и да принадлежиш е нещо, което винаги избледнява, сякаш за да се откажеш.

Винаги утопично и ето, че съществува се ражда, живее и се учи и когато наистина осъзнае, че знае добре, че е изминало дълъг път от това да знае всичко и собственото си битие, какво се е променило?

Всичко в моя свят се променя! Защо?

Защо съм готов да се променя и да се изправя пред всичко, но почти пред всичко, което идва от моя свят, моя тъп свят? Интелектът е този, който ми казва да действам по правилния начин! Можете ли да си представите?! В измерението на стратосферата, без граници на разширяване навлиза разочарованието от магията, вечно недостъпно на нивото на самата илюзия винаги с тенекниения облик на истинската илюзия на вече произнесената дума разочарование; генератор на интимни конфликти на простата агония, която преодолява всяка хармония.

Енигматична, дълбока и чувствителна, това е необвързващата енергия на буквата плюс буквите или твърде много букви, недостатъчно думи.

Тук има менхир, който се утаява и с писането се казват много неща за кратко време.

Напразно нещата ще дойдат при теб, много ще са тези, които ще те напуснат, а други няма да си струват. Да ти кажа, че най-голямото ще е за смел боец, но аз "използвам" теб, че малцина ще си струват, но тези в най-малкия интериор виждат стойността, която само ти можеш да получиш. Да живееш, да се развиваш, да се учиш, а на заден план винаги да стои утопичното малко знание.

Това е ден, в който малко по малко да научим, че писането е предназначено да обедини познавача на обикновеното знание с научното, че и двете могат да

бъдат обяснени само с дълбоката мъдрост, която е четенето.

+

Ще започна там, където искам да свърша.

Димът се разширява в стаята ми. През вътрешността ми също, тази е нарушена. Искам да скъсам с теб и останалите.

Ще успея ли?

Сила, сила и сила, която ме преследва и ми казва да продължа напред без страх!

Ще свършиш преди моите дни.

Всичко, което ще отхвърля отвън, как ще се чувствам... не знам, но тук ще оставя моята малка история, ако сте на тази страница и сте любопитни за моята малка история.

Това, което ще ви разкажа на тези страници, ще ми помогне да открия истинското същество, което живее в мен, без външен свят.

Как е възможно това, ще видим как ще опиша историята си.

Засега не напредвам, а всъщност се оттеглям, готов да напредна. Димът продължава да прониква в това пространство.

Тази история започва там, където ще завърши.

Това, което искам да ви кажа, е борбата срещу всичко. Да видим дали ще успея да стигна до края и да кажа, че имам всичко и не съм искал нищо, като максимизиране на вътрешното Аз.

Сега си тук, за няколко мига се изравних по цигари с броя на прочетените от теб страници.

Нека продължим с борбата, тя ще продължи толкова дълго, колкото

Надуйте часовете, минутите и секундите. Край! Ще започна оттам, откъдето спрях.

Готов съм, този дим минава през прозореца и се изпуска във въздуха, искам да бъда този дим, който съществува само във въздуха.

Искам само да дишам въздуха

Искам да плувам и да си представя това, което ще разкажа тук. Правя това, което не искам да правя, започвам да правя едни и същи грешки отново и отново.

Битката, тя е далеч от това да се води.

Това, което искам да ви предам, са чувства, ситуации и конфликти.

А борбата е да преодолее същността, която съм бил. Искам да бъда другият, фигурата, която ме преследва.

Собствената ми съвест, която ме предупреждава и ми казва: излез, преодолей себе си

Тук стоя неподвижно, но се боря с движението, което преследвам.

Vult of mine, come to my self. Освободи се, разшири се, позволи ми да бъда като теб чрез мен.

Ето какво ще бъда. Какви съмнения, движение напред, без да отстъпвам, ето една фигура, която ме преследва.

Правете, случете се и се прераждайте отново, за да живеете и чувствате. Без демагогия и илюзии, живеете това, което не можете да видите.

Защото само така ще напреднете, ще се

изправите и ще кажете. Искам да бъда това,
което съм, аз съм себе си.

Съществуването, което бях, и фигурата, която ще бъда.

Ще бъда такъв, какъвто си го представям. На онзи, който ме преследва, ще му кажа да върви напред.

Изправете се пред мен е те да се освободя.
Отнай-накрая все още е тепърва започва.

Всичко, което си мислех. Пазете се от това същество, което ви преследва и в крайна сметка е ваш приятел.

Вече не съжалявам за този момент. Настъпи краят на мъчението, той ме докосна и ми прошепна: ти там ли си?

Това е краят на принципа, за който ще докладвам тук.

Засега казвам: стига, ела при мен и ме подкрепи до победата.

Извикай в мен, за да станеш. Вземи ме! Ти ще бъдеш моят аромат за последен път. Да, ти си тръгваш.

Не мен покажи себе си тъжен с а
вашия вашето заминаване. Всъщност
Очаквам с нетърпение вашето заминаване.

Отидете, както сте дошли, и си тръгнете, както сте дошли. Не те искам, но ти си прекомерно нещастие. Присъствието ви е обида.

Знам, че за вас никога не съм печелил, а само губил.

Вие сте като цигарения дим - приятел на болестта.

Остави и си тръгни, отиди си, защото когато пристигна, няма да съм там. Както ти казах, излъчвам твоя аромат, че само като си тръгна... придобивам друг вкус и парфюм.

Може би не знаете, нито пък имате предвид какво сте предизвикали.

Доколкото си спомням, ви познавам от няколко години. Достатъчно дълго, за да може сега тук да се крие волята да

да продължи с вас.

Първоначално ще се замисля за вашето присъствие, но за по-малките злини ще имам благосклонност.

Вие сте обект, а аз създавам нашата връзка, но смехотворна и илюзорна наслада за малко по-слаби условия на живот. Осмелявам се чрез лишения. Защото само по този начин да е леко и естествено, за това, което ме храни.

Свежест, спокойствие, топлина и хармония - това е компенсацията.

Естествено на вятъра, който се движи като времето, винаги в посока на север. Въздушните течения, които духат срещу нас, ще бъдат бурите, които се изправят срещу нас, нищо по-естествено от дима на самия въздух.

В него откриваме както във външната, така и във вътрешната природа хармонията на това да бъдеш свободен от вериги.

Тя разцъфтява, расте и утаява самия корен на освобождението. Волята да не се съмняваме в срещата си е самата роза на времето на пустинните пясъци, които крепят разума. Освобождаването на образа на обикновения човек, на ексцентричността на интимната връзка, която ни отдалечава. Ние сме различни, аз съм естествен и органичен, ти си изкуствен и синтетичен. Без акта, който аз ще неутрализирам, ти ще ме направиш щастлива.

Ще ви отворя вратата, за да дойдете и да поговорите с мен. Но ще я оставя открената, за да си тръгнете скоро след това. Вулт дали си наясно с разпространението си, ти изчерпваш търпението ми с безпокойство. Ти си и ще бъдеш без значение.

Всички имаме тези глупави фази, обикновено е в детството.

Но ако на нас, възрастните, ни е казано да освободим детето в нас, тогава и аз имах лоша

фаза. Връщам се към спокойствието на пациента.

Можеш да отидеш, а аз ще заключа вратата. Знам защо си дошъл, но знам и накъде си тръгнал.

Бездната е широка, по-широка от мисълта да те пусна.

Избягай, без мен, затвори се и се взриви. От първия ден твоята дума е моя фраза, но не разчитай на мен, когато следващия път кажеш "здравей", аз съм тук, но със сигурност твоето пътуване ще бъде завръщане към трудната, но хармонична реалност за тези, които искат да се оставят да бъдат нахлути, какво имаме, какво търсим? Само една дума от теб, която е довиждане.

А ти дойде и си тръгна, далеч, оставяйки...

Това беше последният път... копнежът се разпадна. Сълзата падна и заличи вика.

Въжето, което ме стяга, не е същото, което ме задушава. Възелът в гърлото ми, който се държи на една нишка.

Задушавате ума и задушавате съвестта.

Това, което предлагате, е бавна смърт на подмладяването и ходенето по този начин и говоренето, както направихме ние. То никога няма да изтрие острата болка, която с един преобърнат удар прерязва пронизващото живеене.

Високо в паметта разкъсващ и фантасмагоричен удар. Това беше твоето дихотомично присъствие между битието и небитието. Живот, изминат във фотографски моменти, който съхранява всичко и в един момент се изселва. Защото ти живееш в мен извън мен. Изтрий съдбата си и изживей дробта.

Това непреходно усещане се разпространява в

следващите моменти. Сякаш летиш, без да напускаш мястото.

Този незабавен този не спира защото дишаш
е никога

можете да спрете, което ви кара да дишате.

Животът е толкова силен, колкото и импулсът за дишане. Но само дишането не е живот.

Когато сте спрели да живеете, не сте спрели да дишате.

Следователно това, което се появява пред нас, е безпомощен образ.

Без ограничения и последствия, към следващия етап. Онова, което се появява от битието на друг във всеки миг, ни откъсва от това, което сме в действителност, тази илюзия за пропастта е самобичуване за това, че живеем, докато сме живи, онова, което ни движи, е онази природа, която ни заобикаля и постоянно само ни разсейва, искам да кажа, че всяко поглъщане на момента е само илюзия, тъй като природата отразява всички рамки случайно и превъзходно над всеки миг на човешкото движение.

Всичко, което възниква около вулто на Аз-а, е външно, което увеличава вътрешното, но улавяйки само усещането за разсейване, е по-голямо същество, което ни движи майката-природа. Ако в даден момент ви нахлуе добродетел, противоречието се асимилира в мига на ума, тези вписвания не могат да се приравнят към ученето и излизането на всеки импулс.

Радвам се, че си излязъл от необятната и далечна мисъл. Искам да поговорим за... Ти решаваш, ти винаги маневрираш. Обръщането на ролите говори за затваряне.

Полетът на една дума е действие. Как да те игнорирам и да те отнема.

Вие там са летящи на сянка на
вятъра. Защото ти

да се скриеш и да се появиш, когато пожелаеш.

Не виждаш ли?

Заемете се на друго, ще имаш друг приятел
който не о простото си нещастие.

Всичко се изпарява.

Именно така, броейки до десет, осъзнах колко много ще се отвори мигновеният поглед на прозореца на бъдещето и ще видя само последния дим, който се разширява, и как кликването на бъдещето става голямо и необятно.

Авторско право Filipe Sá Moura © 2009